Montréal, ngày 23/6/80

V.M.,

Ông Tám đã nhận được thơ con đề ngày 2/5/80, được biết sự quyết tâm tu luyện của chúng con không ngừng. Nó cũng là một khích lệ lớn lao cho những người đã tự tạo lấy sự xao xuyến bơ vơ. Trong chu trình tiến hóa đều phải hòa cảm trong trật tự của càn khôn vũ trụ. Sự nhớ nhung hướng về đạo pháp là điều cần thiết của cuộc sống hằng ngày. Tâm linh luôn luôn trụ hóa và tiến thẳng hướng về trung tâm sinh lực của cả càn khôn vũ trụ mới học được sự quí giá của sự dũng tiến, sáng suốt để hòa cảm, sáng suốt trong mọi khía cạnh thương yêu. Ý thức cơ hội giải nghiệp hiện tại do Thượng Đế đã ân ban, không có một ai trong càn khôn vũ trụ này có thể vượt qua Chân Lý và bỏ Chân Lý được cả. Nhưng vì sự mê muội, mê chấp của thời kỳ vàng thau lẫn lộn mà thôi.

Cơn thanh lọc đã bắt đầu khai diễn khắp nơi nơi để cho mọi tâm linh tự hướng về với sự thật. Sự hùng mạnh của vật chất đã bành trướng và trì kéo tâm linh đến mức độ vô cùng sa đọa, nhưng tâm linh lại tự nó vươn lên trong sáng suốt để tự minh giải mọi điều uẩn trắc của nội tâm, thành công trong con đường thực hiện tình thương và đạo đức. Nhân sinh hòa cảm thương yêu vô cùng, hợp với tình Trời, đạt đến mọi sự công bằng sẵn có.

Khai thông uất điểm quanh co
Chẳng còn động loạn tự mò đến nơi
Cảm thông minh lý của Trời
Nằm trong đời đạo tạo nơi an toàn
Bình tâm vững chí qui hoàn
Thanh tâm tự đạt mở đàng tự đi

Thực hành đời đạo gắng ghi
Tâm thời sáng suốt thực thi hành trình
Càn khôn vũ trụ hòa mình
Thương yêu vô tận tâm linh hợp hòa
Chẳng còn tạo cảnh phân xa
Tâm hồn thanh giải lập đà tiến thân
Lấy không kiểm soát cán cân
Lấy hòa chung giải tâm thân đạo đời
Lý kia phân giải nơi Trời
Tâm kia tiến hóa mở lời giác tâm
Vô cùng sáng suốt diệu thâm
Cha ban tình đạo con tầm đến nơi
Sửa mình giai đoạn đạo đời
Chẳng còn tăm tối tùy nơi giải bày
Một lòng một dạ chẳng thay
Vui cùng đạo pháp ngày ngày học thêm
Tham thiền hóa giải đêm đêm
Học cho minh đạo tạo niềm thương yêu
Tâm linh hướng thượng càng nhiều
Bình tâm sáng suốt lại yêu đạo đời
Hòa mình thanh cảnh nơi nơi
Khó không thấy khó thấy đời giúp ta
Sống trong cực khổ mới hòa
Thương yêu làm gốc chung nhà nhớ thương
Tâm linh khai triển rõ đường
Qui về nguồn cội yêu thương vô cùng
Hồn là bất diệt bao dung
Vui tươi trẻ đẹp trung dung hợp hòa
Cùng chung tả hữu một nhà
Tứ chi hòa một lập đà tiến thân

Trí tâm khai triển xét phân
Góp phần xây dựng cơ tầng quang khai
Rõ mình xét họ mới tài
Ai ai cũng phải tự đày lấy thân
Sửa mình tiến hóa tối cần
Cảnh đời là thế chỉ lần tiến lên
Ở đâu cũng vậy chớ rên
Tâm ta hợp nhứt đạt nền qui nguyên
Chẳng còn rắc rối cảm phiền
Tùy duyên hóa giải tùy miền cảm giao
Bình tâm phân rõ nhiệm mầu
Giúp cho hồn tiến đáp tàu về quê
Chẳng còn lý luận khen chê
Vạn linh qui nhứt muôn bề yên vui
Thế gian lắm cảnh lắm mùi
Rốt cùng cũng vậy tạo vui tâm hồn
Biết đời rõ đạo sanh tồn
Chẳng còn tăm tối ác ôn điên cuồng
Sống trong lẽ phải tạo nguồn
Thương yêu vô tận chẳng buông Cha Trời
Lý Ngài phân rõ đời đời
Giúp con tiến hóa tự rời tham sân
Tâm linh tiến hóa tối cần
Thanh nằm trong trược góp phần dựng xây
Tâm minh mới rõ được Thầy
Giữ thanh tiếp xúc thân này mới an
Bình tâm sáng suốt vui bàn
Từ đời qua đạo mở đàng tự đi

Vượt qua bản chất sân si
Minh đời xét đạo ta thì tiến lên
Ý tâm siêu lạc vững bền
Mênh mông Trời Đất qui đền Cha yêu
Càng yêu đạt pháp càng nhiều
Phật hòa cứu độ tiêu diêu khỏi trần
Thực hành tu luyện khai tầng
Cảm giao Trời Phật tiến lần đến nơi
Càng tu càng tự xa rời
Tham sân động loạn nhớ lời Phật ban
Hướng về không động tâm an
Khai màn đạo pháp vui bàn nơi nơi
Cha phân chơn lý chơn lời
Dạy cho con trẻ đời đời không quên
Sửa mình chung hưởng đạo nền
Càn khôn vũ trụ vững bền chuyển xoay
Động lòng mến cảm thương Thầy
Thương Cha quí Mẹ vui vầy đạo tâm
Thanh hồn thức giác siêu thâm
Càng tu càng tiến càng tầm đến nơi
Quí mình quí họ quí Trời
Mở lời hòa thuận tạo lời thương yêu
Thật thà tu luyện càng siêu
Giúp người tiến hóa đạt nhiều tâm linh
Tại đây đạo hữu vẫn tin
Lo tu lo luyện sửa mình gắng tu
Tinh vi đời đạo thoát mù
Thực hành là chánh trùng tu thiên đình

Tu còn tranh chấp đệ huynh
Tâm linh sẽ mất giam mình chấp mê
Chẳng sao thức giác tiến kề
Phật Tiên hóa giải hướng về hư không
Chẳng còn trong ước ngoài mong
Tam công thức giác chuyển vòng khai minh.

Ông Tám của các con
L. S. H.

SG, ngày 1/6/80

Kính gởi Cha Tám,

Hôm trước Tết con có gởi đến Cha Kim một lá thơ. Tự nhiên hôm đó nhớ Cha kinh khủng, thương Cha kinh khủng, không kềm chế được, nên con viết gởi đến Cha một lá thơ. Hôm mùng Hai gặp Cha, Cha có nói là Cha có đọc lá thơ và thích luôn những gì con viết trong đó.

Cha Tám ơi, Cha cũng không hiểu con sao? Cha cũng như mọi người cho rằng con nghi Cha Kim, không phải vậy đâu. Khi mọi người hỏi con về Cha Kim, con đều nói đó là luồng điển Ngọc Hoàng Thượng Đế, nhưng trước hết chúng ta phải trở về với cái Ngọc Hoàng Thượng Đế của chúng ta trước và điều quan trọng là làm cho Ngọc Hoàng Thượng Đế trong chúng ta sáng lên kìa. Còn tối ngày cứ lo Cha Kim sáng quá, Cha Tám hay quá, Cha Mùa dở quá và Cha gì gì đó tà quá làm chi? Để nghe Cha nào thanh thì nhào vô, Cha nào trược thì né ra. Ôi! Cha thanh hay trược gì cũng dạy cho chúng ta tiến hóa hơn.

Người ta cho là con nghi Cha, không tin Cha, có lẽ vì con không ôm Cha, không thần thánh hóa Cha, không tô sùng Cha, nên người ta nghĩ là như vậy. Nhưng họ đâu biết rằng con đang cố gắng trở về với Cha thật sự của chính mình. Cha Tám ơi, con không quan niệm eo hẹp là Cha chỉ mới xuống qua Kim Thân Cha thôi, mà Cha đã xuống từ lâu, ở khắp nơi, ở mọi trạng thái, ở mọi hiện tượng. Nhưng chúng ta may mắn hơn là được một Kim Thân, có hạnh tốt, thông minh, sáng suốt, tiếp được luồng điển sáng, dạy thêm cho chúng ta những Chân Lý siêu diệu sáng suốt.Vậy chớ những Chân Lý của Cha Tám giảng hồi đó tới giờ là ở đâu? Cũng của Cha vậy. Nhưng sao họ không thấy những lời giảng đó của Cha, mà chỉ nghe Kim Thân giảng mới cho là của Cha? Tại vì nghe ông Tám nói đó là Cha thì những lời giảng đó là Cha giảng. Còn nếu ông Tám nói đó là con ma đó, chắc là người ta sẽ cho đó là con ma giảng. Ôi! Người ta quan niệm Cha eo hẹp quá, nhỏ nhoi quá. Người thường niệm Cha nhưng họ hiểu gì về Cha? Họ đang nghĩ Cha là một ông to tát nào đó. Họ đâu biết rằng họ đang sống trong lòng Cha bao nhiêu lâu rồi. Xung quanh họ, Cha dẫy đầy mà họ không nhìn ra. Cha đứng đó mà họ không thấy. Để rồi họ réo gọi Cha luôn, để được phù hộ, hộ độ mà không biết Cha ở đâu. Nghe Cha ẩn thì mong sao Cha mau xuất hiện để đảnh lễ, để hưởng điển.

Cha Tám ơi, con không nghĩ về Cha như vậy. Con thương mến Kim Thân qua những hạnh tốt của một cô gái và học hỏi những Chân Lý siêu diệu của luồng điển sáng suốt. Con không thấy Cha là một ông Ngọc Hoàng Thượng Đế to tổ bố ngồi đó uy nghi, khe khắt, hù họa, hứa hẹn, mà cha là những cái gì mật thiết nhất xung quanh con. Con nên tận dụng. Cho nên tại sao có khi con kêu ông Tám là Cha, có khi là Thầy, có khi là anh em, có khi là bè bạn, như có cái thư con viết cho cha Tám đó? Mày mày, tao tao, nhưng sao con khoan khoái lạ thường.

Con thấy Cha Tám gần gũi với con hơn, thương yêu con hơn. Nhưng một người khác đọc lá thư đó, họ nghĩ gì về con? Họ cho là ngã mạn nữa chăng? Không sao, nghĩ gì về con cũng được. M/M vẫn là M/M. Con không tin Cha, con không theo Cha. Họ nghĩ như vậy. Nhưng dù ở nơi nào, lúc nào, con cũng có Cha trong con. Cha là một cái gì nhỏ nhoi nhất, mà cũng là to lớn nhất. Và cái Cha nhỏ nhoi đó hay to lớn đó cũng do con sanh ra: Thiên thượng nhân gian, duy ngã độc tôn mà Cha Tám. Tất cả cái gì cũng do mình sanh ra cả, của con cả. Tư tưởng con sanh ra một ông Ngọc Hoàng, mới có ông Ngọc Hoàng. Tư tưởng con sanh ra ông Phật, mới có ông Phật. Tư tưởng con sanh ra con ma, mới có con ma. Thằng Mỹ, thằng Tây đâu có biết Ngọc Hoàng, nó đâu biết Phật. Nó đâu chỉ biết Chúa hay Đức Mẹ vì tư tưởng nó sanh ra Chúa và Mẹ thôi. Cho nên tất cả cảnh vật tư tưởng đều là con của con hết, vì nó sanh ra.

Trời ơi, lại những tư tưởng, mà nói ra, người ta lại cho là cao ngạo, ngã mạn nữa. Nhưng mà không sao, tất cả đều trong Sanh, Trụ, Hoại, Diệt. Hôm nay con ra một lý này, nhưng ngày mai nó lại diệt và sanh ra lý khác nữa, và mốt nó diệt. Sanh diệt, sanh diệt mãi trong càn khôn vũ trụ. Và đôi khi con quá mệt mỏi với những tư tưởng của con, nhưng rồi con cũng biết: mệt rồi khỏe. Sanh diệt mà. Như con viết những dòng chữ này đây đến Cha, khi Cha đọc nó thì có lẽ con nghĩ khác rồi. Con biết Cha bận lắm, đừng trả lời con cũng được. Con không muốn viết cho Cha, nhưng sao con cứ phải viết. Viết cho Cha xong, con được nhẹ nhàng tư tưởng Cha à. Vì có Cha thông cảm với con thôi. Mọi người, trời ơi, con khó nói mọi người nghe quá. Có lẽ tư tưởng con khùng, Cha nói xa thằng T., khùng mò không ra. Ra chứ Cha. Nhưng mà rồi nó kẹt lại và lại thông và lại kẹt.

Con mệt mỏi ghê, nhưng đó cũng là để cho con tiến hóa. Những cái thông hay cái kẹt đều là giả tạm, là tà luôn, vì nó còn nằm trong sanh diệt. Bao giờ hết sanh diệt đây Cha? Chắc lúc đó là lúc trở về hư không. Hư không xa xôi quá Cha ơi. Đôi khi mỏi gối chùn chân, con lại chậm bước. Con không ham hố cái gì trên thế gian này đâu Cha ơi. Nhưng bước lên, sao con lại bước không nổi nữa. Nghiệp con quá nặng, trì kéo con mãi trong cái chốn trầm luân này. Con không tu chỉ để cho Cha chấm điểm, như không ăn chay để được Long Hoa, không phải đi làm công quả này kia kia nọ để hưởng thời Thượng Ngươn Thánh Đức. Con không cần hù, không cần dọa, không cần khen. Nhưng không sao, có những người cần phải hù họ mới tu Cha Tám à. Cần phải dọa họ mới sợ. Trước con còn phân biệt cái lý và tapis con vẫn làm chân người ta rướm máu. Nhưng bây giờ con đang tập làm tapis êm dịu hơn nữa, êm ái hơn nữa, nâng niu những bàn chân dẫm lên nó, đưa nó lên, cho họ thấy rằng, những Chân lý đó đều đúng. Đúng tất cả, không có gì sai hết, phải không Cha Tám? Tất cả Chân Lý từ trược tới thanh đều đúng ở mọi tầng giới đó.

Cho nên từ trước tới giờ, Cha Tám cũng đã dậy con một Chân Lý. Đó là: Tất cả đều đúng. Những tư tưởng ô trược xấu xa của con, đến hỏi Cha Tám, Cha đều nói đúng. Phải rồi, tất cả đều đúng. Ông đó ổng cứu người, đúng lắm. Nhưng kia ổng giết người, cũng đúng luôn, Chân Lý luôn. Cha Tám ơi, hôm nay thương nhớ Cha vô cùng, thấy tình thương Cha qua những người xung quanh con, thấy Cha nhỏ nhoi như cọng cỏ, hột cát, Cha nhẹ nhàng như những mây trời vương vương, Cha hùng vĩ như những ngọn núi to lớn,mạnh bạo như luồng gió thổi qua vườn cây phải ngả nghiêng, Cha rực rỡ như ánh nắng vàng chiếu rọi và đẹp xinh như cành hoa con đang nhìn. Cha ơi, thương Cha quá. Cha ở khắp nơi, Cha ở mọi tầng giới, ở mọi trạng thái. Cha là những gì nhỏ nhoi

nhất mà cao siêu nhất con nghĩ tới, phải không cha? Thương Cha vô cùng tận.

Cha Tám ơi, nhớ Vĩ Kiên kinh khủng. Yêu Vĩ Kiên quá, một tình yêu nhẹ nhàng, bàng bạc trong tâm hồn con. Cha thấy cái mặt Vĩ Kiên có ghét không Cha? Nếu thấy được hào quang Vĩ Kiên, con còn yêu Vĩ Kiên tới bực nào. Cha cho con gởi cái hôn đến Vĩ Kiên.

M/M

Montréal, ngày 27/6/80

Con yêu dấu,

Thư con đề ngày 1/6/80 đã diễn tả tình thương vô tận hướng về Cha Hai Không. Cực tối cũng không, cực sáng rồi cũng không. Rốt cuộc hư không là chánh pháp.

Qua bao nhiêu ngày tháng con được trao đi giữa sự sáng suốt của con và Cha. Chúng ta đã đồng tiến tới một bước, ôm ấp và chung sống với nhau trong giây phút thiêng liêng. Từ tình cảm thương yêu cho đến giây phút xé lẻ, phân tán, trầm trọng trong tâm tư yếu hèn để thực hiện một bài học cho hậu sanh, hoàn tất nhiệm vụ từ đời lẫn đạo.

Con ơi, con được một phần nào sáng suốt thì con thấy lại càng đau khổ, càng thương yêu cho những bạn đồng hành đang sống trong tâm tư yếu hèn, chưa hội tụ được đầy đủ sự thức giác của chính họ. Con và Cha vẫn đi, vẫn phải đi trong mọi ý thức sâu cạn, bình động, để đóng góp và nâng cao trình độ cho bao nhiêu khía cạnh hướng về chúng ta và cần phải tiến. Một việc làm đầy ý nghĩa và tinh vi của đấng Cha trời đã ban rải cho chúng sanh

trong mọi hoàn cảnh, bao gồm mọi trạng thái. Vậy con là gì hở con? Có phải là công cụ của Thượng Đế không? Hai Không là gì? Có phải là của Ngài hay không? Sự nhớ nhung và thương yêu có phải của Ngài không? Sự bình thản và vọng động do ai đã tạo? Bài toán này đến bài toán khác, triền miên thay đổi từ cuộc diện bên trong cho đến bên ngoài. Sự sáng suốt tiến hóa của mọi tâm tư do ai đã tạo dựng? Sự uẩn tắt tâm hồn, ai đã gây? Sự giáo dục tinh vi Ngài đã thực hiện ngày lẫn đêm, từ thiên đàng cho đến địa ngục? Từ sự hăm dọa cho đến sự thăng hoa, luôn luôn sống động trong trung tâm sinh lực của muôn loài vạn vật, hòa cảm với sự sáng suốt đời đời không phai.

Cha đã đưa Vĩ Kiên sống với con, ngay ở trong con và ngoài con, đã thúc đẩy con sống với tâm tư vĩ đại kiên cố. Con thích xem vòm trời sanh, con thích đám mây trắng tựu tan theo định luật. Con thích sự hùng vĩ hóa sanh của Tạo hóa, con thích tiếng kêu của con mèo, con thích sự êm dịu khi con vuốt ve thân nó. Con thích trổi dậy những bản nhạc hùng vĩ đầy tình cảm. Con thích nụ cười bất diệt của nhân sinh. Con thích sự reo mừng của những đóa hoa đua nhau đón mừng con giữa lúc bình minh. Con thích sống như đóa hoa sen bình thản. Con thích khóc trong mọi khía cạnh thương yêu. Con thích cười trong sự thử thách. Đó là biểu hiệu sự sống của Vĩ Kiên với con và không bao giờ xa con. Con ghét nó là con ghét con. Con yêu nó là con yêu con. Con càng yêu nó thì con sẽ tiến tới phong cảnh hùng vĩ và thông cảm với đấng Tạo Hóa. Từ cái không thích đi tới thích mọi trạng thái, và sống với mọi trạng thái, nhiên hậu mới trở về nguồn cội vĩ đại và kiên cố. Hồn của con đang ngự trong tạng tim, trung tâm sinh lực của ngũ tạng, chịu trách nhiệm và quản lý từ bộ đầu đến dưới đầu ngón chân. Có phải là Thượng Đế của tiểu vũ trụ không?

Thương yêu con và chúc con vui tiến.

Cha của con
Tám

Colombus, ngày 28/5/80

Kính thưa ông Tám,

Con thành tâm chào mừng Đức Phật, con những mong được một lần yết kiến Đức Ngài mà không biết có được duyên phước hay chăng. Hôm nay với lòng thành ngưỡng mộ, con xin mạn phép kính gởi về Đức Ngài vài vần thơ non nớt và kính mừng Đức ngài vĩnh kiếp trường tồn cao thân Phật vị.

Nghe danh Đức Phật đã từ lâu
Dẫn dắt quần linh đến cảnh mầu
Ngưỡng mộ đức ân thầm tưởng niệm
Tôn sùng đạo cả cố dồi trao

Cha Trời ban phước con nhuần gội
Mẹ Đất bảo tồn trẻ thoát đau
Thành kính con xin hầu Đức Phật
Từ bi cứu độ vớt qua cầu

Kính bái
Con
L.T.U.

Thư Từ Lai Vãng

Montréal, ngày 27/6/80

U. con,

Qui tâm để hội lý cao siêu
Thưởng thức nhơn gian chẳng có nhiều
Càng cực sanh tồn giao chánh lý
Từ bi hỉ xả trí thanh điều

Hữu tâm đắc ngộ qui tùng luật
Pháp giới khai tâm ngộ tiến siêu
Phật lý đạo đời qui về một
Tử sanh sanh tử hợp thiên điều

Hữu tâm năng chứng ngộ
Vô tâm lọc cộ cũng chẳng có ai

LÊ giáng trần tự nguyện siêu sinh
THỊ phân đời đạo sớm qui hình
UYÊN kêu cầu cứu đều vô hiệu
Hạnh triển hành trì đạt pháp tinh

Pháp tinh sớm đạt chơn tình
Qui hình vạn trạng chính mình là Cha
Nằm trong nguyên lý thương hòa
Chơn tâm độ tiến mới là tình Cha
Qui về chơn cảnh thật thà
Trong sanh có diệt trong hòa có minh
Hồn thiêng chơn trạng đẹp xinh
Qui về nguồn cội rõ mình là ai
Học thi thi học hoài hoài
Thực hành vô tận phân bài qui nguyên
Bầu trời thế giới chẳng riêng
Cùng chung thức giác cùng duyên đạo đời

Vô danh vô tướng Phật Trời
Nơi nào cũng có cũng đời đạo tâm
Lý thời siêu diệu thậm thâm
Có tầm có tiến khỏi lầm ngoại lai
Dầy công tu luyện mới tài
Sửa sai tiến hóa có ngày đạt thanh
Bền tâm vững chí thực hành
Tâm không động loạn rõ thanh rõ tà
Trí thời sáng suốt tự hòa
Thương yêu vô tận lập đà tiến thân

Ông Tám

Marseille, ngày 9/6/80

Kính bái ân sư thương nhớ,

Con kính gởi lời thăm kính ân sư, bà Tám và các bạn đạo với tâm thành của con. Nhờ ân sư chuyển lời gởi thăm dùm cho con. Xin cảm tạ ân sư. Con có đi Luân Đôn bên Anh, con nhớ đến ân sư, viết carte gởi về thăm, nhưng lại để quên địa chỉ ở Paris, nên mãi về đến Marseille lại quên mất. Cũng tại bệnh làm biếng mà ra, nên gởi trễ. Mong ân sư thông cảm cho con.

Thưa ân sư, con hiện giờ có hai tiệm mà thiếu nợ nên con muốn bán hết hai tiệm để thu gọn lại cách buôn bán để có thì giờ tu hành, truyền bá đạo pháp và giúp phần nào cho tổ quốc quê hương. Tiếng kêu đau thương của chúng sanh làm con quá đau lòng. Con dù biết rằng trược thanh thanh trược mà thôi,cũng do nhân quả của mọi cá nhân mà ra. Không có tình thương thì phải chịu cảnh đau thương. Hiện giờ là đại nghiệp quả của thế gian, trong thời kỳ mạt pháp này, nên con cảm thấy mỗi

người, mỗi chúng sanh phải gánh bớt đại nghiệp quả này của Thượng Đế ban xuống thế gian. Nếu có tình thương ấy, Cha và Tam Giáo Tòa đâu nỡ phạt các con của Cha. Đến bây giờ, thời giờ cấp bách mà con vẫn chưa có bao nhiêu người thương yêu nhau, cùng nhau chia xẻ sự đau khổ, an vui, nên lắm lúc con phát khùng, miệng nói ra rồi không ai ưa. Con thấy đa số sống ích kỷ, nên con bậy phát cáu. Con cũng không hiểu tại sao, nên con cố gắng lời ân sư dạy là việc áy náy, lo, do ông Trời lo hết, nên lúc này con được an tâm nhiều lắm.

Con lúc này luôn luôn dạy lục căn lục trần và ông vía của con, cố gắng tu sửa một kiếp này, sẽ được về nguồn cội để giải thoát. Ân sư ! Dù là vua chúa, tỷ phú, vẫn còn sống trong vòng Sanh, Lão, Bệnh, Tử. Có ai thoát khỏi đâu. Nên con càng thấy tội lỗi do khẩu ý mà ra, sân si đủ điều hơn thua. Nên con tự tìm đường giải thoát. Thoát sanh tử luân hồi.

Con càng tu lại càng sợ tội lỗi sẽ gây tạo ra, nên càng kiểm điểm đời đạo. Thưa ân sư, hôm 21/9/80, con tổ chức lễ Trung thu cho những kiều bào tị nạn Việt Miên Pháp chung. Miễn phí vô cửa. Trong chương trình có múa lân, biểu diễn võ, ca vũ nhạc kịch và phát quà bánh cho các trẻ em. Con muốn đem tình thương giúp chúng sanh tiến hóa phần nào chăng.

Thưa ân sư, con thiết nghĩ, muốn người phát triển tình thương, chính mình phải đem cho tình thương của chính tâm hồn mình. Thưa ân sư, con thấy thế gian này làm việc phụng sự mênh mông Phật Trời không phải dễ. con định đi HongKong mua đồ bán, kiếm tiền lời, đợi ân sư qua tháng 9, con xin mời ân sư cùng đi HongKong để ân sư thuyết pháp lợi sanh giúp muôn người.

Người có tình thương, có ánh đuốc, đi đến đâu đều lợi ích nhân quần. Ân sư đi với con nhe. Nếu con buôn bán Cha cho con tiền, con sẽ cùng ân sư đi Thái Lan, đến trại tỵ nạn giúp đỡ đồng bào. Họ bị khổ quá, ân sư ơi.

Con tu thiền thấy nhiều huyền bí, thấy ông Vía con, thấy con bay có tấm ván đỡ chân v.. v.. Con chỉ cho đó là Trời Phật giúp con niềm tin, cố gắng mà tu hành. Tối thứ Bẩy 7/6, con đang ngủ giật mình dậy, miệng con đang đọc câu: Hoằng sơn nhất đáy vạn hành thông. Là nghĩa gì? Dạy con. Con chỉ hiểu phần nào theo ý con. Mong ân sư chỉ dạy cho con rõ.

Cảm tạ ân sư.

Bên Pháp trời nắng tốt. Con hằng ngày cầu xin Trời Phật ban cho ân sư xin được giấy phép sanh đây. Em T. Y. con ở Vũng Tầu cùng 8 đứa con chưa qua được. Con lo và gởi tiền nuôi sống gia đình nó. Thế gian nhiều việc phải làm, mà muốn làm là phải có tiền. Tiền biết dùng tạo ra ân nghĩa, không biết dùng tạo ra địa ngục trần gian. Con và các bạn nhớ tưởng ân sư lắm. Hiện giờ Tito đi Toulouse gặp T., có bửu tàng ở trong tay mà cứ tầm hoài hoài công thật.

Kính bái biệt
Con
T. A.

Montréal, ngày 27/6/80

T. A.,

Đọc thư xét cảnh hiểu người
Hiểu tâm thức giác ý cười thế sanh
Mỗi căn mỗi nghiệp mỗi hành
Sống trong thanh trược tạm đành phải theo
Quá tham cảm thấy mình nghèo
Không tham cảm thấy chẳng theo cũng thành
Chuyện đời có tử có sanh
Có thành có bại, có tranh có hòa
Nay con hiểu rộng thấy xa
Nơi nào cũng đến cũng hòa ban vui
Muốn người tự đạt rèn trui
Ai ai cũng sửa tạm vui thế trần
Giáng sanh qui định duyên phần
Trong tan có tựu, trong gần có xa
Thế gian nhiều cảnh nhiều nhà
Chơn tâm qui nhứt tự hoà hư không
Chẳng còn vọng động ước mong
Lo tu lo tiến tự phòng khai minh
Thế gian cảnh ngộ nhơn tình
Học rồi minh tiến qui hình tiền căn
Bề Trên qui định khó khăn
Giúp cho hồn tiến khả năng qui hồi

Tạo ra thế cảnh sang tồi
Học cho hiểu đạo đứng ngồi mới yên
Bộ đầu khai triển triền miên
Điển quang xuất phát nối liền cảm giao
Hòa đồng muôn sắc muôn màu
Trước sau qui một nhiệm mầu cảm thông
Hoằng sơn nhứt đáy hạnh thông
Tu cho điển nở khai vòng
Một lòng một dạ tự tòng thiên cơ
Triển khai từ phút từ giờ
Học thanh tạo nhẫn chẳng mờ nội tâm
Danh Cha tâm niệm thì thầm
Cứu sinh vạn vật chơn tâm hợp hòa
Xét người học khổ gần xa
Tầm hòa các giới quỉ ma tiêu trừ
Chẳng còn suy luận chê cười
Căn nào quả nấy người người phải theo
Nghiệp thời tự giải chẳng đeo
Có nghèo mới tiến chẳng theo nghiệp trần
Trời ban mỗi phước mỗi phần
Mắt đời không thấy khó phân chơn tà
Tu thời chuyển giải phân qua
Tâm ta thanh tịnh, phân hòa nơi nơi
Nằm trong nguyên lý của Trời
Từ đời qua đạo tự rời tham sân
Càn khôn vũ trụ cơ tầng
Tâm linh khai triển hưởng phần cảm giao
Thế gian bày biểu tạo tàu
Cạnh tranh đổ nát thâm sâu cực hình

Tu thời càng rõ càng minh
Tình thâm đời đạo do mình tạo ra
Chung qui buông bỏ hợp hòa
Tâm linh vạn vật tự xa cõi trần
Sanh trụ hoại diệt bao lần
Kết tinh học hỏi góp phần dựng xây
Rồi đây đến lúc đến ngày
Thày con tái hợp dựng xây đạo mùi
Mong con cố gắng rèn trui
Chơn tâm thức giác chẳng vui chẳng buồn

Nhớ con
L. S. H.

TP HCM, ngày 20/5/80

Mầy ơi,

Mầy biết tao là ai không? Tao hôm nay tao nhớ mầy kinh khủng. Nhớ bốc lên bộ đầu, nhớ lan ra vũ trụ, nhớ nhung từng tế bào một. Mầy ơi, nhiều khi tao tức quá, cái bản mặt dễ ghét của mầy. Mỗi lần nhìn hình mầy, tao kêu tên mầy, tao nói chuyện với mầy, nhưng mầy vẫn nhìn tao yên lặng. Đôi khi tao muốn ôm mầy, nhưng cái bụng mầy phệ quá, ôm không tròn vòng tay. Muốn âu yếm vuốt tóc mầy, nhưng cái đầu mầy trọc lóc. Nhưng tao vẫn nhớ mãi cái bụng phệ đó, cái đầu trọc đó.

Tao nghe nói mầy sẽ đi California phải không? Mầy đi chơi hay là đi việc thiên cơ? Có nhiều khi tao tưởng tượng là đi cùng mầy, đi du lịch khắp thế giới năm châu, bốn bể, chắc vui thích lắm mầy nhỉ? Nhưng có lẽ không bao giờ xẩy ra phải không mầy? Tao và mày xa xôi quá. Tao thương mầy ghê, cái mặt dễ ghét của mầy. Giờ nầy mầy đang làm gì vậy? Đang ở đâu? Ôi nhiều khi tao tức quá khóc lên luôn. Ê, đừng cười tao mít ướt nha. Khóc vì nhớ mầy quá mà chẳng biết mầy đang ở đâu hay mầy đang làm gì? Tao ráng tu, ráng tu, nhưng ngóc lên không nổi mầy ơi. Đôi khi mệt mỏi quá. Những lúc mệt mỏi buồn vui, tao đều nói cho mầy nghe hết, nhưng mầy chỉ nhìn tao không nói gì hết, kệ mầy. Nghe hay không nghe tao cứ nói, có giỏi bịt lỗ tai lại đi. Cái mặt dễ ghét. Cái hình mầy gởi về lạnh lùng vẫn nhớ thương. Mầy có nhớ tao không? Tại sao tao vẫn nhớ mầy hoài vậy?

Lúc này tao tu bê bối quá mầy ơi. Có nửa tiếng thôi là a lê hấp, nằm xuống. Lúc nào, ngày nào tao cũng nhủ

thầm là phải ráng công phu, ráng công phu, nhưng tới giờ là tao chỉ thiền có chừng 30 phút là xong.

Căn tao thấp kém quá. Nhưng không sao, cái gì rồi cũng tuần tự trở về hư không thôi. Bây giờ thì mầy mầy tao tao, nhưng mầy tao gì rồi cũng là một thôi.

Vài lời nhớ thương gởi đến mầy. Thương mầy nhiều là phải thương tao nhiều nữa. Hôn mầy nhiều cái. Nhiều. Cái mặt dễ ghét ghê. Đồ cái mặt Phật.

Tao

M/M

Montréal, ngày 2/7/80

Mầy à,

Thơ mầy viết diễn rất hay
Trên đời có một thơ mầy nhớ tao
Chẳng còn phân thấp xét cao
Muốn hòa là một thấp cao làm gì
Quá thương bực tức khóc đi
Khóc rồi lại nhẹ, khóc vì vạn linh
Thế gian tạm giữ chút tình
Dìu cho hậu tiến hợp khuynh Phật Trời
Tao mầy đâu có xa rời
Trong mầy cũng nó, ngoài đời cũng tao
Bụng to hô hấp ra vào
Thấp cao nhiễu động muôn màu đẹp xinh

Đầu không có tóc hữu tình
Mắt xem tình đẹp, tâm minh lấy lòng
Mầy tu chẳng có lòng vòng
Một lòng một dạ tiến tòng đến nơi
Trở về căn bản mầy ơi
Có đi như ở, có thời như không
Chẳng còn ước nguyện với mong
Tình Trời vẫn đẹp lòng vòng mà chi
Thấy ai âu yếm thế ni
Phải vì Cha đẹp tạm ghi mối tình
Điển Cha chuyển hóa tâm linh
Thuyết tình phân đạo hòa mình nơi nơi
Làm sao lại bỏ xa rời
Mối tình trong suốt tạo đời an khương
Thấy ai cũng quá dễ thương
Mầy tao thực hiện mở đường họ đi
Phá mê phá chấp hợp thì
Tao mầy có một nhớ ghi đời đời
Không chơi mầy nữa mầy ơi
Trả lời hỗn láo tơi bời ghét tao
Nhưng không ý chí rất cao
Nhớ tao là để tự đào đường đi
Mầy khôn lắm đó mặt mi
Thở than than thở cấp thì điển tao
Thương mầy luận thuyết thao thao
Đưa hồn mầy tiến nơi nào cũng đi
Thương mầy thương lắm một khi
Đưa mầy thẳng tới Cha yêu đạo đời

Môi răng chẳng có xa rời
Đạo đời là một là nơi an toàn
Tình thương Cha vẫn sáng ban
Giúp mầy tiến hóa mở màn khai tâm
Lý siêu phân giải thậm thâm
Tình đời tình đạo vẫn tầm đến nơi
Long Hoa Đại Hội của Trời
Làm sao tránh khỏi cái nơi lọc lừa
Mặt mầy dễ ghét khó ưa
Lo tu tự tiến mới vừa lòng nhân
Tâm linh gánh vác một phần
Càn khôn hòa hợp mở tầng cảm giao
Chê mầy mới tiến tới cao
Ghét mầy mới rõ nơi nào thực hư
Phật minh ướm nở nụ cười
Sanh trụ hoại diệt người người phải theo.

Tao

Tám

TP HCM, ngày 17/6/80

Kính gởi ông Tám,

Tôi mới nhận được lá thơ bạn đạo gởi ở Canada về, nói rằng có đọc hai lá thơ mà tôi gởi cho ông và ông có đưa cho bạn ấy đọc.

Cha chả, ôi tức ơi là tức. Tại sao thơ tôi gởi cho ông, ông lại đưa người khác đọc? Tôi viết lung tung, mầy mầy tao tao, thương thương yêu yêu, mà ông lại cả gan đưa người khác đọc. Tức ơi là tức. Tức dâng lên bộ đầu, tức sáng thêm lên, tức khoan khoái, ông biết không. Nhưng mà không được, tức quá, tôi không bỏ vụ này đâu. Tội ông nặng lắm, tôi phải đi kiện vụ này mới được. Tôi phải đi mét Cha mới được. Nhưng mà Cha ẩn rồi, biết Cha ở đâu mà mét. Ơ, để coi, được rồi, tôi có chỗ kiện rồi. Tôi sẽ mét Cha tôi. Tôi làm Cha. Tam Giáo tòa một bên, lục căn lục trần một bên, tôi đứng ra thưa, bị thưa vắng mặt.

Thưa Cha, tôi có thương ông này, tôi có viết thơ riêng cho ổng, trong thơ tôi viết lung tung lắm, đòi ghét ổng, đòi hôn ổng, đòi cắn ổng, đủ thứ. Vậy mà ổng nổi hứng hay sao mà lại lấy thơ tôi viết cho ổng đưa người khác đọc. Tức ơi là tức. Nên tôi ngày hôm nay thưa ổng với Cha, xin Cha xét xử.

Thế là phòng xử nhộn lên. Lục căn lục trần la lối: *"Xử thật nặng ổng đi, tội ổng nặng lắm. Cắn ổng thêm nữa. Cho ổng biết tội"*. Tam Giáo Tòa thì: *" Im lặng, im lặng. Đừng la lối chứ, từ từ xét, ổng dám đưa thư riêng cho người khác đọc, đáng tội đó. Nhưng chắc ông có cái ý gì đó, mà ý của ông thì chắc là ý tốt đấy, không có ý bôi lọ nhà ngươi đâu"*.

Thế là lục căn lục trần cãi lại, Tam Giáo Tòa cãi qua, cãi lại một hồi, Cha nghe mệt quá, liền nói:" *Im tất cả để ta xử cho*". Đó ông nghe chưa? Oai chưa? Ổng sắp xử đó, ông sợ tôi chưa?

"M/M yêu ai? Yêu một người vì mọi người phải không? Vậy thơ M/M gởi cho người đó cũng như gởi cho mọi người vậy. Người đó đọc hay mọi người đọc cũng vậy thôi. Có gì mà riêng với tư. Ta tuyên bố người đó vô tội. Tha bổng. Đáng khen. Thôi ta thăng."

Trời ơi, tức ơi là tức. Tính kiện ông cho Cha phạt ông cho bỏ ghét cái tội làm người ta thương. Vậy mà Cha tha bổng. Tức ơi là tức. Được rồi ông cười phải không? Ông khoái chí lắm phải không? Ông thắng tôi phải không? Ôi, tôi khóc cho ông coi. Mà thôi tôi không thèm khóc. Ông đưa thơ tôi cho mọi người coi phải không? Tôi sẽ trả thù ông, coi nè, tôi yêu ông, tôi viết thơ yêu gởi ông, ông đưa người khác coi, vậy tôi yêu luôn người nào đọc thơ tôi viết. Ha ha ha. Khoái quá ta ơi! Ông càng đưa ai đọc, tôi lại càng yêu được nhiều người. Ông càng đưa nhiều, tôi càng yêu nhiều, yêu mọi người, yêu vạn vật, yêu càn khôn vũ trụ. Ha ha ha, tôi càng có nhiều người tình. Mọi người đều là người tình của tôi. Ha ha ha! Cám ơn ông nhiều nha. Tôi không mét Cha nữa đâu. Tôi thương ông nhiều hơn. Nhiều nhiều nhiều!

Cách trả thù của tôi đó.

M/M

Montréal, ngày 16/7/80

M/M

Vui nhận được thơ của M/M thưa kiện lung tung, đề ngày 17/6/80. Thưa đi thưa lại rồi cũng huề. Nay đến phiên Phật xử. Phiên tòa mở, nụ cười cũng mở:

M/M ngơ ngác
Luận xét lung tung
Khùng hay hỏi thử
Chuyện gì kín đáo?
Chuyện gì phải giữ?
Hỏi thử coi mi
Ai đà ghi chép
Thế gian đóng tuồng
Vai đào vai kép
Ai là người đẹp?
Câu qua câu lại
Thi tài lý luận
Tình tiền tài tật
Sự thật công khai
Nói hoài không hết
Học cho đến chết
Kết án sân si
Vì không chịu sửa
Chân lý công khai
Chẳng còn động loạn
Phật không bàn bạc
Nụ cười phân xử
Sống cảnh làm người
Sao cười sao khóc

Vì còn lóc chóc
Đang đi từng bước
Trước Tam Giáo Tòa
Ra vô vô định
Càng xử càng minh
Chữ tình là giả
Trở lại thật thà
Tự tu chánh pháp
M/M biết được
Đường mòn mức tiến
Chẳng có gieo phiền
Tâm minh Tam Giáo
Dạy cho hiểu đạo
Học thuyết ra vào
Hồn thời thăng nhập
Ngộ quỉ gặp ma
Chung nhà học đạo
Tưởng đâu Phật cao
Đâu dè Phật xét
Kẻ hung người hiền
Độ cho thân tiến
M/M biết hiền
Quân bình trí tuệ
Lý thuyết hư không
Chuyển vòng đạt đạo
Thấu đáo nhiệm mầu
Nay càng hiểu rõ
Ngạo mạn tò mò

Học cho thông suốt
Trí tâm đào cuốc
Phân ra chân lý
Bộ óc nghĩ suy
Việc gì cũng có
Phá mê phá chấp
Trả bài tại thế
Sớm trở lộn về
Muôn người mến cảm
Thực hiện luận đàm
Khả năng sẵn có
Đời đạo quanh co
Lần mò cũng tới
Năm châu biết hết
Ông Tám, M/M
Hai người đồng tiến
Dạy cho giải phiền
Minh tâm kiến tánh
Khai đường chân lý
Tiêu diệt sân si
Chẳng còn bí quyết
Đạo đời sự thiệt
Chẳng gì đáng tiếc
Vượt khỏi được phiền
Tâm yên kiếp kiếp
Tội mà không tội
Mới rõ thiên cơ
Đưa về gốc gác

Thiện nằm trong ác
Đại lượng từ bi
Giải thông từ bước
Chuẩn bị đón rước
Phật về phán xét
Khỏi cần thưa mét
Hương đăng bộc phát
Đăng đàn thuyết pháp

Kính thư
L. S. H.

TP HCM, ngày 16/6/80

Kính gởi anh Vĩ Kiên,

Hôm nay trời mưa, tâm hồn lâng lâng. Ngồi nhìn những giọt mưa, trong đầu tự nghĩ: Tại sao phải tu hoài nhỉ? Tiến hóa hoài nhỉ? Phải có một nơi nào đó, một ngày nào đó, một giây phút nào đó, ta đứng dừng lại ngộ đất bừng sáng, không tiến hóa mà là tiến hóa. Không quay nữa mà là quay. Phải có cái đó. Có mà không có. Không mà lại có. Nhưng tại sao Cha nói các con tu đây, lên rồi cũng phải xuống. Tới Phật cũng phải xuống. Vậy thuyết giải thoát luân hồi của Phật sai rồi sao? Học trược, lên thanh, làm thanh. Học thanh rồi lại xống trược, lại lên thanh. Như vậy mãi hoài. À, phải có một cái gì, một cái gì đó chứ. À, một chữ à to tướng, Vĩ Kiên ơi! Em nghĩ ra. Cha nói đúng, mà Phật cũng đúng nữa. Em thí dụ, một vật tròn và vật tròn đó là càn khôn vũ trụ. Cái vật đó quay và một hấp lực tự nhiên quân bình

làm cho cái vật tròn đó quay là thanh và trược. Thanh nằm ở trên, trược ở dưới. Trược nó trì xuống và khi nó lên thì cái vật thanh kia nó phải quay xuống. Và cứ thế mãi mãi. Trược nó quay lên thanh thì cái thanh nó quay xuống, và khi nào chúng ta còn nằm trên cái vật đó là chúng ta phải quay mãi, quay mãi. Như vậy mãi hoài à? Hết thanh tới trược, hết trược tới thanh, vậy nơi nào, chỗ nào chúng ta dừng? Dừng đây không có nghĩa là đứng ì lại, nhưng đứng mà vẫn quay, dừng mà vẫn tiến, tiến mà vẫn dừng. Đó là trung tim của vòng tròn. Nó là một điểm tròn. Điểm tròn đó quay nhưng không thấy quay. Vĩ Kiên thấy không. Nó là một chấm. Nó quay đâu thì quay, nhưng cái chấm đó nó là chủ yếu của cái vòng tròn. Nó quay và năng lực nó làm cho vòng tròn quay. Vòng tròn quay nó mới quay.

Cho nên chúng ta tiến hóa là Cha tiến hóa. Vòng tròn chúng ta diệt là Cha cũng phải diệt, phải tiêu. Cho nên Cha mới nói: *"Cha làm việc đời đời, không phút khắc nào ngừng nghỉ. Vì ngừng nghỉ một phút giây thôi là càn khôn vũ trụ tiêu tan ngay"*. Nhưng Cha làm việc mà là không làm việc. Quay mà không quay. Như vậy nếu chúng ta ở mãi trên cái vật tròn đó và luân hồi lại, chúng ta sẽ mãi học thanh, rồi học trược, rồi học thanh, rồi lại trược. Quay mãi, giải thoát nơi một cách nào đây? Tức là phải trở vô như Cha nói đó, phải qui. Nhưng qui về đâu? Qui các tôn giáo à? Chạy ra ngoài rồi phải trở lộn vô. Trở về trung tâm điểm của càn khôn vũ trụ này. Lúc đó mới không thanh trược được nữa. Nhưng từ cái vòng tròn lớn, vô cái trung tâm điểm xa quá. Phải rồi còn nhiều vòng tròn nhỏ nữa, rất nhiều. Nó như có cái trôn ốc. Nó nhỏ lần, vô lần, nhẹ lần, nhẹ lần, để còn như là một cái chấm mà thôi. Và không luôn, không nhưng có. ở trong bản thể tiểu thiên địa của chúng ta, cái chấm đó nó ở đâu? Vòng luân hồi trong bản thể chúng ta như là bộ tuần hoàn máu huyết. Máu được tung ra theo các đường

kinh mạch và nuôi các tế bào qua một đường, nó bị đỏ bầm và trở về tim, được thanh lọc để đỏ trở lại, tung ra nuôi bản thể. Và cứ thế, những giọt máu nó đỏ bầm rồi lại tươi, lại đỏ bầm trở lại, đỏ tươi và mãi hoài trong tiểu thiên địa chúng ta.

Cũng như chúng sinh chúng ta phải học thanh, rồi trược, trược rồi thanh. Nhưng những giọt máu này nó phải qua nữa, để tạo thành chất tinh và lấy cái thanh tịnh đó tung lên bộ đầu, thoát khỏi càn khôn vũ trụ. Trời ơi, cũng khó khăn quá phải không Vĩ Kiên? Và em ngồi nghĩ tiếp, đầu óc em tuôn ra, Vĩ Kiên ơi. Xúc động chảy cả nước mắt. Em hiểu thêm nhiều lý nữa. Nhiều nữa. Nhưng sao viết ra, em diễn tả không được gì hết. Không hết ý của em nghĩ. Trời đã tạnh mưa, nhưng tư tưởng em cũng vơi cả ngày. Sao em vẫn nghĩ mãi về những tư tưởng của em. Hôm nay viết ra đây gởi đến anh đọc, không có ai để em kể những tư tưởng nghĩ ra trong đầu của em cả. Chỉ biết viết ra đây gởi đến anh đọc. Anh có thích đọc những tư tưởng của em không? Cái đứa em gái lộn xộn ngang ngược này, nó tu gì mà tối ngày cứ nghĩ hoài. Hết lý này lại lý khác. Từ tư tưởng này tới tư tưởng nọ. Không biết là những tư tưởng này đúng hay sai. Nhưng không sao. Đúng hay sai gì rồi cũng sanh diệt. Có lẽ khi anh đọc được lá thư này thì em đã sanh ra những tư tưởng khác nữa rồi. Và lại diệt nữa rồi.

Thôi thư dài đến đâu rồi cũng phải dứt phải không anh? Vậy tình yêu nào là tình yêu trược, không đến hả anh. Có hay không? Trời đã dứt mưa. Sau cơn mưa trời lại sáng. Nhớ anh. Hôn anh.

Xoài xanh, nho đen, xoài chua ăn quen đâu có ngán. Nho ngọt dùng hoài cũng thấy chán. Thế gian tạm cảnh học chua ngọt. Đời có gì đâu. Tối rồi sáng.

M/M

Montréal, ngày 16/7/80

Kính gởi L.H.,

Thơ của L.H. đề ngày 16/6/80 phân giải chân lý vô cùng bao dung đời đạo, phân minh thanh trược, trụ hóa không ngừng, khí điển khai minh chơn tịnh pháp.

Nhứt điểm linh quang chuyển pháp trần
Liên Hoa đạt lý trí tâm an
Từ đời qua đạo phân phân thuyết
Độ thế bình tâm giải pháp bàn

Pháp bàn nhứt điểm khai quang
Phân ra chân lý mở màn độ nhơn
Lý Trời thanh trược keo sơn
Giáo liền tùy kiếp tùy cơn chuyển hành
Tu thời sớm ngộ đạt thanh
Không tu trược tiến thực hành đấu tranh
Phân minh đời đạo thừa hành
Sửa lần để đến giới thanh hợp hòa
Linh quang nhứt điểm thiền xa
Liên Hoa minh đạo tiến vào càn khôn
Tử sanh sanh tử ôn tồn
Tiến không ngừng tiến qui hồn thiên không
Chẳng còn lận đận lòng vòng
Hợp nguyên chánh khí tiến tòng chẳng sai
Trùng tu tự đạt thanh đài
Chỉ lo khai triển tiến hoài không ngưng
Thế rồi Thượng Đế mới cưng
Nâng niu dậy dỗ không ngừng phút giây
Trở về thuận cảnh vui say
Suốt ngày vì đạo đổi thay tiến hoài
Hồn thời vững lý an bài

Vía thời vui thích trả bài như không
Liên Hoa trí sáng thong dong
Nơi nào cũng tiến cũng tòng đến nơi
Tâm thời mến cảm đạo đời
Nơi nào cũng tiến cũng lời nhủ khuyên
Cộng đồng chẳng phải của riêng
Của chung các giới nối liền cảm giao
Cùng chung sanh hoạt nhiều màu
Qui nguyên một một chuyến tàu tây phương
Tu hành phân lý dựa nương
Đường thanh đường trược hai đường cũng thông
Liên Hoa chẳng quản nhọc công
Phân cho thiên hạ biết vòng chuyển luân
Cực hình thể xác gian truân
Tâm đời tâm đạo nhân quần dựng xây
Tuôn ra ý điển hàng ngày
Vì đâu Thượng Đế thân đầy hư không
Chẳng còn đau khổ chạnh lòng
Trí tâm thông suốt mở vòng độ nhơn
Vững bền ý chí chẳng sờn
Một lòng một dạ minh ơn Cha lành
Qui hồi chơn điển em anh
Đồng hành đồng tiến đạt thành thương yêu
Càn khôn vũ trụ yêu nhiều
Tinh vi Cha tạo lắm điều dở hay
Liên Hoa mến đạo vui say
Ngày ngày thăng tiến ngày ngày vượt qua
Sống trong mảnh đất căn nhà

Tâm hòa thế giới chẳng xa Phật Trời
Chơn tâm ý thức đời đời
Chẳng còn hơn thiệt chẳng rời hư không
Rồi đây sẽ chuyển một vòng
Viếng thăm các giới một lòng độ nhơn

Kính thư
L. S. H.

TP HCM, ngày 6/6/80

Bồ thân yêu của tôi,

Hôm nay nhớ bồ quá, Bồ biết tôi đang làm gì không? Tôi đang đánh đàn như bồ nhớ, nhưng nhớ Bồ quá phải lấy viết viết cho bồ đọc đây. Bồ biết tôi đang chơi bản gì không? Chơi bản tình ca đấy. Đánh gởi tặng bồ đó, bồ có nghe chưa? Nhưng giờ này mới 8 giờ tối thôi. Giờ này bên đó là mấy giờ rồi bồ? Chắc 8, 9 giờ sáng gì đó. Bồ đang làm gì nhỉ? Tôi cố gắng tưởng tượng, hình dung ra coi bồ đang làm gì, nhưng chịu thua. À mà thôi, kể bồ đang làm gì cũng được. Tôi chỉ biết là tôi luôn luôn đang ở gần bồ, tôi đang hôn lên môi bồ, lên mắt, lên má và cắn bồ một cái ở gáy. Ôi có đau lắm không? Tôi cắn nhẹ thôi mà. Thương bồ quá bồ ơi. Tôi đang yêu bồ kinh khủng. Làm việc gì, nghĩ ngợi gì, tôi cũng nghĩ đến bồ. Nhiều khi tôi buồn ghê. Biết chừng nào chúng mình mới gặp nhau. Ờ, mà gặp nhau làm chi? Mình đâu có tương hội với nhau được, phải không bồ? Kệ bồ cứ xa tôi, tôi xa bồ, để tôi được mãi như bồ nè, thương bồ nè và viết thư gởi cho bồ nè. Bồ đọc cho mỏi mắt luôn. Ờ tôi kể chuyện này

bồ nghe nha. Bồ biết không, những tấm hình bồ gởi về, anh Ba đều để trong một cuốn album và luôn cả những hình của bạn đạo ngoại quốc gởi về, đều được để chung trong một cuốn để các bạn đạo ở đây được ngắm dung nhan của bồ. Có bạn thì nói ồ lúc này bồ hơi ốm nè. Có bạn lại nói bồ mập quá nè. Có bạn lại nói ổng hồng hào đẹp quá hè. Và gì gì nữa không biết. Đủ cả. Dư luận phê bình ra sao cũng được, còn tôi bồ biết sao không? Tôi thấy lúc này bồ dễ ghét ghê, và kỳ cục quá. Ghét chừng nào, tôi yêu bồ chừng đó. Kỳ chớ. Bồ ơi, bồ có nghe tôi đang gọi tên bồ đây không? Nhớ bồ quá. Cái mặt dễ ghét ơi! Ngày nào tôi cũng nhìn hình bồ và nói chuyện với tấm hình bồ. Tôi có tấm hình này từ lúc bồ mới ra đi đó. Tôi có một tấm hình riêng của bồ, để ở phòng riêng của tôi. Lúc này tôi ngủ một mình bồ ơi và thích thú. Bữa nào đi đâu, thay đồ xong, tôi đều nhìn hình bồ và nói: *"Em đi chơi nha, anh đi với em không?"* Ghét bồ ghê. Mặt bồ vẫn im lặng, chả trả lời gì hết. Nhưng tôi biết rằng bồ đang đi với tôi, vì đi đâu tôi cũng có hình ảnh bồ trong đầu và hiện diện cả những cảnh vật xung quanh tôi nữa. Trời hôm nay chuyển mưa, nóng ghê bồ ơi. Bên đó mát mẻ, bồ thích nhỉ? Bên đó có mưa chưa bồ?

9 giờ rồi, tôi đi ngủ đây và sẽ nằm mơ. Mơ thấy tôi đi bên bồ, dưới trời mưa, vào quán cà phê, uống cốc cà phê nóng và vào shopping mua cho em con búp bê tuyệt đẹp. Em sẽ để nó trên giường và nếu có anh bên cạnh, em muốn đi với anh liền đấy. Em phải ngủ ngay mới được. Ngủ ngay để mơ ngay giấc mơ đẹp cùng anh.

Giấy ngắn tình dài, thơ khác tôi sẽ viết cho bồ nữa nhe. Mến chào bồ. Hôn bồ một trăm cái luôn, cho xẹp cái lỗ mũi luôn. Ha ha ha! Thương bồ nhiều.

L. H. kính gởi bồ.

Montréal, ngày 22/7/80

Thơ bồ trêu ghẹo trọc tôi
Tình ca nhạc khúc chuyển nhồi tâm can
Tình yêu Trời Phật mở màn
Dạy cho hiểu đạo mở đàng mà đi
Bồ hôn khắn khít một khi
Tâm can thanh nhẹ, tâm thì trả vay
Tình kia thực hiện hoài hoài
Xem bồ có động có say không à
Đi đâu âu yếm mặn mà
Treo mùi động loạn khó hòa hư không
Trí tâm nhớ kẻ không lòng
Trong không mà có lòng vòng nhớ nhung
Hình kia đối diện đóng khung
Muốn hôn cho xẹp vẫn vùng cười theo
Bồ đi ý vẫn đi theo
Dìu bồ tiến hóa chẳng nghèo hơn xưa
Bồ hay giàu có khóc mưa
Thương yêu muôn loại đáp vừa lòng nhân
Bộ đầu trí điển xét phân
Đâu còn mê chấp mở tầng khổ đau
Bồ nay mới thật là giàu
Búp bê thế giới trước sau ứng hầu
Thiên cơ quá đỗi nhiệm mầu
Chuyển cho bồ biết Á Âu một nhà
Nếu ai hiểu biết được Cha
Chung nhà thích thú cảm hòa nơi nơi
Tình yêu chỉ có ông Trời
Tình ca chỉ có một lời khuyến tâm
Bồ tu lắm lúc thì thầm

Thương ai muốn cắn muốn tầm đến nơi
Nằm trong nguyên lý của Trời
Thương yêu vô tận đời đời thương yêu
Tình ca sửa đổi bài đời
Đờn trong thanh tịnh lập đời an khương
Chung qui cảnh tạm dựa nương
Hư không hòa cảm mở đường tự đi
Chẳng còn phải nhớ phải ghi
Ta là cảnh vậy ta thì lý chơn
Bồ nay tiến hóa bội phần
Công khai phá chấp mở tầng giáo tu
Tui nay vẫn cảm thấy ngu
Vẫn xin học tiếp, vẫn tu đời đời
Bồ tôi chẳng có xa rời
Gắng tu độ thế thay Trời giáo dân
Chúc bồ sớm tiến lên cân
Tô nô bụng phệ hợp phần giống tôi
Chẳng còn suy xét sang tồi
Nơi nào cũng thế cũng rồi học thêm
Sống trong khung cảnh ngày đêm
Tiến trong đà tiến êm đềm tự đi
Vía hồn tương hội một khi
Tôi bồ là một sân si chẳng còn
Thích Ca tạo sẵn đường mòn
Càng tu càng thức lại còn phải tu
Tình ca âm nhạc vẫn mù
Thực hành siêu thoát an du đời đời

Kính thơ
L. S. H.

Chủ Nhật, ngày 20/9/80

Ông Tám thương yêu,

Hôm 29/6/80, con được thư và hình của ông Tám, thật con vô cùng cảm xúc và hôm đó con ra nhà cậu L. ở Bà Chiểu.

Con ra cậu L., con nói má con chiêm bao hai đêm liền thấy ông Tám. Má con thấy một ông cỡ cậu L. đến nắm tay má truyền điển. Má sợ quá, kêu ông Tám, ông Tám từ từ đi đến nhưng không nói gì. Má nói như vậy chắc không sao, nên để ông ấy truyền điển. Ông để tay lên bụng má. Sáng ra má con đau bụng rồi chiều hết. Qua đêm sau má thấy ông Tám nằm trong hòm. Má còn nghe tiếng ông Tám y như trong băng mà má con đã nghe. Thì ba hôm sau, thư ông Tám tới, má con mừng quá và cảm động thật nhiều.

Ông Tám thương, con ước gì được ở gần ông Tám để được nghe lời vàng ngọc mà siêng năng tu hành, chứ con biết con còn dải đải lắm. Vì cuộc sống bên này khó khăn nên con lo việc đời. Sáng cũng vậy, con thở pháp luân, còn một tour trưa, em con đi làm về lên ăn cơm, rồi chiều con may tiếp, nên ít có thì giờ rảnh. Con tu như vậy chắc lâu thấy cảnh bồng lai hả ông Tám? Ông Tám ơi, con tin con sẽ được lên trời sống gần Cha và Mẹ, cùng các Phật Tiên. Con cúi xin ông Tám giúp con hằng đêm được nhẹ nhàng. Vì con ngồi may ngày đêm, ngồi nó động. Con rất buồn khi thấy mình còn quá yếu kém. Xin ông Tám dạy dùm con.

Thân con là kẻ ăn mày
Phật ban thanh điển ngày ngày lo thân
Tự tu tự tiến lần lần
Để hòa cùng Phật tiến gần lên Cha
Tình thương Cha Mẹ chan hòa
Sau con chậm bước Mẹ chờ Cha trông
Tình thương Cha Mẹ trong lòng
Quyết tâm tu luyện thoát vòng trần gian

Ông Phật thương yêu của con ơi, con có chị bạn ở bên Pháp đang tính lo bảo lãnh con đi, lý do phải trị bệnh đôi chân. Nếu con qua tới Pháp, ông Tám có thể bảo lãnh con đi tiếp được nữa không? Con là nhân viên cơ quan DAO cũ. Con hãy còn giữ thẻ. Con sẽ làm thư ký riêng cho ông Tám. Con đánh máy IBM rất khá, con biết xử dụng máy MTST. Đời con còn gì nữa mà lo. Con nói thật là con không cần tiền để lo cho con. Mà sống ở đây, con cần phải làm ra tiền để lo cho mẹ và hai em. Nếu con không lo thì nhà sẽ đói. Nên việc tu hành của con rất bê trễ.

Để con kể ông Tám nghe, chị Q. Y. là người sẽ bảo lãnh cho con. Hôm 19/6, má chị Y. đi Pháp, má chị Y. bảo con viết thư nhờ chị Y. bảo lãnh, chỉ một mình con thôi. Ý con thì muốn xin cho má con đi theo, nhưng ý má chị ấy không thích. Thành ra con lưỡng lự, không viết cho chị Y.. Mãi đến hôm qua con mới viết. Con đi chữa bệnh ai theo săn sóc cũng được huống hồ chi là má con. Ở VN họ đi kiểu này rất nhiều. Con không thích gì má chị ấy, nhưng con thấy người đời sao tính kỹ quá. Rồi con lại giận con sao quá lo buồn. Ông Tám thương, lâu rồi chị Ba K. không có đến con. Hôm tháng rồi Đ. về, có ghé cho con hay là chị Ba bị khối trược đến, bình bị bắt

hai tuần, còn chị Ba bị lấy tất cả sách vở và băng. Trong thời gian đó, gia đình con cũng bị xáo trộn quá. Nhưng gia đình nào biết tu thì đại nạn rồi cũng qua. Đến đây thư cũng khá dài, con xin ngừng bút.

Chúc Ngài an khang, chúc nơi gia quyến an nhàn. Riêng bà Tám chúc Tây phang thẳng đường.

Con của ông Phật

L. T. H. N.

Montréal, ngày 22/7/80

H. N. con,

Ông Tám đã nhận được thơ của con đề ngày 29/6/80. Được biết con đã dự định đi chữa bệnh tại Pháp. Có đi hay ở cũng nhờ nhơn duyên và Bề Trên sắp đặt. Ai ai xuống thế cũng lo trả nghiệp rồi mới được yên nơi thanh cảnh. Chấp nhận thì mọi việc sẽ được toại nguyện. Học hết bài này lại đến bài khác, thay đổi mãi thì mới có sự tiến hóa. Bình tâm đón nhận mọi sự gian lao của đời lẫn đạo thì mới rõ sự kết quả là quí. Còn về việc má con nằm chiêm bao, qua rồi thì thôi chứ chẳng có gì quan trọng cả. Lo tiếp tục hành trì tu luyện thì mới mong được sự giải thoát. Con biết thương yêu và quí mến ông Tám thì hồn của con sẽ được nhẹ. Vì phần tuổi còn lại của ông Tám chỉ sống với tất cả những người đau khổ tại trần gian. Ông Tám lo tu để xin giải bớt những sự đau khổ của những đứa con đang lâm nạn. Ông Tám khóc để rửa bớt nghiệp trần hầu mong sớm khôi phục Tình thương và Đạo Đức của Thượng Đế. Con nên hướng thượng để đón nhận những gì cao quí nhứt của Cha và ông Tám đã dành cho con.

Chúc con và má con vui khỏe.

Ông Tám đã nhận được thơ của chị K..

Ông Tám của con

L. S. H.

TP. HCM ngày 7/6/80

Thưa ông Tám,

Hành trình tư tưởng đổi hoài
Nay vầy mai khác vẫn sai vẫn lầm
Năm năm cố tự tiến tầm
Để khi trao đổi ngay tầm với ông
Bởi vì lòng vọng hằng mong
Tự tu tự tiến chớ tòng lấy ai
Tu hoài sót phận mình thay
Buồn đau sai mãi thân nầy bực thân
Thôi đành một dạ ân cần
Hỏi ông một chút cao tâm minh tình
Thân tôi đích thị Quang Minh
Lắm khi tự xét trí mình hay hay
M/M tri kỷ khen hoài
Lý vẫn khai sáng khen thay Minh này
Đạo tâm tri kỷ mấy ai
Biết mình duyên đạo có ai như mình
Hỏi rằng sao thấu chưa minh
Chữ Đạo tỏ rõ chữ tình làm duyên
Nơi nào nơi đến nơi đi

Sao cho đúng lúc sao thì không sai
Âm thinh nói pháp ai bày
Điển văn nét bút mà thầy là ai?
Trí tâm tiến hóa ai bày?
Thân này đau khổ ai thầy dạy ai?
Hiểu sai vẫn vấp sự sai
Trái oan ngộ nhận vẫn hoài khổ đau
Biết rằng nhờ đó tiến mau
Tu cao tu thấp chậm mau ích gì?
Càn khôn tạo lập để chi?
Từ thanh từ trược hiểu thì chẳng sai
Trược thanh phục vụ cho Ngài
Ngài là ai đó không sai không lầm
Ngọc Hoàng hóa hóa sanh sanh
Phật thì chẳng hóa chẳng sanh đủ mầu
Không là Phật ở bộ đầu
Khi niệm Ngọc Đế nơi đầu hóa sanh
Hóa sanh ý niệm đủ ngành
Ta là Trời đó tỏ rành đúng không?
Trời Đất ta vẫn độc tôn
Niệm sanh tùy ý động không nơi Thầy
Tu thời mở trí thấy hay
Tánh dành trui sửa tình thay đổi dần
Thực hành cố gắng ân cần
Thì nghiệp đưa đến bao lần như nhau
Làm sao tạo điểm thanh tao
Tạo thành Phật tử tiến vào cõi thanh
Đường tu xin giải cho rành
Duyên là phương tiện khai tâm giải lòng
Bao giờ tu dứt thăng trầm
Sai sai đúng đúng truy tầm làm chi?

Trời thì bày vẽ những gì
Người thì lắm chuyện, chuyện gì vậy ông?
Ai thời sáng tạo chữ Không
Ai tạo chữ Có mong ông giải dùm?
Khù khờ nên hỏi tùm lum
Ông nên thông cảm và hun tôi hoài
Ý văn tạm dứt dừng ngay.

T. Q. M.

Thưa ông Tám,

Trước kia ông có bảo rằng:
Thầy cho nhiệm vụ con cần lo tu
Con còn học hỏi lu bù
Và nên cố gắng giải tù giải ngu
Giờ này con vẫn cố tu
Đổi thay tư tưởng không như thuở nào
Hiểu rằng từ thấp đến cao
An bày có sẵn ước ao làm gì
Tu thì chí quyết vô vi
Không mong danh lợi làm gì cực thân
Nhiệm vụ tự độ rất cần
Bất tài nhỏ bé không cần giúp ai
Cùng ông tỏ thẳng ý này
Chừng nào đủ sức tôi đây giúp người
Trả vay ơn pháp của Người
Mong ông thông cảm vui cười giúp tôi
Giúp tôi sáng suốt đủ mùi
Chỉ đường nào khó của tui dễ lầm
Tóm tắt kinh nghiệm tu tầm
Hậu sinh tiểu tử khỏi lầm ngu si
Mới mong truyền pháp Vô Vi
Còn không tôi vẫn tự đi tự về
Đời đạo thong thả hả hê.

Thưa ông Tám,

Tôi đây đã cảm đã từng
Tình nhiều quá xá giúp mình thêm minh
Thương người nên cực cho mình
Nhờ thương sái quấy chữ tình thăng hoa
Tình yêu tôi cũng nếm qua
Cũng minh cũng biết thật là giả chơn
Mong ông giải đáp nguồn cơn
Giải bày tình để tôi hơn tôi nào
Thương sao mới đáng thanh cao
Yêu sao trọn giác chẳng đau chẳng buồn
Sẵn đây tôi xin hỏi luôn
Trong phần đạo hữu tỏ tường hai phương
Một là có kẻ hành luôn
Điển quang rất có trí thường kém hơn
Có kẻ thực hành ít hơn
Sao tâm lại sáng, sáng hơn kẻ hành?
Nghiên cứu truy xét hai ngành
Tôi xin hỏi rõ thực hành là sao?
Có người không thấy sắc màu
Nói đâu minh đó khác nào chứng tri
Điển quang thì chẳng kể gì
Trong khi có kẻ cầu thì Anh Nhi
Anh Nhi biết đứng biết đi
Đi tầm chơn đạo ta thì an khang
Có kẻ dạ chẳng chút mầu
Hiểu đâu hòa đó khác nào xuất đi
Mong ông giải giúp tôi đi

Tôi lờ mờ hiểu tâm thì còn nghi
Nên dùng bút mực làm thi
Hỏi cho an dạ đặng đi khỏi lầm
Việt Nam hải ngoại xa xăm
Chúc ông như ý, chúc ông trả lời
Trả lời thư tôi tức thời.

Thưa ông Tám,

Pháp lý Vô Vi rất nhiệm mầu
Càng tu càng luyện bớt khổ đau
Trợ hành nhân loại về bờ giác
Đời đời tự tại cõi thanh cao

Tu không ước muốn chậm mau
So đo vọng động ước ao ích gì
Mỗi ngày gắng chí thực thi
Sửa mình nghiêm chỉnh tâm thì quang minh
Thực hành sửa điển chuyển khuynh
Xét người tự kiểm hiểu mình rõ hơn
Xin ông tỏ rõ nguồn cơn
Người đang bị kẹt tỏ hơn rõ ràng
Bài mình vốn dĩ đang mang
Lấy ai soi rọi mau thăng hoa mình
Hiểu rằng đã học thì minh
Đang học khó nỗi phân minh sai lầm
Qua rồi mới biết đúng lầm
Thì giờ hao hớt thấy cần xét phân
Mấy ai chỉ học một lần
Là qua bài khác chẳng lâu lắc hoài

Mấy ai sai biết mình sai
Hiểu thông chân lý không sai tí nào
Ông ơi chỉ rõ tôi nào
Tâm tư tối vậy do sao ông à?
Văn chương không tỏa hết mà
Tôi xin dừng bút xin quà ông cho
Được quà tôi ráng tu cho.

T. Q. M.
Kính bút

Montréal, ngày 23/7/80

Q. M.,

Hành trình tư tưởng đổi hoài
Nay vầy mai khác vẫn sai vẫn tầm
Năm năm cố tự tiến thầm
Ít khi trao đổi mở tầm đổi trao
Bình tâm tự xét thấp cao
Tự tu tự tiến chớ vào nơi nao
Tu hoài hiểu rõ thấp cao
Buồn đâu sai mãi tự đào chơn tâm
Muốn cho tránh khỏi sai lầm
Hỏi cho thông suốt minh tâm xét tình
Thợ danh văn tự Quang Minh
Lắm khi tự xét trí mình hay hay
M/M hòa cảm khen hoài
Điển văn khai sáng khen thay Minh này
Đạo tâm thông cảm mấy ai

Biết mình duyên đạo có ai như mình
Đổi trao hòa cảm đạt minh
Chữ Đạo sáng suốt, chữ Tình khảo thi
Nơi nào nơi đến nơi đi
Thực hành đúng lúc tâm thì chẳng sai
Âm thinh thuyết pháp điển bày
Điển văn nét bút chính Thầy Vô Vi
Trí tâm tiến hóa thực thi
Thân nầy đau khổ khổ thì dạy tâm
Trong sai có phải tiến tầm
Trái oan tự xét dẹp phần khổ đau
Thực hành nhờ đó tiến mau
Tu cao tu thấp chậm mau giải bày
Càn khôn tạo lập khảo thi
Từ thanh từ trược chuyển thì tiến lên
Trược thanh trao đổi đạt nền
Ngài là chơn giác không rên không lầm
Ngọc Hoàng ý chuyển hóa tâm
Phật thì chẳng hóa diệu thâm siêu phàm
Giai không ngũ uẩn luận đàm
Ý niệm Ngọc Đế lòng tham tiêu trừ
Vạn linh hợp lại thành người
Ta là Trời đó vui tươi hợp hòa
Đất Trời hợp nhứt chẳng xa
Niệm sanh tùy ý vô ra do mình
Tu thời mở trí tâm minh
Tâm thanh tình đổi, tâm linh hợp hòa
Thực hành càng tiến càng xa
Nghiệp là bài vở tự hòa giải thông
Bình tâm thanh điển chuyển vòng
Quân bình Phật tử tự tòng giới thanh

Đường tu ý chí đạt thành
Điển là phương tiện hồn thanh tiến tầm
Tu thời sẽ dứt thăng trầm
Sai sai đúng đúng truy tầm rồi đi
Trời thì bày vẽ nghĩ suy
Người thì lắm chuyện là vì chưa thông
Tình đời sáng tạo chữ Không
Phàm tâm cố chấp có tầm theo sau
Khôn rồi nên hỏi đủ màu
Hai Không thông cảm ôm nhau hoài hoài
Ý thanh tạm dứt nơi đây.

Q. M.,

Biết ta đa cảm đa tình
Tình là giới hạn khó minh chơn tình
Thương người sáng suốt về mình
Nhờ thương chơn chánh chữ tình thăng hoa
Tình yêu nội ngoại nếm qua
Giả chơn lẫn lộn thật thà thiệt hơn
Từ trong phát khởi nguồn cơn
Chơn tình thượng xuất tôi hơn tôi nào
Thương tôi mới đáng thanh cao
Yêu tôi trọn giác chẳng đau chẳng buồn
Sẵn đây phân giải thêm luôn
Trong phần đạo hữu khai tuồng hai phương
Một là trì chí hành luôn
Điển quang đầy đủ giữ nguồn quí hơn
Có người hành pháp ít hơn

Căn cơ được nhẹ sáng hơn kẻ hành
Nghiên cứu truy xét hai ngành
Thực hành bi trí dũng thành đạo tâm
Có người không thấy vẫn tầm
Nói đâu minh đó người thầm thực thi
Điển quang phát triển một khi
Tùy phương luyện tập cần thì Anh Nhi
Anh Nhi cũng đứng cũng đi
Đi tầm chơn đạo sáng thì Trời ban
Lấy không làm đích khai đàng
Ngộ đâu hòa đó tâm ban tức thì
Nay đà giải rõ xét suy
Thực hành thức giác tâm thì chẳng nghi
Điển khai bút mực thành thi
Từ nay an dạ tự đi khỏi lầm
Việt Nam hải ngoại giữ tâm
Ước mong bạn hữu đáo lâm nhứt thời
Đầu đuôi phân rõ hợp thời.

Pháp lý Vô Vi giải trí sầu
Càng tu càng tiến lý cao sâu
Thực hành tự đạt thâm tâm giác
Uẩn khúc ngộ tâm rất nhiệm mầu

Nhiệm mầu khai triển trước sau
Không xin cũng có duyên trao đổi tình
Tâm linh khai triển quang minh
Chơn tình tự đạt chơn linh hợp hòa
Chẳng còn vọng động lo xa
Tâm hòa thiên giới vượt qua phàm trần
Thiên cơ chuyển hóa mỗi phần

Cơ tầng giao cảm tự lần đến nơi
Khai thông cơ tạng của Trời
Hai Không hòa hợp mở lời nhủ khuyên
Khuyên người tự ổn tiền duyên
Trở về nguồn cội đảo điên chẳng còn
Bền tâm vững chí lòng son
Một lòng một dạ sống còn lo tu
Chẳng còn nuôi dưỡng ý ngu
Đặt ra câu hỏi trùng tu cũng mình
Phật Trời thanh nhẹ đẹp xinh
Ý ta sáng suốt trao tình duyên căn
Chẳng còn lý luận khó khăn
Băng qua cõi tạm mở tầng đạo tâm
Bước vào thanh cảnh diệu thâm
Tầm nơi thanh tịnh sai lầm tiêu tan
Lý siêu lý vững tiến an.

Tám

Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn

Nam Mô A Di Đà Phật
Nam Mô Vĩ Kiên Phật

Thương nhớ tặng Thầy bài thơ:

Thổn thức đêm khuya luống thở than
Bùi ngùi nhớ Phật lụy đôi hàng
Nhớ lời thuyết pháp ở Kim Hải
Nhớ tiếng ai ngôn luống thở than
Nhớ khi thiền định phóng hào quang
Nhớ lúc chờ thì thâu Xá Lợi

Nay con là N. T. I. có đôi hàng kính gởi đến thăm Thầy và gia đình được hạnh phúc.

Bạch Thầy, nay con đã về ở nhà SG, không còn ở trên núi Vũng Tàu nữa, vì lý do đau bệnh mãi, lên núi không nổi. Cho nên sang hết tất cả, trở về nhà với con cháu như lời hồi đó Thầy bảo con.

Bạch Thầy, con xin phép hỏi thăm Thầy chỉ dùm, bệnh nghiệp của con bao giờ dứt nghiệp đặng tu tiến lên trở về cội nguồn, Thày ơi. Bữa Thầy gởi về bài thơ con đọc và tự thấy cảm ứng điển Thầy mạnh, con thiền rất nhẹ.

Thôi đôi lời gởi đến thăm Thầy, xin ngừng bút nơi đây. Nay kính bái.

N. T. I.

Kính gởi cụ T. I.,

Nghiệp lực trần gian sắp rã tan
Thực hành như Phật trí tâm an
Hào quang sáng suốt tùy duyên tiến
Đạo pháp mở màn pháp pháp ban

Pháp ban tri giác phát quang
Mở đàng tự tiến pháp tràng từ đây
Nam Mô tâm niệm hàng ngày
Vui say mùi đạo đổi thay thế tình
Trở về nhứt điểm tâm linh
Hồn thiêng hòa cảm thân hình giả thôi
Tạo ra cảnh đứng đi ngồi
Sang tồi cũng thế cũng rồi ra đi
Hướng về sinh lực nhớ ghi
Trung tâm cứu thế Cha thì ban ơn
Vạn năng thực triển qui hườn
Nhứt không đắc pháp chẳng hờn chẳng mơ

Chẳng còn suy tính giấc giờ
Chỉ còn hòa tiến chẳng mơ lý đời
Lấy không làm đích tự rời
Xác thân động loạn tạo nơi cực hình
Thương Trời nhỏ Phật xét mình
Càn khôn hợp nhứt tâm linh hơn người
Điển thời thanh nhẹ tươi cười
Cùng con tiến bước vượt đời giả thôi
Pháp thân siêu giác thậm thâm
Đọc rồi tâm nhẹ siêu tầm đến nơi
Lý siêu hòa hợp đất trời
Tâm yêu đời đạo chẳng rời chữ Không.

Kính thơ
L. S. H.

Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn
Nam Mô A Di Đà Phật
Nam Mô Vĩ Kiên Phật

Nay ông Tám cho phép con kính bằng Thầy,
Hân hạnh kính gởi đến Thầy,

Con là K., dưng lòng thành kính này đến Thầy. Con cảm ơn Thầy đã cho con tấm ảnh gia đình đẹp.

Hồn con quí quá và ba bài thơ đầy thanh điển tự tay Thầy viết cho con. Con đọc, hồn con thấy lâng lâng đi lên sung sướng và rung động bộ đầu. Thầy ơi, đời con hiện nay không có gì vui là được thơ Thầy và hình Thầy gửi về tặng cho con và con nghe âm thanh Thầy bên tai con thuyết pháp, thâu băng, con nghe hằng đêm và ngày,

sung sướng thoải mái hồn con. Thầy ơi! Nếu hồi kiếp trước con không gieo hạt giống vô vi với Thầy, thì giờ phút này con buồn khổ chơi vơi, lặn hụp biển trần, trầm luân, luân hồi mãi. Thầy ơi! Nay con nhờ có Thầy chỉ đường dẫn lối, con đường tu hành sửa nội tâm, hồn con mở được nhiều sáng suốt hơn xưa.

Kính bạch với Thầy, thời gian trôi qua, nhờ sự dạy dỗ của Thầy, lúc Thầy dạy con ở nhà ông Hai K. H., bao nhiêu lời con ghi nhớ ngày ngày từ lời nói: Con ơi! Cứ tu đi rồi sẽ hết sợ ma. Tu không nghèo đói.

Con nghe để đó rồi lặng lẽ thực hành. Đến ngày nay, con tỉnh giấc mới rõ ra là lời Thầy rất đúng. Thầy là Phật tại thế. Tại sao lúc đó con ngu quá, u mê quá, không học hỏi, cứ theo dõi Thầy cho đến ngày Thầy ra đi xa con, con nhớ thanh điển Thầy cho nên con cố tu, cố hành đạt được điển, được hòa tiếp để thỏa lòng nhớ thương. Thầy ơi, hằng đêm con tu, con hành, con mong được gặp Thầy trong giấc mộng. Sự mong muốn ấy con cũng đạt được nhiều lần, nói chuyện, nghe pháp và được hôn lên má Thầy, thơm tho mùi thanh nhẹ. Con tưởng cõi trần gian chưa bao giờ có mùi thơm đó. Thầy ơi, con cho lục căn lục trần thỏa mãn.

Bạch với Thầy, đó là giả, có rồi không. Nay con thú thật tiến lên bước nữa con không còn mong thấy Thầy bằng thể xác, mà con mong gặp Thầy bằng luồng điển mà thôi. Đó mới là trường tồn vĩnh cửu phải không Thầy?

Bạch với Thầy, ngày nay đầu con và con cảm giác nhẹ, hủng lỗ xuống bằng muỗng cà phê, đó có phải gần mở bộ đầu không Thầy? Và ê rầm trên Hà Đào Thành, có phải gần làm ra được điển không Thầy? Rất tiếc ngày nay con không được gần Thầy như hồi đó chưa biết tu, lại gần Thầy không biết gì để hỏi, học.

Giờ đây con thích muốn gần Thầy hưởng thanh điển thì Thầy xa con ngăn sông cách núi. Thầy ơi, nhưng lòng con không giờ phút nào quên Thầy. Giờ thiền con ngồi thấy động , con đọc hai câu thơ:

Phật minh khúc khuỷu lại cười
Ta là vũ trụ người người là ta

Tự nhiên con thấy bớt động. Bạch thầy, kể từ giờ phút này, con nguyện theo đạo pháp này vĩnh cửu, vĩnh viễn và nguyện giải thoát theo Thầy mãi mãi và mãi mãi. Bạch Thầy bảo cứ tu rồi sẽ có kẻ hiền nó đến với con. Thật đúng vậy. Nay Long Điền nhiều bạn đạo, tự nhiên người đến tìm con, hòa đồng tu học. Thầy ơi, giờ đây con có nguồn an ủi bên bạn đạo thỉnh thoảng đến với con, ở lại hành thiền. Hồi đó một mình con tu ở Long Điền, Thầy đi xa, ba con chết, con buồn bao nhiêu. Bây giờ con được vui là có bạn đạo dìu nhau để tu hành. Thầy ơi, người bạn đạo mà con mang ơn duy nhất là Đ.T.B., mới có 25 tuổi đời và tuổi đạo bằng con đó Thầy, và người lập công quả khá lắm.

Những bài thơ Thầy gởi thiền đường HVE, người bạn đạo chép, đánh máy cho bạn đạo cùng xem, và người có hạnh đức cho nên ảnh hưởng con và nhiều người bạn đạo Long Điền tự tu tự hành khá đông. Nay con viết thư đến Thầy, Thầy tặng cho người bài thơ nghe Thầy. Tên là Đ.T.B., P.H.Đ., N.T.T.. Tới đây con có đôi lời gởi đến thăm gia quyến ông bà Tám được hạnh phúc triền miên. Cầu chúc bà Dì tu hành tinh tấn và cô Tuyết sớm đoạt thành chánh quả.

Nếu Thầy có gởi thơ cho chị N., con có đôi lời chúc chị tiến lên sớm trở về nguồn cội. Nhờ Thầy trao dùm, con rất cảm ơn. Thầy ơi, có gì lạ Thầy nhớ gửi về cho con, vô vi hay hữu vi nha Thầy.

Thầy ơi, còn con hiện nay cũng còn ở Long Điền buôn bán để nuôi con và nuôi xác thân tứ đại, ngày hai buổi cơm sáng trưa. Chiều nghỉ ăn để tối có Pháp Luân thiền định cho mau được rạng, để được tiến triển. Thầy ơi, sao con mơ ước.

Bạch Thầy, thơ cũng khá dài nhưng lời còn thích viết, thích thỏa lòng nhớ thương. Nhưng tới đây con thấy hồn con thoải mái, con xin tạm dừng bút nơi đây.

Nay con kính bái Thầy ba lễ.
Hôn lên má Thầy.
N. T. K.

Montréal, ngày 24/7/80

K. con,

Thơ của con đề ngày 1/1/80, đến ngày 15/7/80. Thơ của con đến quá trễ. Các thơ khác chỉ có 1 tháng là nhận được.

Nay con cảm nhớ thương Thầy,
Tiền duyên qui định ngày ngày tiến lên
Sửa sai giải nghiệp đạt nền
Thơm tho dịu ngọt vững bền tâm can
Một lòng một dạ chuyển sang
Nhớ về tâm đạo lại càng nhớ nhung
Thương con Thầy nhớ vô cùng
Giúp con tiến hóa tự vùng đứng lên
Cảnh đời ngộ nạn chớ rên
Tình thương đạo đức giữ bền có an
Dù cho nghịch cảnh khó khăn
Tan rồi lại tựu ở ăn tạm tình
Hồn con tiến hóa chơn tình
Từ bi hỉ xả tâm linh hợp hòa
Có Trời có Phật có ta
Không ai cắt đứt ta hòa đến nơi
Tâm ta thanh bạch chớ rời
Tự lo giải nghiệp lập đời Phật Tiên
Không nên tiếc của tạo phiền
Người tu gặp nạn nối liền căn cơ
Hư không chẳng có giấc giờ

Bình tâm tiến hóa giấc mơ siêu phàm
Thế tình tạm cảnh tạm am
Con không cướp giựt chẳng làm gì con
Tình thương chẳng có hao mòn
Con tu con tiến con còn trơ trơ
Trời không bỏ đói bơ vơ
Dìu cho con tiến giấc giờ quang minh
Trở về nguồn cội giảm khinh
Tay không buông thả chính mình ra đi
Mẹ con tại thế tạm ghi
Nghiệp ai nấy chịu học thì tiến thân
Bình tâm xét rõ mỗi phần
Khế nay từ giã tự lần ra đi
Chẳng còn bản tánh sân si
Phật Ngài cứu độ ta thì tiến lên
Chuyện đời tạm gác một bên
Nam Mô thường niệm tự quên cảnh trần
Tu hành đóng góp một phần
Tình thương xây dựng cơ tầng quang khai
Nợ đời gánh nặng hai vai
Không tu khó giải an bài khó khăn
Nay con thức giác lần lần
Thương Thầy con tiến mở tầng cảm giao
Từ đời qua đạo thấp cao
Trăng sao hòa cảm nơi nào cũng thông
Công bằng có sẵn Hóa công
Có không, không có lòng vòng cũng xong
Lo âu tự cột, tự còng
Không còn lối thoát tơ lòng rối ren
Bình tâm tu luyện Trời khen
Chứng tâm đắc pháp xách đèn dựng xây
Con tu tiến hóa hàng ngày
Thầy con là một thơ ngây thuở nào
Giáng sanh kẻ trước người sau
Chung qui cũng phải thuận màu hóa sanh

Đặt ra đạo luật em anh
Tơ mành hóa giải đạt thành hư không
Con vui Thầy thích hòa đồng
Con buồn Thầy lại ước mong con hòa
Tuy Thầy xa cách phương xa
Con Thầy là một giữ hòa tiến lên
Thuận thiên thanh thản đạo nền
Truyền cho bá tánh tự quên hận thù
Đấu tranh vì bởi tâm mù
Vì không thông suốt khó tu khó hành
Đầu con hành mở đạt thanh
Ơn Trên hộ độ con thành chơn như
Xác thân sống cảnh như người
Tâm không động loạn vẫn cười độ nhơn
Chẳng còn thương ghét giận hờn
Thực hành tiến tới cảm ơn Phật Trời
Chẳng còn mê muội ham đời
Sửa sang tiến hóa mở lời giúp nhân
Tâm là Trời Phật qui hườn
Hư không cần nhứt vượt sơn vượt hà
Thầy con chung sống chẳng xa
Ý chí có một tự hòa hư không
Chẳng còn trong ước ngoài mong
Sanh, trụ, hoại, diệt chuyển vòng đến nơi
Chẳng còn buồn tủi lệ rơi
Thương yêu đạo pháp hưởng đời thanh không
Lẽ đời lý đạo tréo tròng
Tâm minh phá giới phá vòng chấp mê
Thực tâm hướng trở lộn về
Nguyên căn nguồn cội tâm mê chẳng còn
Không còn giả tạm cúi lòn
Chỉ còn trực giác nét son Phật Trời
Nay Thầy phân rõ nhiều lời
Mong con tự học Điển thời giúp con
Dù cho lên núi xuống non

Giúp con hiểu biết đường mòn Thích Ca
Ngài tu buông bỏ xa hoa
Thực thà tiến tới thanh đà giới không
Nay con giải nghiệp một lòng
Lấy không làm đích giải vòng trầm luân
Thầy nay cũng vậy quây quần
Tay không hoàn trả tự lần đến nơi
Từ đời qua đạo nơi nơi
Con đà hiểu thấu cuộc đời Thầy con
Thầy hành trong khổ véo von
Thành tâm kêu gọi các con trở về
Trở về bản chất hương quê
Vô cùng bất diệt khỏi mê cõi trần
Con ơi gắng tạo phước phần
Độ người dìu tiến độ lần đến nơi
Tu hành chẳng phải chuyện chơi
Dày công hành pháp ghi Trời công minh
Thực tâm mới rõ tận tình
Khai thông đời đạo chính mình phải lo
Thơ Thầy dẫn giải dặn dò
Giúp con tiến hóa tạo đò con đi
Ngày giờ sắp đặt thực thi
Chơn tâm thức giác ta thì đến nơi
Tu nhứt kiếp ngộ nhứt thời
Rời xa cõi tạm đáp lời nhủ khuyên
Chúc con, các bạn đạt duyên
Tiến về Thánh giới nối liền chơn như
Thầy xin gởi đến nụ cười
Hòa cùng các giới người người chung vui.

Thầy của con
L. S. H.

Montréal, ngày 24/7/80

ĐẶNG đường tiến hóa chơn tâm luyện
THANH thản muôn vàn kiếp kiếp duyên
BÌNH thức thanh độ tùy thức giác
Thâm tình giải nghiệp pháp phân huyền

Phân huyền trao luyện triền miên
Chánh tâm phát nguyện chuyển xuyên đạo đời
Đạt thông nguyên lý nhứt thời
Cảm minh Trời Phật là nơi an toàn
Hành thiền tự giác chuyển sang
Chẳng còn mê loạn bành hoàng khổ tâm
Chung qui siêu thoát tự tầm
Con đường chánh giác khỏi lầm khỏi sai
Thế gian thi thố tranh tài
Giết nhau cũng thế cũng hoài nhọc công
Không tu luẩn quẩn lòng vòng
Có tu mới rõ tréo tròng tạo mê
Thực hành luyện pháp giải mê
Muôn bề qui nhứt đường về chẳng xa
Xác thân tạm sống tạm hòa
Chơn tâm thức giác mới là đạt thông
Triền miên học hỏi Hóa Công
Có sanh có diệt có tòng có ly
Lên lên xuống xuống nhiều kỳ
Tùy tâm tu luyện đạt thì giác tâm
Diệu huyền siêu thoát thậm thâm
Thâm tâm trì giới tự tầm đến nơi.

L. S. H

Montréal, ngày 24/7/80

PHAN giáng trần ngộ cảnh lầm than
HỮU duyên ngộ pháp tự mở đàng
ĐẮC tâm tự giải phần siêu thoát
Ngộ cảnh gặp người vấn vấn an

Vấn an giao cảm mở đàng
Cảm thông đời đạo muôn vàn kính yêu
Yêu đời nguyên lý cao siêu
Yêu đạo thâm thúy yêu nhiều tiến giao
Tâm linh giao cảm sắc màu
Bình tâm luận xét thâm sâu đạo đời
Điển thanh giải pháp tự rời
Con đường động loạn đến nơi ôn hòa
Tiến hành thông suốt gần xa
Muôn màu hòa một muốn hòa đạt thông
Chẳng còn luận xét tréo tròng
Khai thông đời đạo lấy không làm nhà
Chuyện gì phán xét cũng ra
Nguyên lai không có vẫn hòa hư không
Chẳng còn ôm ấp lòng vòng
Chỉ còn hưởng thú thong dong đạo đời
Tâm linh hòa cảm các nơi
Do Trời qui định hợp lời phân ban
Khai thông nguyên lý mở màn
Từ đời qua đạo luận bàn phân minh
Hành hương khai triển lịch trình
Trụ hình chơn giác do mình cảm thông.

L. S. H

NGUYỄN họ triền miên cảnh giựt dành
THỊ hòa học hỏi lý phân thanh
TRÒN vo thanh điển nào ai thấu
Pháp lý giải thông lối thực hành

Thực hành lập hạnh đạt thanh
Qui hồn qui vía qui thành chơn như
Thực hành chuyển giải tùy cơn
Minh tâm kiến tánh qui hườn chơn như
Người tu muốn sống với người
Giúp cho người tiến vui cười cảm giao
Thiên cơ chuyển hóa nhiệm mầu
Dạy cho minh đạo thâm sâu chơn tình
Càng tu càng luyện càng minh
Hành trình tiến giải càng tinh hơn người
Tâm linh khai mở nụ cười
Hòa cùng các giới người người an vui
Tâm thời tự luyện rèn trui
Hưởng mùi thanh trược an vui tâm hồn
Chẳng còn suy luận dập dồn
Chung qui phải chết giữ cồn đạo tâm
Đạo đời diễn biến uyên thâm
Tâm cho minh đạo khỏi lầm khỏi sai
Thực hành tự sửa dồi mài
Tiến hoài phải tiến tiến hoài không ngưng
Điển minh cảm hóa vô chừng
Độ đời khai đạo mở từng cảm giao.

TP HCM, ngày 2/12/79

Kính dâng Sư Trưởng,

Nghe lời giảng dạy của Thầy
Đệ nay học được những bài thật hay
Bế tinh dưỡng khí tồn thần
Đệ xin ghi tạc vào đầu từ nay
Ngày ngày hai bữa cơm chay
Thành tâm tuyệt dục trì trai luyện hành
Quyết tâm liên tục thực hành
Tâm không, không sắc, không hình vô vi
Trau dồi đạo đức một khi
Hiệp tam qui nhứt tâm thì mới an
Thầy đà chấm số bảng vàng
Đệ xin qui phục một đàng lo tu
Mỗi đêm đệ đã công phu
Nghe lời Thầy dạy tiếp thu điển lành
Phải nên khứ trược lưu thanh
Pháp luân thường chuyển thực hành luôn luôn
Nguyện là đệ tử Sĩ Hằng
Lương thị phải hết lòng dạ mến thương
Ngà ngọc trau dồi thêm sáng lạn
Bền lòng dìu dắt chốn thập phương
Sĩ người tốt tướng dạ hiền lương
Hằng mong tế độ cảnh tang thương
Lương khắp năm châu đều biết tiếng
Cứu người trần tục đến Tây phương
Dù cho đi đứng nằm ngồi
Cũng thương cũng nhớ cũng đòi gặp nhau
Âm thanh lưu lại trước sau
Tạo thành thanh điển ra vào thiên môn
Thư này đệ tặng huynh hình
Để huynh lưu niệm thâm tình đệ huynh

Huynh trao cho đệ tấm hình
Chụp chung tất cả gia đình mới vui
Nếu huynh đã có sẵn rồi
Trao làm một tấm ôi thôi vui mừng
Đệ mong thư được hồi âm
Huynh đừng cho đệ hoài tâm đợi chờ
Đã thành ông Phật sẵn rồi
Đệ không dám chúc những lời gì đây
Trước khi học pháp môn này
Đệ không viết được như vầy một câu
Công Thầy nghĩa nặng ơn sâu
Tịnh tâm đệ thấy mô ni châu hiện về
Nguyện thường cầu nguyện Phật Trời
Thị thiền mở huệ giúp đời tiến lên
Ngà cần tu luyện cho siêng
Kiếp này giải thoát về miền quê xưa

Kính bái

Để cùng một thứ với huynh
Nên đệ mới ký giống huynh như vầy

Kính chúc bửu quyến tu tiến
Tám
24/6/80

Montréal, ngày 26/7/80

T.N.,

Thư Ngà đã đến tay huynh
Thương yêu vô tận chúng mình cùng tu
Thấy hai như một an du
Đồng tu đồng tiến trùng tu hoài hoài
Tự do tiến hóa thanh đài
Hai không nhứt thể chính Ngài Vô Vi
Chẳng còn buồn hận sân si
Vui trong một kiếp thực thi đạo mầu
Càng ngày càng hiểu cao sâu
Cha Trời ấn chứng nhiệm mầu khai minh
Sống còn trao đổi đệ huynh
Chết rồi tiến hóa chơn tình thượng thăng
Chẳng còn rắc rối cằn nhằn
Lấy không làm đích cơ cằn tiêu tan
Vía hồn thực hiện chuyển sang
Con đường chơn giác tiến an đời đời
Tiện đây huynh gởi đôi lời
Chúc đệ gia quyến tự rời khổ tâm.

Kính thư
Tám

TP HCM, ngày 28/6/80

Kính gởi anh,

Thư dài em viết chữ hơi nhỏ, anh ráng đọc nghe. Sáng hôm nay em đi lãnh đồ, vì có cái phiếu mới, lãnh ở Tân Sơn Nhứt lận, nên phải đi sớm, nếu không thì phải hai ngày mới xong.

3 giờ rưỡi đã thức dậy, ngồi thiền một chút, chào ông Tư như mọi hôm vẫn làm và gởi cái hôn đến Vĩ Kiên xong, em đi thay đồ và 4 giờ bắt đầu đi. Lúc đẩy xe ra thì ôi thôi, bánh xe xẹp lép. Thế là anh Ba hì hục lấy bơm ra bơm, nhưng cái bơm lại hư. Sửa mãi, sửa mãi. Em đã hơi chán, nhưng anh Ba lại mượn được cái bơm của nhà cô Nhứt Ninh và mình bắt đầu đi.

Trời 5 giờ sáng mà đường còn vắng lặng ghê. Xe cộ thưa thớt, mọi người hình như còn ngủ say. Xe vẫn chạy và đầu óc mình vẫn luôn nghĩ đến Vĩ Kiên, Vĩ Kiên. Trời còn sáng sớm mà mưa đã nhỏ hột, nhưng vẫn nghĩ đến Vĩ Kiên. Trời ơi, anh biết không? Lúc em tới nơi Phan Đình Phùng để lên xe ca đi Tân Sơn Nhứt thì người ta đã cả trăm người rồi. Ôi chao đông vô kể. Biết chừng nào mới tới mình. Nhưng nhờ điển, điển ngũ hành đó anh, thế là em được lên xe sớm.

7 giờ lên tới Tân Sơn Nhứt, nộp giấy báo xong, ngồi đợi cả hai tiếng đồng hồ mới tới phiên em nộp hộ khẩu. Họ hỏi tại sao hàng gởi về không có để số nhà? Dạ tại Ấp, thành ra có vài nhà thôi, thành ra quen rồi, nhiều khi gởi thư không có đề số mà cũng tới. Ông đưa thư ổng quen rồi. Nhưng anh biết không, ông này ông ta đâu có quen. Thiếu số nhà là khó lãnh lắm đó. Có lần anh Ba đi lãnh họ không cho lãnh, bắt về phường chứng nhận là ấp này chỉ có một người tên này thôi.

Họ sợ giả mạo, nhưng may quá kỳ này dễ chịu ghê. Ổng thông qua, thế là qua bàn thứ hai. Ai gởi cho cô, tên gì? Dạ không biết nữa. Hình như tên là Sanh. Họ gì? Họ Trần. Không phải. Họ Huỳnh. Không phải. Thế là em đứng yên vì quên tuốt cái họ rồi. Trong giấy baó có ghi mà em quên mất. Vậy họ ở đâu cô có biết không? Dạ không biết nữa. Nhưng chắc ở Pháp? Không phải. Chắc ở Mỹ. Không phải. Ở Canada. Không phải. Ở Phi luật Tân? Không phải. Thế là em nín khe vì không biết ai ở đâu gởi cho em nữa. Anh ta hỏi tiếp:"Cô có quen ai ở HongKong không?" Thế là em thành thật trả lời: Dạ không. Thế là anh ta nhìn em. Chắc có lẽ vì cái mặt ngây thơ cụ của em nên anh ta nói cho em biết: Cái này là ở Hong Kong gởi cho cô, cô không biết sao? Dạ không biết. Tui đâu có quen ai ở HongKong đâu. Chắc người bạn nào đó, đi rồi tới HongKong họ gởi đồ cho tui, tui đâu biết.

Mà thiệt anh ơi, em suy nghĩ hoài không biết ở HongKong ai mà gởi hàng cho mình vầy cà. Nhưng rồi anh ta cũng thông qua trước khi đóng thuế kho. Chờ đã đời mới xong phần đóng thuế. Cũng 11 giờ rồi. Tới phiên chờ lãnh hàng ra. Nhưng 11 giờ 30 thì nhân viên nghỉ trưa. Tất cả mọi người đều phải ngồi chờ tới 1 giờ mới bắt đầu làm lại.

Tới 2 giờ mới nghe gọi tên em vào lãnh hàng. Ồ, một cái hộp dài dài, nhè nhẹ. Cái gì trong này đây, ai gởi vậy ta? Em tò mò đọc trên tờ giấy gởi hàng thấy có một hàng tiếng Tàu nữa rồi có chữ đề bà Tám gởi. Trời ơi, vậy là của anh chị gởi, vậy mà hồi nãy giờ em không biết ai ở HongKong mà gởi cho em thế. Chắc anh nhờ A Dí gởi hả anh? Còn tên T. V. S. là ai vậy? Thế là vào khám hàng. Lúc mở ra, em ngạc nhiên quá sức. Trời ơi, một con búp bê nữa anh ơi. Một con búp bê thật đẹp như em thích. Tóc vàng kim nè, nơ đỏ có ren trắng lót hồng.

Trời ơi đẹp quá. Các anh khám hàng nhìn em: chỉ có một con búp bê thôi sao? Kỳ vậy. Có gì trong này không? Em nói thì anh cứ việc khám đi, con búp bê hơi nặng anh à. Vì có cái máy nhạc ở trong nên họ nghi. Một anh khác tới và bắt đầu khám con búp bê. Họ vặn làm sao mà sút cái mình ra và cái đầu nữa, rồi gắn mãi vào không được. Sau cùng họ để vào hộp cho em để khám hàng người khác. Em lặng lẽ ôm con búp bê ra chỗ bàn khác để chờ trả lại giấy tờ mới về được. Và tự nhiên em khóc anh ơi. Em cố nín cố nín vì người ta đông lắm, nhưng nước mắt cứ tuôn, cứ tuôn.

Một chị nọ đứng gần hỏi em:" Tại sao chị khóc vậy? Chị mất đồ gì hả?". Có nhiều người bị mất đồ lắm anh à. Em lắc đầu: Đâu có mất gì. Một chị khác lại đến: Ồ, con búp bê đẹp quá. Chỉ có một con búp bê thôi sao? Ai gởi cho chị vậy? Em đáp: Của một người bạn. Chị ấy hỏi: Bạn trai của chị hả? Em không trả lời gì hết, im lặng nhưng nước mắt tuôn ra, tuôn ra nữa. Một anh nhân viên chỗ khám hàng đã thấy em khóc liền tới lấy con búp bê ra xem. Em nói không sao đâu. Anh ấy xin lỗi em, anh ấy nói: Chúng tôi rất tiếc là làm hư con búp bê. Chúng tôi chỉ được quyền khám hàng nhưng không có quyền làm hư hàng. Cô có gì phiền trách không? Em liền nói: Không sao đâu, về nhà người nhà gắn lại được anh à. Tôi không phải khóc vì con búp bê bị sút ra đâu, mà tại vì tôi nhớ cái người gởi con búp bê này.

Nói tới đây em nghẹn lời và nước mắt lại tuôn nữa. Em nấc lên. Em không biết sao em khóc dữ như vậy. em cố gắng, cố ngăn, nhưng cứ nức lên. Bắt đền anh đấy. Ghét cái mặt anh ghê, làm em khóc mãi. Quê quá, trước bao nhiêu người khác.

Một cái anh nọ chọc em: Trời ơi con búp bê đẹp quá. Cái này là của chú rể tặng cô dâu nè. Hết xẩy. Em không hiểu tại sao anh ta nói như vậy. Nhưng lúc về nhà thấy trên hộp búp bê có đề chữ To my bride anh à. Và búp bê cũng mặc áo cô dâu, đẹp ghê.

Thế là lên xa ca em vẫn còn khóc đến 3 giờ. Mọi người thấy mắt em đỏ hoe đầy nước mắt ai cũng thương, nhường chỗ này chỗ kia. Anh biết tại sao không? Vì lãnh đồ được rồi, mặt người nào người nấy tươi rói, anh ơi, nói cười vui vẻ. Chỉ có mình em khóc. Cô ngồi đây đi, con búp bê đẹp quá he. Ai gởi cho cô cái này vậy? Gởi cái này đâu có bao nhiêu. Em trả lời: Chị nói vậy chứ cái này nhiều lắm chị à. Chị ta nhìn em không hiểu gì cả. Một con búp bê mà nhiều cái gì. Nhưng làm sao họ hiểu em được hả anh? Một con búp bê đó thôi, nhưng đối với em nó quí giá gấp trăm ngàn lần những thùng to, những món hàng mà họ đã nhận được anh à. Và em càng nghĩ, nước mắt em càng rơi, càng thương anh, thương anh quá anh ơi. Lúc tới trạm xe gần nhà em vẫn khóc, bây giờ nhức cả đầu. Mắt và lỗ mũi rát quá, chùi mãi, chùi mãi.

Tối nay em ôm con búp bê và ngủ với nó, nó đẹp quá anh ơi, em thương nó và quên nữa trong hộp búp bê có hai thỏi son. Sáng nay em dậy sớm sau khi thiền, chào ông Tư và hôn anh xong, thay đồ em đã thoa son mới. Môi em hồng hơn mọi bữa. Một lớp phấn trên đôi má nữa, khiến em trông xinh hẳn lên, hơn thường ngày anh à. Như một cô dâu vừa nhận lễ cưới. Em vặn dây thiều và một điệu nhạc cô dâu cất lên. Đôi mắt búp bê từ từ mở ra. Cái đầu nghiêng lại.

Ồ đẹp làm sao. Thương anh quá. Anh ơi! Em không có gì gởi đến anh hết. Cái xác thân ô trược này chỉ là cái phương tiện của tứ đại hợp thành có gì trường cửu đẹp đẽ đâu.

Em chỉ có tình thương, em xin gởi đến tất cả tâm hồn thương yêu của em gởi đến anh, nghĩa là gởi đến mọi người phải không anh?

Thương anh nhiều hơn. Thương mọi người nhiều hơn. Thương em hơn nữa. Ôi tình yêu thương rộng mở, rộng mở. Vĩ Kiên ơi, nhớ Vĩ Kiên quá. Bộ đầu em đang rút mạnh. Anh đó chăng? Anh luôn luôn ở gần em, khắp nơi khắp chốn. Nghĩ tới anh là có ngay. Nhưng anh ở ngay tim em, anh ở ngay bộ đầu em. Anh là điển. Điển khắp nơi. Thôi, hôm nay là thứ bảy, em phải đi học đàn đây. Mến chào và em đi học nhe. Hôn anh.

Lúc về nhà T. gắn lại được con búp bê cho em. Búp bê vẫn nguyên vẹn như trước không có hư gì cả. Đẹp ghê. Cảm ơn anh chị nhiều.

Ngày 4/7/80

Kính gởi anh,

Cả tuần nay em vui sướng vô cùng anh à. Tâm hồn hạnh phúc cả tuần rồi, em không ra khỏi nhà. Em thích ở nhà chơi với búp bê, ngoài những việc lặt vặt ở nhà và tập đàn, rảnh ra là em chơi với búp bê. Em vặn để nghe nhạc bride con búp bê và thích thú ôm nó mãi và ngắm nó.

Búp bê đẹp lắm anh ơi, gương mặt rất dễ thương, tóc bạch kim, cột nơ đỏ nè, lông mi dài và cong lên, cặp mắt xanh và cái miệng cong cong giống như môi anh vậy. Tối em ngủ là cũng đặt nó nằm kế bên. Anh ơi, em muốn đặt cho nó một cái tên mà nghĩ mãi không ra. Anh đặt dùm em đi. Một cái tên thật ngộ nghĩnh anh nhé. Có Vĩ Kiên và có Long Hoa gì cũng được.

Nhớ nhe. Nhớ đặt tên sớm cho nó. Và rồi anh chọn cho em một chai dầu thơm loại nào mà anh thích, gởi về em sức cho búp bê của em nghe. Mùi nào mà anh thích, nhớ đó. Em biết mùi đó là Hư Không. Nhưng đây là trần, em muốn ý trần đó anh biết không? Nhớ nha. À mà đừng gởi về một hộp mà có một chai dầu thơm thôi nhe. Người ta sẽ thắc mắc. Cái gì trong này nữa đây mà chỉ có một chai thôi. Rồi khám, rồi xét, mất công em. Mà nhớ đến số nhà nữa đó.

À hôm qua em có nhận được cái thơ của anh và bốn tấm hình có câu:

Âu phục vui trẻ sánh với người
Không còn bụng lớn lại cười tươi

Lúc này anh ốm lại phải không? Lúc ở Phi anh gởi về đâu có ốm như vậy. Anh khỏe không? Nghe nói sức khỏe anh tốt mà. Nhận được hình anh vui ghê anh ơi. Muốn ôm anh và hôn chục cái nhưng anh chỉ nhìn em cười. Anh ơi, lúc này anh làm gì? Anh kể cho em nghe đi. Em muốn biết một ngày của anh. Sáng mấy giờ anh dậy, tối mấy giờ đi ngủ. Có thức khuya lắm không anh? Ở đây 8 giờ là em đi ngủ rồi, sáng 5 giờ dậy. À, mà 5 giờ sáng ở VN thì lúc đó bên Canada mấy giờ hả? Để khi em mở mắt ra hôn anh buổi sáng là biết đó là mấy giờ, anh đang làm gì. Thương nhớ Vĩ Kiên quá anh ơi. Em nghe nói anh sẽ qua Pháp, có không anh? Thích ghê. Nếu được cùng anh đi khắp thế giới nữa. Thế giới của em bây giờ là con búp bê đó anh. Cả ngày em chỉ chơi với nó.

Tình thương xây dựng búp bê
Bao nhiêu gắn bó mới nên con người
Chẳng nên bê trễ biếng lười
Tu hành tiến hóa để người cùng vui
Người vui thì ta cũng vui

Vui buồn khổ sướng ta trui luyện hoài
Hình anh tươi trẻ mãi tài
Em đây thương nhớ anh hoài anh ơi!
Cố gắng cố gắng không thôi
Để cùng anh tiến, để bôi ưu phiền
Mong ngày tao ngộ tiền duyên
Anh ơi ngày ấy có liền đâu anh

Thương nhớ quá làm sao anh?
Hôn anh,
L. H.

Sao không có thơ nào anh hôn em hết vậy? Ghét chưa? Không thích hả? Như vậy chắc anh khó chịu lắm hở anh? Em hôn anh nhiều.

Montréal, ngày 11/2/81

K.H.,

THÁI bình trở lại giữa tâm can
KIM bén sanh lòng tạo bất an
HÒA thấu Trời cao thanh dịu đạt
Thực hành chơn pháp lý Trời ban

Trời ban thiên giới mở màn
Đón người tầm đạo chuyển sang qui hình
Hư không chánh pháp chơn tình
Qui hồn qui vía tâm linh đời đời
Tâm thanh chuyển đạt đến Trời
Qui về một cội rõ lời Cha ban
Thế gian cho đến Thiên đàng
Đều do tâm thức tự bàn tự đi
Lời vàng pháp ngọc nhớ ghi
Tâm an nội cảnh khai thì pháp quang
Pháp luân thường chuyển khai màn
Huệ tâm huệ nhãn dũng đàng tiến lên
Pháp môn khai mở tảng nền
Qui y chơn pháp vững bền tiến thăng
Càng tu càng rõ công bằng
Luật Trời sẵn có khai tầng giáo tu
Sống đời chỉ có chữ ngu
Khai minh muôn loại minh tù bản thân
Hồn thời phân liệu tiến lần
Công bằng bác ái mỗi phần khác nhau
Càng tu kẻ trước người sau
Dạy cho hiểu biết đuôi đầu khai minh
Lý thông chuyển giải thâm tình
Tâm hòa các giới càng minh hơn nhiều

Lý Trời quả cảm cao siêu
Giúp Hồn tiến hóa đạt nhiều hơn xưa
Thế gian chuyển động nắng mưa
Dạy cho tâm thức sống vừa tâm linh
Khổ không thấy khổ mới minh
Tình thương đời đạo chơn tình quang khai
Không tham học dũng mới tài
Luật Trời sẵn có ngày ngày dạy tu
Sửa cho hết bịnh bớt mù
Trùng tu nội cảnh an du đời đời
Bịnh vì sân tánh mở lời
Cũng do cái miệng tạo đời bất an
Tánh người sanh bệnh rõ ràng
Tâm người phát tướng mở đàng sửa sai
Bình tâm hưởng lý thanh đài
Càng tu càng tiến càng ngày minh tâm
Chẳng còn bỡ ngỡ sai lầm
Giữ phần sáng suốt tự tầm tự đi
Bình tâm đạt pháp an nghi
Càn khôn chuyển hóa ta thì tiến theo
Tâm tham vì sợ mình nghèo
Tu hành chơn giác chẳng theo lý đời
Thực hành chơn pháp chẳng rời
Dù cho bão tố giữ lời Cha ban
Cha Trời bảo vệ vẫn an
Từ đời qua đạo mở đàng mà đi
Dũng thời thăng tiến hợp thì
Chẳng còn tăm tối mà nghi chuyện đời
Chúc con tiến hóa không rời
Con đường pháp lý đời đời khai minh
Anh em đạo hữu chơn tình
Dìu nhau tiến hóa càng minh Cha Trời

Kính thư

L. S. H. TB: Uống lá *"Sống Đời"* cũng bớt lở miệng. Còn về dâm là ác trược, nếu con dũng thì con tự tránh. Nếu yếu thì phải học bài đó thôi.

Kính Thầy,

Được một sự dẫn dắt vô hình, con đã từ từ bước vào Pháp Lý Vô Vi. Con xin thầy cho con một bài thơ để con được mở trí hơn. Con cố noi gương của Thầy cũng như của Ngài Địa Tạng, Ngài Quan Thế Âm. Con của Thầy.

B. K.

Montréal, ngày 11/2/81

B.K.,

VŨ trụ càn khôn chuyển hóa thường
BỬU dung Thượng Đế luật yêu thương
KHƯƠNG minh đời đạo đồng thanh tiến
Gắng luyện thành công rõ pháp trường

Pháp trường chuyển hóa nhơn sinh
Chơn tình khai hóa tự minh lòng người
Càn khôn vũ trụ tươi cười
Cứu người lâm nạn rưới tươi cơ đồ
Dạy người tự luyện Nam Mô
Giải trừ động loạn ra vô vô thường
Phật Trời lưu lại đường gương
Thương yêu vô tận mở đường tái sinh

Hồn vía gây tội bất minh
Vía kia tự đọa tạo tình trược ô
Qui hồi tại thế nấm mồ
Chơn hồn xuất phát ra vô dễ dàng
Phân minh đời đạo luận bàn
Con đàng chánh giác là đàng qui tâm
Càn khôn vũ trụ chớ lầm
Trung tâm sinh lực càng tầm càng minh
Nay đà sẵn có pháp tinh
Thực hành tiến tới chơn tình quang khai
Bửu Khương cũng sẽ có ngày
Minh tâm kiến tánh vui say đạo đời.

L. S. H.

Sàigòn, ngày 16/1/81

Kính gởi ông Tám,

Bấy lâu muốn gởi thơ cho ông Tám, nhưng nghĩ rằng cầm bút lên là ông Tám đã hiểu tâm tư của con rồi.

Thưa ông Tám, hôm nay con có đôi lời kính thăm ông Tám và nhờ ông Tám tiếp điển cho con nhẹ nhàng trong đường tu. Con là một trong những bạn đạo tự tu trong sách vở và chưa hân hạnh được diện kiến ông Tám lần nào. Nhưng con cũng vẫn một lòng đi theo con đường của ông Tư và ông Tám đã đi.

Thưa ông Tám kính mến, con mới tu gần 2 năm, chưa được biết và thấy. Chỉ là lúc đầu, con có được bà Bẩy T.Đ. hướng dẫn. Nhưng mấy lúc sau nầy bà Bẩy ít tiếp bạn đạo, nên con có vài thắc mắc không biết hỏi ai trả lời.

Vậy kính xin ông Tám cho con được gặp ông Tám một lần đặng con yên tâm và phấn khởi trên đường tu của con. Ước mong khi thơ này đến tay ông Tám, ông Tám cho con một niềm tin. Hiện nay con đang bị động nhiều quá về vấn đề quân sự của con cái. Ông Tám ơi, mặc dù con bằng lòng trả nghiệp, gần đây con cũng được chú V.A. giải đáp cho một chút đỉnh về Pháp Lý. Một lần nữa, con kính chúc ông Tám mạnh khỏe để dìu dắt những bạn đạo tương lai, hầu đem lai cho chúng sinh chóng về hầu Phật.

Kính
P. T. H. C.

Con xin ông Tám một cuốn sách Vô Vi Pháp.

Montréal, ngày 12/2/81

H.C.,

Vui nhận được thư con đề ngày 6/1/81, được biết con vẫn kiên trì tu luyện và mong sớm hầu Phật Tiên. Sự quyết tâm tự tu tự tiến đương nhiên phải có một ý chí vô cùng thì mới thực hành được điều đó. Tất cả mọi sự việc đều từ cái động đi tới cái tịnh. Chuyện đời tan tựu tựu tan đương nhiên phải có. Còn về phần Vô Vi thì vô cùng vô tận. Chúng ta có quyền lập hạnh tự tu, hòa hợp với mọi nơi mọi giới. Không nên sống vì sự chấp mê mà tạo động rước trược vào thân lẫn tâm. Con có thì giờ nên viết thư xin sách tu nơi địa chỉ như sau:
Ông bà H.V.E. ...

Dưới đây ông Tám gởi cho con một bài thơ tự nghiệm và tự tu

PHAN giáng trần tự luyện trước sau
THỊ hòa các giới minh đường đạo
HỒNG hoa khoe sắc rồi tan rã
CÚC vẫn rêu rao giữ sắc màu

Sắc màu tại thế tạm lưu
Có sanh có diệt có mưu tiến hoài
Thế gian thanh trược hai đài
Tâm thân hai giới dồi mài tự tu
Chuyện đời tạo cảnh khổ ngu
Dạy cho hiểu biết dự trù tiến thân
Nếm rồi tránh cảnh phân vân
Về nơi ổn định giữ thần tạo duyên
Chẳng còn gieo khổ tạo phiền
Loài người là thế đảo điên hận sầu
Không tu lại kẹt hố sâu
Tạo thêm cảnh khổ nhiệm mầu tiêu tan
Có tu minh lý tâm an
Sửa mình tự tiến hồn ban điển lành
Chung quy cũng phải thực hành
Trong đời có đạo đạt thành chơn như
Sống đời trao đổi với người
Chết rồi hận tủi người cười người chê
Siêng năng tu luyện trở về
Con đường chơn giác chấp mê chẳng còn
Làm tuồng tạm cảnh nỉ non
Hạ màn chẳng có muốn còn đấu tranh
Duyên lành ngộ pháp thực hành
Tâm lo niệm Phật sớm thành chơn như.

Kính thư
L. S. H

Mỹ Tho, Bến Tranh 16/12/80

Kính thưa Thầy, Từ lâu con muốn viết thơ thăm Thầy, nhưng không biết sao con lại ngại quá, vì tự cảm thấy mình u tối chưa làm gì vẻ vang cho Thầy, cho nguồn đạo cũng như cho chính mình được tươi sáng thêm. Con có mặc cảm rồi âm thầm tự tu. Có những đêm xả thiền xong, thấy Thầy, con cũng an ủi được đôi phần, gắng chí luyện trao.

Thưa Thầy, mới đây có các em ở đoàn hát cải lương Tiền Giang đến tìm con do anh Hai Đ. ở Mỹ Tho giới thiệu, vào gặp con trao đổi. Các em khá tiến bộ và có cho con mượn tập thơ của Thầy giảng thêm. Thầy cũng có viết thư cho anh H., chị B., chị A., anh Hai v..v.. Có cả chị T. N. thế Thầy lúc Thầy đi giảng đạo ở xa vắng mặt. Viết thư trả lời cho anh Hai Đ., con mới dạn dĩ cầm bút viết thư thăm Thầy và các anh chị bạn đạo của con ở hải ngoại được bình an.

Thưa Thầy, con thương nhớ Thầy rất nhiều như con thương yêu Cha Bề Trên, cõi vô hình. Con miệt mài cố gắng, con đọc suốt quyển Tôi Tầm Đạo 7, con hiểu thấu trọn vẹn, quí cưng nó lắm. Được biết rõ anh Y., chị N. tu ráo riết và cả em V.B. cũng làm được công lớn, dịch sách ấy ra Anh ngữ, thật niềm vui chan chứa. Kính Thầy, ông L. độ này cũng chưa về.

Mới rồi, chú N., anh L. Đ., bác S. V., chị M. có về Mỹ Tho ghé anh Hai Đ., con có gặp. Hôm sau đi Bến Tre, rồi hai hôm nữa đi Cần Thơ, bảo theo sự chuyển của Thầy, đi hát giảng, họ gọi đoàn hát Sông Giang. Con độ rày trường chay vì nghe Thầy cũng đã ăn chay trường, phải thế không thưa Thầy?

Ấy thế mà chú N., chị M. Bến Tre bảo con chấp, chấp, chấp... không tiến; và có một lần nữa, anh Hai Đ., LVH, cho con chiếc mùng tròn giăng ở bàn tròn nơi con ngủ và ngồi thiền luôn tới nay, từ 12 giờ đêm, 0 giờ luôn tới sáng ngủ ngồi tới 6:30 tuột xuống, lo vệ sinh, thắp hương chùa, rồi đi bán vé số, kiếm mỗi ngày một lít gạo ăn để sống với hai đứa con nhỏ đi học. Con gái lớn đi buôn gạo, cám, hoặc đường theo xe, tuần lễ về một lần. Con ngụ tại chùa Ông Quan Thánh, vật chất có khó khăn, nhưng con quyết chí tu hành. Anh Hai cho mùng, con không nhận, anh đem vào, con không thiền được.

Ba hôm sau con đành lội bộ từ Bến Tranh ra Mỹ Tho tận nhà anh trao lại, 10 cây số giữa nắng trưa gay gắt. Anh và tất cả các bạn đạo bảo con chấp. Anh L. Đ. xuống Mỹ Tho nghe nói, anh hiểu, mới giải dùm cho con, cho các anh ấy hiểu, không còn buồn nữa. Chị M. chê con: một tu tại gia, hai tu tại chợ, ba tu tại chùa. Chị L. tu tại chùa nên còn chấp nhiều không tiến được và chị bảo ở chùa phần âm nhiều lắm, chị xuất hồn, không dám tu nhà chùa vì âm khí nặng nề! Chị bảo con tu được bao nhiêu thanh điển đều mất hết. Con nói vì không nhà trú ngụ tôi ở chùa lo tu sửa mình chứ đâu phải thích muốn ở.

Bây giờ phải làm sao? Chị bảo chị nói với ông Tám xin giải dùm. Thế rồi chị lánh mặt con đến khi L. Đ. về gặp chị, chị bảo con qua nhà chị ở Bến Tre một đêm ngủ đất, ngủ đó chị sẽ giải cho. Con chỉ cười và bảo chờ dịp khác, có cơ hội hỏi ý anh L. Đ. thì anh nói đi làm chi cho tốn tiền, mất sức khỏe và bệnh, mất thì giờ, ở nhà tu, lo cho con nh dặn thêm: *"Một tự tu tự tiến, hai không cần tha lực, ba lo làm ăn gìn sức khỏe ".*

Con đã y lời anh L. Đ. dặn và mỗi buổi sáng dậy, hai mươi phút sau đó, sau khi ngủ dậy phải uống cho được một lít rưỡi nước lạnh, đi bán hoặc ra khỏi nhà bỏ theo mình một trái chanh để ngừa. Trước khi ngủ, uống một ly nhỏ nước chanh đường và tới giờ công phu ngủ ngồi luôn tới sáng. Má, chị và em con ngủ ngồi bị bật ngửa ngã hoài. Riêng con thì vững vàng tới sáng, lòng nghe nhẹ! Thưa Thầy, chị M. bảo giờ âm từ 12 giờ trưa tới 24 giờ đêm không nên thiền, sợ bàng môn tả đạo ngoại xâm, không cần niệm Bát Chánh. Con thắc mắc có hỏi anh L.Đ., anh bảo niệm Bát Chánh ba vòng rồi nghỉ.

Thưa Thầy, vậy có đúng không? Thưa Thầy, độ này con hay làm thơ và tự tâm tự tu tự tiến. Con nghĩ và viết những câu này là trược, thưa Thầy xét có hại không? Hay có nên không? Cha là linh điển! Mẹ là tình thương! Phật là sự sáng! Thầy là giới hạnh! Bạn là hòa cảm! Ta là phần hồn hành hương và học hỏi. Kính thưa Thầy, như vậy con có phạm thượng chăng? Còn con không nhà ly thân cũng chậm về quê. Xin ở chùa Ông làm từ thắp hương sống với hai đứa con gái và trai nhỏ 14 tuổi. Cháu này không ở với cha, theo con ba năm rồi, xin cho đi học, mỗi đêm bắt thiền. Với con gái nhỏ cũng học chữ, gái lớn đi buôn, có hại không? Mà sao chị M. nói có nhiều phần âm, có quỷ chùa? Bảo con cầu xin ông Tám dạy cho. Nhân đây, Thầy thương xét thấu dạy cho con. Thành kính cảm tạ ơn Thầy.

Nguyện tròn mối đạo Vô Vi
Cầu cho thế giới đường đi yên lành
Vạn niên chỉ một phút thành
Vật dời sao đổi hội lành Long Hoa
Thái dương chiếu rạng sơn hà
Bình tâm tu luyện gặp Cha Thầy mừng
Xin trên Thầy Phật chứng minh
Giúp ban con trẻ tiến lên thanh đài

Thầy thương chỉ dạy hằng ngày
Và trong đêm vắng miệt mài con tu
Các con khờ dại từ lâu
Anh đi được trước dắt hầu em sau
Chị em tiến bước mau mau
Bạn hành hòa cảm gặp nhau hội này
Đạo Trời tỏ rạng phân bày
Ở đâu cũng bỏ điện đời an quang
Nơi nơi khắp chốn rõ ràng
Hải sơn bốn biển rạng danh pháp truyền
Ngoại lai chẳng dám xuất hành
Được đi xứ Phật là trang sĩ hùng
Bình minh chiếu rạng tâm trung
An ban quốc độ chúng sinh vui hòa
Tinh ba kết lại một nhà
Tấn lên lễ Phật ơn Thầy đền ngay
Thành lòng lễ Phật nguyện cầu
Tâm ghi ơn tạc dạ sâu soi hồn
Kinh điển thiền định chớ nôn
Bái tạ đảnh lễ xuất hồn siêu thăng
Thầy thành Phật vượt siêu nhân
Phan xin con học thoát trần theo sau
Kim luyện thành đạt tiến cao
Liên đài an vị Thầy trao con truyền
Bái Vô Vi Pháp Lý diệu huyền
Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp,
vô biên nhiệm mầu.

P. K. L xin kính bái

Má và anh P. K. H con có gởi lời hỏi thăm với các bạn đạo ngoại quốc được bình an khỏe mạnh. Má con nói không biết chừng nào ông Tám về bên VN?

Montréal, ngày 12/2/81

KL,

Vui nhận được thơ con đề ngày 16/12/80, được biết con vẫn chấp nhận hành khổ, luyện tâm lẫn thân, hướng pháp mầu Trời ban. Con sống khổ Thầy càng khổ. Ngày đêm cầu xin lối thoát cho các con, thực hành trong tự giác, Thầy không bao giờ quên các con.

Dù cho xuống núi lên non
Tâm Thầy vẫn nguyện cứu con cơ hàn
Cùng Cha Thầy đã luận bàn
Giúp con tiến hóa khỏi đàng trược ô
Tâm con thức giác Nam Mô
Tâm Thầy cũng thế nơi mô cũng hòa
Tuy Thầy sống ở phương xa
Điển Thầy vẫn chiếu chan hòa cho con
Càng tu lý luận càng tròn
Vô cùng Chân Lý tâm con tiến hoài
Trời ban chẳng có lầm sai
Sống trong cực nhọc ngày mai vui hòa
Lý tròn chẳng có ở xa
Trong con sẵn có tự hòa tiến lên
Nghiệp căn thu hút tạo nền
Dạy cho hiểu biết còn đền Trời cao
Khổ hành đạt tới ước ao
Nơi nào cũng thế cũng cao thấp tầng
Thực hành tu luyện mới minh
Hồn xinh tâm đẹp đệ huynh hợp hòa
Còn Trời còn Đất còn nhà
Còn ta sửa tiến còn hòa các nơi
Ngày nay con hiểu lý Trời
Ngày mai con ứng lập đời Tân Dân
Thế Thiên hành Đạo một phần
Nuôi con khôn lớn khai tầng cứu nhân
Đường đi vượt mức hải sơn

Điển thanh hòa cảm qui hườn hư không
Công bằng luận xét Hóa Công
Nơi nào cũng thế cũng còng với gông
Xét xem tận đáy cõi lòng
Chính ta chậm trễ lòng vòng dìu thân
Tu thời thực hiện chuyên cần
Một lòng một dạ góp phần dựng xây
Thầy xin Trời Phật đêm ngày
Ban cho các giới tự quay hướng về
Cha Trời một cõi hương quê
Đồng tâm nhất trí giải mê cõi trần
Thầy nay vẫn luyện chuyên cần
Khai thông đời đạo mở phần cảm giao
Bao năm sống cũng như nhau
Sống vì thiên hạ giải sầu giải mê
Quyết tâm dẫn tiến trở về
Qui y Phật pháp hương quê của Hồn
Sống cùng nguyên lý sanh tồn
Chẳng còn mê chấp giữ hồn tiến thăng
Dù cho gặp phải khó khăn
Tâm ta vẫn giữ cơ cằn tiêu tan
Do mình vạn sự vẫn an
Lấy không làm đích mở màn mà đi
Các con cương quyết tu thì
Trời ban thanh phước chuyển ghi tiến hoài
Thầy đà gởi thuốc anh Hai
Nhờ anh chuyển hộ con Thầy bán ăn
Tuy Thầy sống cảnh khó khăn
Nhưng tâm vẫn mở khai tăng giúp con.

Thầy của con
L. S. H.

Thơ từ Long Thành không đề ngày

Kính gởi Thầy cả tâm hồn con bé bỏng,

Hôm nay, con được hân hạnh viết lên đây tất cả tấm lòng của con gởi đến Thầy, và đây cũng là lần đầu tiên. Đầu thư, con không có gì hơn là chúc Thầy được mạnh khỏe và Thầy là một tấm gương sáng cho tất cả nhân loại trên thế giới noi theo. Chúc tất cả các đạo hữu nước ngoài được dồi dào sức khỏe, tinh tấn công phu cho kịp ngày trở về quê xưa chốn cũ.

Từ khi con đi theo đường lối Pháp Lý này đến nay đã được hơn 13 tháng. Trong suốt thời gian này, con vẫn được sự dìu dắt. Từ khi Thầy ra đi đến nay, công việc truyền đạo của Thầy đã lan tới nước nào rồi? Các đạo hữu nước ngoài có ham mộ Pháp Lý này không? Con biết, tuy Thầy bề bộn công việc này, nhưng lúc nào cũng hướng về tổ quốc thân yêu, hướng về những đứa con còn nhỏ dại.

Như lúc nào cũng viết thư cho chúng con. Nó cũng nói lên được tình thương cao cả của Thầy đối với chúng con, và cũng nhân dịp này con báo cho Thầy: Pháp Lý của mình ở Long Thành đã lan rộng sang các vùng lân cận, đó là công lao của anh T. mà tụi con quen gọi là anh Hai, đã chẳng quản khó khăn chạy tới chạy lui đưa kinh sách và Pháp Lý cho đạo hữu, nên con cảm thấy thương anh ấy vô cùng. Đó không phải là con nịnh anh ấy đâu, mà là tấm lòng chân thành đối với anh đó.

Trong suốt thời gian con theo Pháp Lý này đến nay đã hơn 13 tháng rồi, và được sự dìu dắt tận tình, tỉ mỉ của anh Hai. Lúc đó con mới giác ngộ rằng con đang làm một chuyện phi thường như anh Hai thường nói, và cũng từ đó con thường xuyên lui tới anh Hai để học hỏi kinh

nghiệm của những người đi trước, và những lần gặp như vậy anh thường hay đem những lời của Thầy truyền dạy cho con. Như trong thời gian đầu, con ngồi đau chân chịu không nổi, thì anh Hai nói: *"Ông Tám thường dạy đau chân không chết, ý chí sẽ thắng lướt tất cả"*. Anh Hai nói rất nhiều và đưa cho con rất nhiều kinh sách Pháp Lý cho con đọc. Kể từ khi con thiền đến nay, con thấy Pháp Lý này hay vô cùng.

Từ Soi Hồn, đến Pháp Luân, Thiền Định rất khoa học, rất đúng như trong cuốn chỉ dẫn thiền. Thiền cho khỏe, sửa con người từ xấu đến tốt. Anh Hai cũng thường kêu gọi con cố gắng vì sắp tới đây sẽ có cơ khảo đảo nhân loại thế giới, các em cứ làm Pháp Lý này nó sẽ cứu em trong cơ khảo đảo sắp tới cũng như lời Cha dạy trong huấn từ là: *"Các con trốn đâu cũng không khỏi đối đầu với thiên cơ. Chỉ có trốn trong cái áo giáp phước đức thì mới mong vượt qua được cơn khảo đảo sắp tới"*. Con cũng rất cảm động và thấy được tình yêu của Cha đã ban rải cho tất cả chúng sanh mà ngày nay con thức giác để tu hành. Con thấy trải qua biết bao nhiêu kiếp, qua tất cả bài học mà chính nhờ thế ngày nay con đã có cơ hội gặp Pháp Lý này.

Thật đúng như câu: *"Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên"* và cảm thấy mình là không xứng đáng với công ơn nuôi dưỡng và chăm sóc của Cha mình, phải không Thầy? Càng nghĩ, con càng cảm thấy hổ thẹn cho mình, cho những nhân loại còn đang mê trần, và cảm động khi đọc những lời nói của Cha mình trong những huấn từ.

Tình nghĩa Cha Mẹ Trời đối với chúng con thật vô lượng vô biên, nhưng rồi được mấy đứa nhớ tới không? Có giọt lệ nào tròn chảy qua mi và nỗi niềm cảm xúc nhớ thương nguồn cội không con? Đối với những người còn mê trần, con mong rằng Cha cũng như Thầy chuyển hóa cho họ có sáng suốt để mà thức giác tu hành. Anh Hai

nói rất nhiều về những đức tính và hành động tốt của Thầy. Con biết anh ấy cũng không nịnh đâu mà nhằm mục đích đưa ra những đức tính trên nhằm để giáo dục tụi con đó Thầy. Chẳng hạn như lòng từ bi của Thầy đối với đạo hữu: *"Các bạn cứ việc tu đi, dù mọi người xung quanh bạn có thể chết đói, nhưng bạn vẫn có cơm dùng qua ngày để tu. Muốn sáng hủ tíu, chiều phở thì không được"*. Cũng như Cha thường nói: *"Cha sẽ không bỏ những đứa con nào biết tu"*. Qua đó, con cảm động, thấy rất đúng vì chúng con đang làm một việc thuận theo ý Trời. Như câu: *"Thuận thiên giả tồn, nghịch thiên giả vong"*.

Tuy nhiều khi thấy Cha đã chăm sóc tận tình, đưa những bài học xuống hồng trần này để giúp cho chúng con tiến hóa, nhưng chúng con nào biết và chỉ trách Thượng Đế, thóa mạ Thượng Đế. Thì con thấy thương những anh em đó vô cùng. Vì chung một gốc Cha Trời, mà con cũng cảm thấy Cha thật của mình, vì con mà phải chăm sóc, vì con mà phải chịu hy sinh, chịu sỉ nhục. Vậy mà chúng con đã làm đau khổ đối với Cha của mình. Thật là những đứa con bất hiếu quá.

Ngày nay, để chuộc lại những lỗi lầm của mình đã qua, con nhận thấy rằng không có con đường nào khác hơn là hằng đêm phải công phu tinh tấn. Đó cũng là một niềm vui của con đối với vị Cha thật của mình. Nhưng dù thấy những đứa con của Cha không thờ Cha nó, nhưng lúc nào Cha cũng thương yêu những đứa con khờ dại này, cũng như trong lời Cha nói ở huấn từ: *"Tình yêu của Cha tuôn thao bất tận. Cha đã ban rải tình thương xuống cõi hồng trần này mà có ai biết đến, để mà thương một người Cha đang dày vò tháng ngày mong đợi buổi hồi nguyên đoàn tụ của các con trong ngươn mạt pháp này"*.

Trong hoàn cảnh hiện tại này, con thấy thật đúng như câu: *"Tu không phải là một chuyện dễ, nếu dễ thì nhân loại thế gian này thành Phật hết trơn rồi"*.

Cũng như trong đạo Thiên Chúa có đoạn viết: *"Các con hãy nghe ta, hãy vào con đường hẹp, vì cửa vào con đường thênh thang chỉ dẫn đến hư hỏng và số kẻ vào cửa ấy cũng nhiều"*. Cửa và đường đem đến sự sống thật hẹp hòi, chật chội, ít người gặp được cửa ấy. Con cũng cảm thấy như vậy, nhưng con nhiều khi tự nói với lòng mình rằng: *"Mình đã chấp nhận, tu phải đi đến cùng"*.

Đó không phải là con cống cao ngã mạn đâu mà con nói như vậy để nói lên sự cương quyết của mình và tăng cường ý chí và sự kiên nhẫn của mình suốt quá trình học đạo của mình thôi. Bên cạnh đó con thấy có một số đạo hữu nào là bị khảo, nào là làm việc cực nhọc dữ lắm, nên có một số rớt rơi dọc đường. Con thấy thương họ vô cùng và cầu mong ơn trên, Cha cũng như Thầy hãy chuyển hóa cho các đạo hữu này thức giác mà ngồi lại và với một ý chí cương quyết mạnh mẽ cho kịp xuống thuyền về Bến Giác.

Qua đó, con thấy thật rất đúng như câu: *"Thắng sanh hữu lực, tự thắng giả cường"*. Hay như Khổng Tử cũng từng nói: *"Thắng trăm quân ngàn tướng thì rất dễ, nhưng tự thắng lấy lòng mình rất khó"*. Còn riêng con thì con thấy hình như con cũng bị khảo, nhưng rất nhẹ. Chắc có thể là căn cơ tốt và cũng có thể Ơn Trên Cha giúp đỡ chuyển hóa hay sao đó. Nhiều khi con so sánh, con thấy mình có phần đỡ khổ, thì con cảm thấy mình được hưởng tình thương của Cha Mẹ Trời, thì con cảm động và tự nói với lòng mình rằng: *"Mầy được Cha thương và chiếu cố mầy, thì hãy cố gắng hơn nữa để xứng đáng là một đứa con trọn trung trọn hiếu với Cha"*.

Muốn trọn trung trọn hiếu không có gì khác hơn là thực hành, thực hiện tam công tứ lượng, cũng như học bi, trí, dũng phải không Thầy? Cũng có nhiều khi con bị gia đình khảo, cũng có khi có phản đối lại, nhưng sau đó con cảm thấy xấu hổ.

Suy nghĩ rằng:" *Mình đã tu rồi mình còn hơn thua với người ngu muội, thì mình con ngu muội hơn họ*". Nên anh Hai thường nói:" *Mình coi người đó như là minh sư đến thử mình", và khi gặp trường hợp đó thì mình thể hiện lòng từ bi của mình bằng cách cầu nguyện Ơn Trên*". Như anh Hai thường nói, cũng như Chúa tuy bị người trần gian đóng đinh trên Thánh Giá, đã không oán hận họ mà còn cầu nguyện xin Ơn Trên chuyển hóa cho họ vì họ chưa hiểu việc họ làm. Và cũng có nhiều khi con cảm thấy tủi thân, mất mát tình thương trong gia đình, nhưng con suy nghĩ mình mất mát, nhưng bên cạnh còn có tình thương của Cha thật và Thầy, ông Tư, ngoài ra còn có các đạo hữu khác, và tự trách mình:" *Nhiều người họ còn khổ gấp trăm ngàn lần mình mà họ còn hiên ngang dấn bước trên con đường đạo. Còn mình mới bị khảo có bao nhiêu đó thôi mà đã như vậy, chứng tỏ rằng ý chí mình rất kém*".

Con còn muốn viết nhiều, nhưng rất tiếc rằng thời gian thật hạn hẹp, không cho phép. Mong Thầy hiểu rõ tấm lòng của con, cũng hướng về Cha, Thầy và các đạo hữu đi trước, và con lúc nào cũng muốn học hỏi những đức tính của Thầy để xứng đáng là một đệ tử của Thầy. Con cũng rất mong nhận được những lời tâm huyết của Thầy giảng dạy cho đứa con khờ khạo này. Và cũng rất mong rằng Thầy sẽ trở về VN. Ngày Thầy về sẽ là ngày vui đoàn tụ. Một ngày mà cả những đệ tử của Thầy, phải xa cách Thầy bấy lâu nay, chắc ngày đó thật vui và cảm động phải không Thầy? Con cũng rất mong ngày đó gần

kề để có dịp diện kiến và thăm hỏi Thầy. Kính gởi Thầy cả tâm hồn bé bỏng này. Một người đệ tử xa lạ.

TB - con mong rằng khi nhận được thơ này, Thầy sẽ hồi âm ngay, vì con lúc nào cũng chờ đón những lời tâm huyết của Thầy dạy con.

Montréal, ngày 12/2/81

TC con,

TĂNG phước nhớ nguồn tâm học đạo
THANH khai ý chí thuyết phân màu
CẢNH lầm một cõi qui nguồn cội
Muốn họp cùng Cha chuyển thấp cao

Thấp cao nguyên lý nhiệm mầu
Thương yêu vô tận tạo tàu xuất thân
Luyện tu là việc chuyên cần
Sửa mình tiến hóa hợp phần thương yêu
Nguyên lai tạo hóa thương nhiều
Giúp cho muôn loại tránh điều khổ đau
Xét xem cọng cỏ có màu
Khoe đua màu sắc trước sau hợp hòa
Tình Trời chuyển hóa Mẹ Cha
Thế thiên hành đạo chan hòa tình thương
Thương yêu con trẻ dựa nương
Vì người học nhẫn tình thương đậm đà
Hành theo ý chí của Cha
Chuyển cho hòa hợp Di Đà dạy tu
Từ trong khung cảnh dại ngu
Dạy cho hiểu đạo an du đời đời
Mẹ thời ôm ấp không rời
Tình thương ban rải khắp nơi hiếu tình
Hồn thời trẻ đẹp lại xinh

Phải qua điêu luyện chơn tình quang khai
Cha Trời sắp đặt thật tài
Mặt mày ngũ uẩn mỗi ngày khác nhau
Trong vòng trật tự trước sau
Muôn ngàn trăm triệu đuôi đầu tiến thân
Bên ngoài nhựt nguyệt chiếu giăng
Tạo thành sức nóng lọc trong ý người
Có sinh có tử có cười
Đón mừng các giới có lười cũng đi
Chạy trong huyết quản hợp thì
Tế bào sanh diệt tạm ghi lịch trình
Loài người động loạn quên mình
Tưởng lầm là hưởng đón nghinh việc đời
Không sao đạt được hợp thời
Quên Hồn quên Vía lập đời giả tâm
Cha Trời phán gọi siêu âm
Mấy ai thấu đáo tự tầm lầm sai
Cứu người chỉ có danh Ngài
Giúp cho muôn loại lập đài tiến thân
Loài người thực hiện băn khoăn
Quên Cha khắp nẻo hóa hoằng của Cha
Ngài đang trú ngụ chan hòa
Ấy là hơi thở đang hòa ngoài trong
Lạc đường cầu nguyện ước mong
Không về thực trạng tự phân đạo tràng
Hư không đại định chuyển hoàn
Có vay có trả mở màn khai tâm
Huyền cơ siêu diệu thậm thâm
Chớ lầm không có mà tầm ngoại lai
Bên trong minh cảnh có đài
Pháp Luân Thường Chuyển tiến hoài không ngưng
Chớ tu ngoại đạo lừng khừng
Bên trong khai triển chớ dừng phút giây
Bên Trên sáng suốt là Thầy
Chiếu cho tiến hóa từ ngày đến đêm

Di Đà lục tự tạo niềm
An khương tự tại ấm êm đời đời
Giữ thanh tiến hóa không rời
Nơi nào cũng thế cũng đời Tình Thương
Biển trăng chiếu hóa như gương
Con đường tâm đạo tự lường mà đi
Chớ nên nuôi dưỡng sân si
Quên đi hiếu nghĩa tâm thì bất an
Từ đời qua đạo chuyển sang
Cha lành sáng suốt độ đàng mà đi
Vạn linh tiến hóa hợp thì
Nơi nào cũng sống cũng vì thế sanh
Con tu giao cảm Cha lành
Thành tâm thực hiện đạt thành Vô Vi
Thầy, con tiếp tục thực thi
Con đường chơn pháp ta thì đạt nhanh.

L. S. H

Kính thưa Thầy,

Con được tin cô B. cho hay Thầy trở về Canada được mấy tuần rồi, nhưng sức khỏe Thầy còn yếu. Con được tin Thầy về đến nơi, con mừng vô cùng, nhưng lại nghe Thầy yếu, con lo sợ quá. Vì Thầy làm quá nhiều thì giờ, mải mê say cứu độ chúng sanh, quên không nghĩ đến xác phàm. Rủi có mệnh hệ nào chúng con phải bơ vơ. Bỗng nhiên sao con sợ quá Thầy à. Con lạy Cha Trời, **Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn,** giúp cho Thầy con được có nhiều sức khỏe, mạnh lành, sống lâu cứu độ chúng sanh, cứu con cháu noi gương theo Thầy. Bước qua năm mới, con chúc mừng Thầy, bà Tám, cô T. và tất cả anh chị em bạo đạo vui tươi ba ngày Tết tại Canada.

Thưa Thầy, tất cả bạn đạo chúng con ở Cali đều bình yên. Còn riêng gia đình chúng con tu thiền chậm lụt quá. Như là một vật gì nặng nề. Con nghĩ đó là nợ nghiệp còn nhiều, phải ráng cố gắng tu thiền may ra mới trả hết được.

Thưa Thầy, Thầy thương cho chúng con, độ cho chúng con nhẹ nhàng thể xác. Con nghĩ ra có lẽ tại hai đứa con làm quá nhiều. Anh con thì đi công tác nhiều nơi, giao một mình con bán tiệm, nên con phải mướn một người phụ khiêng những gì nặng. Còn vấn đề bán buôn thì không ế mà cũng không đắt. Chỉ bực mình là mọi thứ gì cũng phải đánh thuế. Nếu không tiện tặn là lỗ ngay. Nhưng mọi sự do Trời ban cho chúng con gặp phải dễ dàng. Ban ngày phải làm để trả nợ trần, mong cho mau về đến đêm để ngồi tịnh và ôn lại những gì Cha dạy bảo. Trước khi ngừng bút, con xin lạy Thầy ba lạy. Mong Thầy được mạnh khỏe độ cho chúng con được sáng suốt tu thiền tiến nhanh, không được u mê.

Thưa Thầy, sau đây con xin kèm theo một tấm chèque 100 dollars nhỏ bé, con xin nhờ bà Tám mua hộ dùm sâm hoặc chi đó để Thầy ngậm khi mệt. Con không rành về thuốc thưa Thầy. Thương con nhận dùm cho con mừng. Cho con xin cám ơn bà Tám trước.

Kính lạy thầy.
Con của Thầy.
B.

Montréal, ngày 13/2/81

KS,

Thầy đã nhận được thơ của con đề ngày 1/2/81 cộng với tấm chèque US 100 dollars. Thầy rất cảm động và cảm ơn sự lưu ý giúp đỡ Thầy trong lúc lâm bệnh. Hôm nay Thầy đã hoàn toàn bình phục, Thầy sẽ nhịn số tiền này mua quà gởi về VN cho những bạn đạo đang thiếu thốn hơn Thầy. Thầy nơi đây thương vợ chồng con làm điều phước đức cho gia đình con. Thầy đã bắt đầu làm việc như xưa, Thầy đang gánh vác mọi sự rên siết đau thương vì thiên cơ đang chuyển tại VN. Họ đang thiếu ăn, thiếu mặc và thiếu tình thương. Loại thuốc cầm máu Thầy đã nhờ bên Pháp mua và gởi gấp về cho má con. Tại đây, Thầy cũng đã gởi thêm thuốc bổ và trụ sinh. Con yên tâm và lo làm việc và tu. Chúc vợ chồng con vui tiến.

Thầy của các con,
L. S. H.

Sydney, ngày 16/1/81

Kính ông Tám, Con là người tu theo đạo ông Tám ở VN, lúc đó ông Tám chưa lìa khỏi VN. Con và ba mẹ có thường đến gặp ông Tám ở thiền đường ông HVE và nơi ông Tám thường đến châm cứu. Con nghĩ rằng ông Tám đã quên, nên con xin mạn phép giới thiệu mình, để hy vọng ông Tám nhớ lại và chỉ dẫn con tiếp tục trên con đường tìm Chân Lý. Vì con muốn thấu suốt để để đi thẳng trên con đường đạo và để trở về nơi vô cùng tận. Tên con là B. T. L., có 4 con trai và chồng lúc ở VN làm kỹ sư công ty đường.

Riêng con có một người em gái theo qua Úc với con, cũng thiền đạo ông Tám. Nó tên là B. T. T. M. M. thường đến nhà ông bà Tám lúc ở VN. Lúc đó bé M. thấy ánh áng và ông Tám thường rờ đầu và chỉ dạy em, không cho em mở bộ đầu phía sau giống con. Thưa ông Tám, cùng theo qua Úc với con gồm có chồng con và 4 con, một người con rể và hai người em gái. Một em có chồng không có thiền. Chỉ có bé M. thôi. Lúc ông Tám đi rồi, ông bà Sáu có thường qua nhà con ở Khánh Hội để đàm luận với ba mẹ con. Và ba mẹ con cũng thường qua nhà ông bà Sáu và cô L.. Ba mẹ con hiện giờ còn ở VN với các chị và vẫn công phu mỗi đêm. Riêng con đã dừng từ khi ông Tám chỉ dạy lúc con trải thời kỳ bệnh.

Lúc ông Tám và ông Sáu qua nhà gặp ba mẹ con ở Tôn Đản,con vẫn nhớ ơn ông Tám đã chỉ dạy tường tận, lúc con trong thời kỳ mở luân xa. Con đã ngưng thiền định hơn hai năm nay. Nhưng mỗi ngày con vẫn niệm như ông Tám dạy là đã chuyển sang phần Vô Vi Văn Phật. Ông Tám có nói với gia đình con là tội nghiệp con lắm, nên con thấy buồn trong lòng mãi; nhưng lúc sau này con muốn thiền trở lại và con lại thích thiền nằm về đêm và buổi sáng, không biết có được không, ông Tám? Nhờ ông Tám chỉ dạy con cách thức để trở lại từ đầu cho đúng phương pháp hành đạo. Vì con không muốn chồng con sợ vì ngỡ rằng con thiền sẽ trở lại bệnh như xưa.

Lúc sau này con thường nằm mơ thấy người đã chết rồi. Thường toàn là những bà con đến tiêm trầu, toàn là những người già chung quanh. Con lại nghe thấy nói rõ ràng, hoặc những người lạ rất đẹp thường đến chọc ghẹo đấu phép với con.

Lần đầu con chống cự lại, bắt ấn, thì họ lại kêu người dữ hơn đến thử thách con. Nên sáng hôm sau con mệt mỏi lắm, thấy nóng cả người, rồi con nhớ lại lời ông Tư

trong sách, con không chống cự lại, dù họ khiêu khích mà chỉ niệm Phật mãi mãi, thì họ muốn nói chuyện cùng con. Sau cùng họ bỏ đi và cứ tái diễn mãi như vậy.

Như sáng này con thức dậy và ngủ trở lại thì thấy một người đàn bà đến phá chọc con và con cứ niệm thì họ bỏ đi. Thì con nghe toàn là tiếng trống như một gánh hát Quảng đang hiện diện, và từ từ tiếng trống nhỏ dần, thì có một người đàn ông mặt mày dữ dằn chọc phá con. Con thấy rõ rằng mình vẫn nằm ngủ và họ phía dưới chân giường con. Con niệm Phật và khuyên họ tu hành nên họ bỏ đi, vì con không thích sự phá khuấy của họ. Con nói rằng con đang tu tâm kiến tánh và con muốn đến nơi vô cùng tận. Ý thì họ nói rằng họ muốn con giúp họ trở lại đầu thai kiếp người để tu. Con niệm và thức dậy không ngủ tiếp nữa.

Thưa ông Tám, con nghĩ rằng con có lẽ con sẽ không mở nhãn vì con cứ nghe tiếng nói, từng tiếng một của những người khuất mặt, và có một lần con nằm ngủ thấy chập chờn người đàn bà muốn nói gì. Con không nghe cứ niệm Phật thì con cứ niệm tới chữ Vô là dừng lại chữ Vô, không tiếp được chữ Vi được, vì có lẽ người ấy muốn mượn con. Con biết và niệm trở lại không thèm nghe và nói, khuyên người ấy bỏ đi vì con không bằng lòng, và cứ như vậy tái diễn mãi. Con thường mệt và buồn lắm ông Tám ơi. Vì nơi xứ lạ quê người, ai là người để con tỏ bày về đạo, nên con làm phiền đến ông Tám vậy. Ông Tám thông cảm cho con, chỉ dẫn dùm con như một người Cha già dạy con thơ, vì con mình muốn tập tành bước ra trường đời đầy gian nan.

Kính thưa ông Tám, con thường nghe tiếng nói không biết phát xuất từ đâu, con chưa điều khiển được. Vậy đó là gì? Muốn điều khiển phải làm sao thưa ông Tám? Đâu là giả đâu là thực? Con có nên làm ngơ hay không?

Con định thần thường nghe tiếng nói như vậy, có hại gì khi con trở lại thiền định không? Sau thời gian này, muốn trở lại, con phải niệm ra sao?

Thưa ông Tám, con muốn rằng, mình phải bước đi trên con đường tìm Chân Lý cho chắc và vững, vì con tin có huyền cơ và tin sự thật, và con muốn đạt được đạo và mong ước rằng mình thành công để gia đình con thấy rõ đâu là sự thật, để mạnh dạn tiếp tục bước theo. Vì sau thời gian con bệnh, cả nhà chấn động và nói rằng con điên, nhờ bác sĩ cho thuốc nên hết đó. Nhất là chồng con không tin, có hai người chị, một người thấy ánh sáng và một người không thấy, đã bỏ thiền vì sợ, và một cô em gái cũng bỏ thiền vì sợ hãi, nghĩ rằng thiền sẽ điên giống con vậy. Con rất tiếc vì họ đã bỏ thiền. Hiện giờ con viết thơ cho ông Tám mà bên tai như nghe có tiếng gõ, hình như có sự hiện diện của ai đó mà con không biết. Có thể ai điều khiển được mình hay không, hoặc mỗi người đã mở đều có huyền sư hoặc có người bạn vô hình giúp đỡ giống như ông Tám kể với gia đình con vậy. Người mà ông Tám thường đứng trước tấm gương nói chuyện ấy, và mỗi khi làm pháp và mình muốn làm bạn và muốn người ấy giúp đỡ mình, mình phải niệm làm sao? Ông Tám chỉ dạy cho con vì con rất sợ. Con cảm thấy mình còn yếu đuối quá.

Sau này còn bị thử thách hay không, thưa ông Tám? Lúc con thiền trở lại có cần tiếng nhạc êm dịu hoặc tấm gương soi sáng bên cạnh mình hay không?

Thưa ông Tám, hay những vật ấy là vật chất phù du? Có một lúc con hãi sợ vì bị phá phách nơi người khuất mặt và cả với chồng con. Chồng con có tang chế, nên con để một cái kiếng nhỏ sau cửa chánh hướng về phía mặt trời và chữ ký của con. Chữ ký mà ngày trước ông Tám khen là đẹp. Có cần thiết hay không vậy ông Tám? Hay là con tháo xuống cất và để chữ ký ấy trong tâm để làm kỷ niệm đời mình. Chữ ký lúc Phật Quán Thế Âm xuống dạy con viết như vậy. Ông Tám có nghĩ rằng ôi con nhỏ này qua tin dị đoan quá không? Qua ngoại quốc rồi mà vẫn như xưa, mà cũng vì tin giống ông Tám nên con mới theo đạo ông Tám đó.

Ở Úc không có những sách đạo mình, vậy con muốn có phải tìm mua ở đâu và sách nào mình xem để thích hợp. Ông Tám chỉ dạy dùm con, con rất cảm tạ. Con cũng rất tiếc là Trời đã định nước VN đầy tang thương nên ông Tám phải ra đi, để lại bao nhiêu người ngỡ ngàng, lúng túng, vì không có minh sư, nên đành bỏ đạo và con không muốn mình phải chịu đựng, nên đành bỏ quê hương, vượt trên sóng gió trùng dương, để may Trời đưa đẩy gặp lại Thầy mình như xưa.

Con biết ông Tám thường đi đây đi đó và rất bận, nhưng con hy vọng rằng ông Tám vẫn như xưa, dù bận nhiều nhưng vẫn chỉ dạy con tường tận, và con ước mong lĩnh hội được lời chỉ dạy của ông Tám. Cho con gởi lời hỏi thăm đến bà Tám và cô con gái dễ mến của ông bà. Con có nhiều bạn ở Canada, hy vọng sau này qua holliday và được gặp lại ông Tám. Cầu chúc ông Tám mãi mãi được mọi sự như ý.

B. T. L

Montréal, ngày 14/2/81

L. con,

Ông Tám vừa đi một vòng Đông Nam Á và Âu châu về, lại được đọc thơ của con. Được biết con vẫn bình an và vẫn một ý chí tu học dù bất cứ việc gì đã và đang xảy đến. Con vẫn nhớ ông Tám. Những gì con đã nghe và thấy đều là ở cõi vô hình. Tự con chứng minh chứ người phàm mắt thịt làm sao thấu đáo được. Nếu con muốn tu thì phải tự đặt mình trên con đường sẽ đạt thành chánh quả. Cương quyết tiến về hư không đại định, không cần tiếp xúc với một ai bằng tự xây dựng sự sáng suốt vô cùng tận của chính con. Con đã được nghe và thấy cả hai cõi. Con nên tưởng xem Đức Phật đã thành công trong hành trình vô cùng động loạn, tu trong rừng sâu, sống với thú dữ và ma quỷ, nhưng Ngài vẫn tự phát huy ánh sáng hào quang của Ngài để lập lại trật tự an nhiên đại định của tâm linh. Vậy con đang ở điểm nào? Có phải giống như những vị đã thành công? Trước khi thành công những vị ấy đã tự cảm nhận sự bơ vơ, nhưng sự quyết tâm khám phá mọi sự việc không ngưng dù ở bất cứ hoàn cảnh khó khăn nào.

Con ơi! Cuộc đời của một linh căn nào tại thế cũng đều phải học hỏi luật vô thường trong không mà có, trong có mà không, thì mới thành đạo. Con phải càng cương quyết hơn nữa để học hỏi về sự qui định của chánh giác. Tiến trong đà tiến trung dung. Hành triển trong tình thương của Thượng Đế là đấng Cha lành của muôn loài vạn vật. Niệm, thường niệm, vô biệt niệm lục tự Di Đà thì bất cứ sự động loạn nào cũng được khai minh. Sự ám ảnh nào cũng sẽ không còn nữa. Tự mình làm chủ thể xác hiện hữu, thực hiện tình thương và đạo đức.

Ông Tám chẳng có bùa phép, ông Tám tự học nhẫn nhục, tự tu tự tiến và san xẻ cho mọi người bất cứ những gì ông Tám đã thành đạt, là ý chí vô cùng tận của Thượng Đế. Chúng ta không phải là một phàm nhơn mà mắt thịt xem thấy. Kỳ thật linh căn của mọi người tức là phần Hồn đã giáng hạ từ hào quang của Thượng Đế để học hỏi và tiến hóa đến vô cùng tận. Con tự xem thể xác của con, ai đang trụ trì và làm chủ? Có phải phần Hồn, tức là sự sáng suốt của chính con đang làm chủ không? Con đang có nơi trú ngụ, trụ trì học hỏi. Còn những phần thiêng liêng kia bơ vơ không có nơi ẩn núp, ước mong mượn được xác phàm là có cơ hội tiếp tục tu. Vậy con nên cương quyết giữ lấy mà tu, không nên cho bất cứ một ai xâm chiếm cả. Ý chí của con vô cùng, nhiên hậu mới hòa hợp với ý chí của Thượng Đế, thì mới sớm trở về với nguyên căn nguồn cội được.

Con phải cương quyết nghiên cứu nguyên căn của mọi sự việc và thực hiện trong ý chí sáng suốt sẵn có của con. Nói đến bệnh thì tất cả chúng sanh đều bệnh cả, cuống cuồng trong sự tham dục của cơ thể mà không hay, bị giới hạn mà tưởng lầm là mình đã thành đạt. Chỉ có một phương pháp tối hậu là ăn năn hối cải, sửa mình để tiến. Không nên đặt mình vào điểm nhầm lẫn, chạy theo bên tả hay bên hữu nữa. Chỉ giữ đạo luật trung dung tiến hóa thì sự học hỏi mới đạt tới thực chất vô cùng. Ông Tám nhớ thương con nhiều và ước mong con sớm thức giác tự xây dựng, thực hiện tình thương và đạo đức bất cứ ở nơi nào của Thượng đế. Ông Tám gởi theo đây cho con một cuốn Thượng Đế Giảng Chân Lý và Phương Pháp Công Phu để cho con nghiên cứu và thực hành. Chúc con vui tiến.

Ông Tám. L. S. H

Ngày 25/12/80

Kính ông Tám,

Bao chua xót bẽ bàng cùng ngao ngán thế thái, con thấy như đã mất mát những gì quí báu của cuộc đời mình. Người ta nói ta bỏ vài cuộn giấy bạc, vài cái nhà lầu, xe hơi cùng thân xác đàn bà, để tìm lại kho tàng quí báu của tâm linh chớ ta đâu có hy sinh gì. Ngày nay con đi ngược lời nói thâm sâu đó để kiếm vài tờ giấy bạc, bữa cơm trưa, để nuôi bản thân. Buồn nản khi tìm kế sinh nhai, nhìn cảnh dành giựt từng chén cơm một, từng trái quít một, rồi từng chén nước mát một. Lòng con ê chề muốn xa lánh tất cả, tìm nơi nào hoang vắng, ngụ tại đấy để tìm hạt minh châu quí giá, mà bao năm qua đã quên lãng. Buồn chán khi thấy, nghe được sự bạc bẽo của con người. Dầu giúp và thương người, không nệ hà sự nghèo khổ của mình, cũng như chẳng cầu người đền đáp, nhưng vẫn nghe tâm mình xót xa khi hiểu được sự bội bạc đó. Lời nói như sét đánh ngang tai, ngơ ngẩn vì không hề nghĩ đến sự việc người nhận sự giúp đỡ vật chất lẫn tinh thần của mình mà có thể buông một câu nói quá bạc đãi. Thấm thía đời phũ phàng nhiều, thưa ông Tám. Tâm con như biến đổi và muốn trở thành ác độc và tàn nhẫn.

Nhưng nghĩ như vậy chứ con không thể nào tàn nhẫn, con quá yếu mềm nên mới có lắm chuyện phiền não đến với con. Giờ đây, trước tình đời thế đó, con phải có quan niệm khác và con phải cứng rắn gạt phăng những gì mang lụy đến thân. Con nghĩ chẳng nên sống vì tình cảm nữa, cũng chẳng thương người và giúp đỡ người nữa để lụy vào thân. Con rất sợ những ai đến với con lắm và con muốn trốn chạy tất cả những người gọi là tu hành lắm.

Con hiểu tự tu, âm thầm tu và âm thầm tiến, rồi đâu phải tu là oang oang cái miệng khoe khoang ta đây. Càng tu chừng nào thời càng lặng lẽ chừng nấy, để tự học hỏi lấy và tự liệu định lấy đường đi của mình.

Thưa ông Tám, con nào dám quên Cha Trời, bị kéo réo, bị réo gọi của đấng Cha lành. Yêu Cha, thương Cha và tưởng nhớ đến Cha, phải chăng là yêu thương, nhớ tưởng luồng điển của Cha, và Cha trên cao đang nhìn chúng con chớ chẳng phải xác trần của Cha. Nghĩ thế, hiểu thế, đúng hay là sai? Hiếu với Cha hay bất hiếu với Cha? Kính thưa ông Tám, con quá nghèo nàn chẳng phương tiện nên không được nghe lời giảng dạy của ông Tám qua những cuốn băng ghi âm gởi về VN. Thôi thì đành đón chờ sự chỉ dạy của ông Tám qua trang thư, một vài giòng chữ cùng một vài tấm ảnh vậy. Phần số vô duyên bạc phước cam đành nào dám ước mơ xa vời. Lăn lộn tìm vài đồng bạc tự nuôi bản thể mình còn khó khăn thay, huống hồ những lời thuyết pháp của Đấng Đại Giác lại càng khó tìm nghe được hơn nữa.

Kính ông Tám, có một ước mơ không biết ông Tám giúp con thành tựu được chăng? Ông Tám chắc thường xuyên gặp gỡ các bậc Bề Trên, con tha thiết khẩn cầu ông Tám nói hộ một tiếng là xóa xổ bộ đời con đi. Hủy diệt kiếp sống hiện tại của con đi. Sống như con quá vô ích và chán nản quá chừng thôi. Thấy người chỉ nói tu cái miệng, nhưng chơn tu không có. Đã vậy còn xảo trá lẫn nhau. Tu mà như vậy thì còn thua xa những kẻ chẳng biết đến chữ Tu là gì. Sự tu hành bây giờ với con quả rất khó khăn và con kể như bị hủy diệt phần Hồn rồi. Như thế sống cũng bằng thừa mà còn tốn cơm gạo của thế gian. Thà chết đi, xác này trả lại cho đất để làm phân bón đặng mai sau đất màu mỡ, giúp cho nhân gian thêm sức sống, kiến tạo một tương lai sáng lạn.

Con chán lắm, chán tất cả. Nghĩ đến cái chết nghe lòng con ấm lại và an ủi vô cùng. Bơ vơ lạc lõng cũng hoang mang nên mong cái chết đến thật sớm với con, để giải quyết một kiếp người xấu số.

Kính ông Tám, xuân đến với trần gian, mang tươi lành cho chúng sanh. Cây đạo ông Tám vun trồng nay đã trổ bông thơm ngát cả vùng trời Âu Mỹ, còn con héo hắt ủ rũ chờ ngày ngã xuống bên đường và không đủ sức làm bóng mát cho chính con và cho khách bộ hành nữa. Nên theo luật đào thải của Tạo Hóa, con phải tàn để cây khác tươi xanh và giúp cho nhân thế hơn con. Xin dâng lên ông Tám tấm lòng thành khẩn kính thương của con.

Xin kính chào ông Tám.
Kính thư,
H. T. P.

Montréal, ngày 7/2/81

P.

Thơ nói rằng khổ lắm ơi
Trần gian chỉ có cuộc đời tôi đau
Xét xem từ trước đến sau
Học bài phải trả càu nhàu làm chi?
Vươn lên giải quyết lối đi
Trở về tâm thức thân thì mới an
Hành hương đã được nửa đàng
Khổ đau lận đận mở màn thăng hoa
Thấy người mới rõ tánh ta
Tham dâm mới rước họ hòa với ta
Ấy là cũng ý của Cha
Thử xem ta phải là tà hay chơn

Nếu tà tiếp tục giận hờn
Nếu chơn ngược lại cảm ơn người đời
Hành ta khổ cực thấu Trời
Thương yêu cũng vậy hiểu đời tạm thôi
Bàng hoàng đi đứng lại ngồi
Hồn ta vẫn tỉnh biết tồi biết sang
Sao không tự sửa cho an
Trách người mang tội tạo đàng tối tăm
Chuyện đời có chuyện Quan Âm
Ngài ôm bao khổ vẫn tầm đến nơi
Thị Phương chút ít kêu Trời
Đòi xin bỏ xác vậy đời còn ai?
Hồn và ý chí chơn tài
Vươn lên tận dụng đón ngày vinh quang
Tu hành trong khổ mở đàng
Phá mê phá chấp chuyển sang cảnh Trời
Dù cho thiên hạ mở lời
Xuyên qua xéo lại cũng đời tạm thôi
Sanh Lão Bệnh Tử phục hồi
Mỗi căn mỗi nghiệp mỗi hồi khác nhau
Đóng tuồng kẻ trước người sau
Hạ màn sẽ biết chuyến tàu chậm mau
Vui lên hòa hợp trước sau
Muôn màu hợp nhất chẳng đau chẳng phiền
Giữ Hồn giữ xác sống riêng
Tâm tư cứu độ chẳng phiền một ai
Thế gian chẳng có ai tài
Cùng chung học hỏi dồi mài tiến lên
Trở về nguyên lý đạo nền
Vô cùng thương nhớ Bề Trên hợp hòa
Dù cho thử thách ta bà
Tâm ta giữ vững hiếu hòa nơi nơi
Cảnh đời trường học của Trời
Dạy cho hiểu biết lý lời cảm giao
Ngài đang lưu trú nơi nào?

Nằm trong hơi thở tùy màu chuyển khuynh
Thế gian tạm cảnh tạm tình
Tan rồi lại tựu trụ hình rã tan
Chẳng cần phân xét luận bàn
Chỉ cần sửa chữa mở đàng tự đi
Chẳng còn sầu hận sân si
Trăm đường qui một chung thi học bài
Tu hành thực hiện khai đài
Minh tâm kiến tánh tiến hoài không ngưng
Sửa mình dẹp bỏ lừng khừng
Qui Hồn qui Vía tâm bừng sáng choang
Sợ nghèo kêu réo oán than
Còn Trời, còn Đất, còn đàng tiến thân
Học bi, học dũng giữ phần
Ác ôn cho kẻ mất phần tâm linh
Dù cho Hồn Vía vẫn xinh
Xác phàm vô nghĩa tạo tình đa đoan
Con nên cương quyết chuyển sang
Tâm linh vô tận con đàng phải đi
Chớ nên hủy diệt thân thì
Hồn ma uy hiếp khó đi khó bàn
Đây là cơ hội mở đàng
Tu cho đắc pháp Phật bàn giải tâm
Chớ nên suy nghĩ sai lầm
Hồn con vô tạn tự tầm tự đi.

Kính thư
Ông Tám

Sydney, ngày 22/2/81

Kính thưa Thầy,

Như đã thưa với Thầy, con xin gởi theo thư này một ngân phiếu là 150 dollars để Thầy mua thêm thuốc men hay quà từ HongKong để gởi về cho mấy bạn đạo bên nhà.

Bữa con thưa chuyện với Thầy rồi thì thấy tâm tư nhẹ bớt, nhưng nghe Thầy nói mỗi tuần phải thi một lần, con ớn da gà quá. Thấy thiên hạ họ đi đâu, làm chi cũng trơn luôn êm chảy, mà mình thì cứ gặp toàn chuyện thất họng không hoài thôi. Tuy cũng đã linh tính biết trước nhìn xem tướng mạo người xung quanh cũng đoán biết được một phần, đã cố gắng xa lìa kẻ ác như lời Phật đã dạy, mà xa không được, rõ ràng là nghiệp chướng tiền oan. Vẫn nhớ lời Thầy dạy là phải từ bi và hóa giải, mà cũng cứ bị người ta trói mình vào. Càng tu càng thấy rõ nghiệp của mình. Có phải vì tu theo pháp này nên phải trả nợ rút cho mau hết, phải không thưa Thầy?

Độ này con thiền thấy mau mê. Khi mê thì giữ được đầu óc trống không. Nghe gió rít hay là tiếng suối nước chảy vi vút bên tai, nhưng cũng rất nhạy cảm, có thể tỉnh táo ngay trong một nháy mắt. Tới lúc khi thiền, con hành thâm vào bát nhã, đứng bên kia bờ mà nhìn con người phàm tục của con hành động. Con người bên kia bờ luôn luôn điều khiển sửa sai cho con người mê muội bên này. Nhưng mang xác tứ đại, bị ngũ hành chi phối, con người trần tục bên này cứ vấp ngã hoài. Mỗi lần vấp như vậy là đau lắm đó Thầy ơi. Sám hối, sám hối mà rồi lại cứ phạm lại hoài. Xưa kia, nghe ông bà E. xúi dại, nói tu này dễ lắm. Bây giờ, từ hơn mười năm rồi, càng ngày càng thấy khó. Rồi Thầy lại nói, Thầy còn nói mỗi tuần thi một lần nữa.

Eo ôi! Lúc trước con có nói với anh Y. là tiến một bước lùi hai bước. Nay thấy tiến một bước nó lại lùi bốn bước không chừng. Nhưng thấy lại con tuy bị lùi nhưng con không ngã quị và con thấy cả một thành trì vững chãi sau lưng con để đỡ cho con tiến tới nữa. Đó là những lời giáo huấn của Thầy. Cái ngọn đuốc sáng mà Thầy đã thắp trong tâm con, để chỉ đường cho con. Vì vậy, mỗi lần con thi rớt, bị u đầu sứt trán là con lại đứng ngay lên được. Hăng hái đi tới nữa, và vừa đi vừa cảm tạ Thầy và Cha già của con là ông Đỗ Thuần Hậu.

Ít hàng kính Thầy. Mong Thầy và gia đình được mọi sự yên lành. Kính thăm anh chị Y., cô em chị Y. và các đạo hữu Canada.

Nam Mô A Di Đà Phật
Nam Mô Ngọc hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn

Kính bái
P. X. L.

Montréal, này 3/3/81

Kính gởi chị B., Vui nhận được thơ chị đề ngày 22/2/81 với một tấm chèque US 150 dollars cứu khổ. Tôi sẽ gởi về VN cho nhiều người đang thiếu thốn.

Từ nhỏ đến lớn lúc nào X. L. không thi.

Dự thi thi mãi thi hoài
Thi trong bụng mẹ thi ngoài trần gian
Làm dâu nội ngoại hai đàng
Làm tuồng hai lớp chàng nàng ngộ duyên
Hành trong cực khổ triền miên
Học cho hiểu biết tiền duyên là gì

Lắm điều bực tức sân si
Nhờ tâm hiểu đạo tạm thì được qua
Thiên đàng địa ngục hai nhà
Nơi nào cũng phải học qua chương trình
Học rồi mới sửa được mình
Tiến trong đà tiến tinh minh hơn người
Xét đời lỡ khóc lỡ cười
Người người cũng phải vui tươi với Trời
Gia cang lập hạnh ở đời
Dạy cho hiểu biết chớ rời yêu thương
Đương hành Tiên Phật làm gương
Con đường tiến hóa dựa nương phước Trời
Thâm tâm mở lý phân lời
Tự khuyên tự tiến chẳng rời Phật Tiên
Thế gian trược cảnh tạo phiền
Qua rồi lại tiến phước duyên đạt thành
Hồn thời có tử có sanh
Vía thời xoay trở thừa hành lịnh trên
Thực hành căn bản đạo nền
Chẳng quên thế đứng vững bền hành hương
Ngày đêm phát triển đường gương
Dìu cho hậu tiến rõ đường gian nan
Thế gian cho đến Thiên đàng
Nơi nào cũng vậy khai màn tự đi
Trí người tự xét tự suy
Rốt cùng cũng phải tiến vì ý Cha
Muốn con khai lượng chan hòa
Đánh tan tự ái thật thà tiến lên
Tiền duyên Phật độ sẵn nền
Qui y chơn pháp chẳng quên lộ trình
Càng tu càng tiến càng minh
Tâm linh khai triển đệ huynh hợp hòa
Chẳng còn phân cách gần xa

Tình thương đạo đức mới là thực chơn
Nan y các bệnh giận hờn
Một viên thuốc quí qui hườn tâm can
Ơn lành Tạo Hóa ân ban
Sửa tâm đón hưởng mọi đàng yên vui
Chẳng còn suy lụy bùi ngùi
Vàng thanh chẳng sợ rèn trui lúc nào
Ước mong minh giải thấp cao
Xuân Lan tự luyện dồi dào tiến thân.

Kính thư
L. S. H.

Ngày 31/1/81

Kính gởi ông Tám,

Ở nhà vừa nhận được sáng nay, đường và gạo ông Tám gởi cho qua Imex, xin có lời kính đa tạ ông Tám. Bên HongKong cũng có đánh qua hôm 16/1/81 cái điện tín, báo thùng đồ ông Tám gởi Air France. Đồ đến nay chưa đến, nhưng chắc cũng sắp có. Xin cám ơn ông Tám gởi cho rất nhiều. Cũng nhờ Thầy trợ cho ngũ hành, nên tụi này cũng được dồi dào đầy đủ, không thiếu thốn về vật chất trong hoàn cảnh Cha bế, không làm gì ra tiền để đủ nhu cầu tối thiểu của vật chất. Thôi thì xin hết lòng đa tạ Thầy và xin luôn cố gắng tu để khỏi phụ lòng Thầy dạy dỗ bấy lâu.

Xin kính chào ông Tám.
Nay kính bái
H. V. E.

Montréal, ngày 3/3/81

Kính gửi anh chị E.,

Nhận được thơ của anh chị đề ngày 31/1/81, được biết anh chị đã nhận quà đầy đủ, tiếp tục sẽ có hoài. Bây giờ chỉ lo tu. Ngóng ngóng, lãnh lãnh, rồi tu tu, rồi đâu cũng vào đấy.

Ăn rồi vui sướng với búp bê
Áo móc dày công tự hướng về
Cao đẹp ý Trời nay tế độ
Hào quang quang chiếu trí không mê

Càng tu càng rõ mình quê
Cảnh Trời tươi đẹp chưa về đến nơi
Hít vô thực phẩm của Trời
Nơi nào cũng có cũng khơi gợi tình
Nhớ thương quê cảnh của mình
Tình thương vô tận tâm linh hợp hòa
Các nơi qui hội Long Hoa
Trí khôn nhân loại chan hòa tình thương
Tâm người sáng suốt như gương
Mở đường tiến hóa khai đường thương yêu
Nhớ thương lại nhớ nhau nhiều
Cơm Trời áo Phật suối yêu đời đời
Bình tâm thanh thản chẳng rời
Niềm tin tự tiến đời đời không phai.

Kính thư
L. S. H

Ngày 1/12/81

Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn
Nam Mô A Di Đà Phật Nam Mô Vĩ Kiên Phật

Kính thơ thăm Thầy,

Thắm thoát nay đã trôi qua một năm. Mùa xuân mới đã bắt đầu rộn rịp. Hồn con cũng băn khoăn nhớ thương Thầy ở phương xa. Con vội viết thơ này gởi đến kính thăm Thầy và gia đình ông Tám, bà Tám, bà Dí, cô Tuyết thân và tâm được an lạc ở cõi tạm này.

Bạch Thầy, còn riêng con lúc này cũng chuyên lo hành pháp mong ngày linh hồn được giải thoát. Còn về sự sống, con cũng còn đi buôn bán để nuôi thân xác tạm, ngày hai buổi và gia đình con cái, mà tại sao con thấy chán ngán tình đời quá Thầy ơi. Nhưng nhờ có Pháp Lý an ủi cho con. Khi buồn, con nhớ đến Thầy. Có lẽ ngày gần đây Thầy về với chúng con ở VN. Chúng con sẽ theo vào nhóm Vô Vi tập thể. Rồi con gượng vui để tâm hồn khỏi động loạn. Tiếp tục sáng động, tối tịnh để sống qua ngày tháng mà lo tu hành cho mau được thanh nhẹ. Được về với Thầy và Cha.

Bạch Thầy, nay Thầy chuyển cho con được gặp nhiều bạn đạo thanh nhẹ, như chú Sáu L., bà C., bà Bẩy TĐ và chú LĐ ở Trảng Bom. Con có gì thắc mắc về đạo, đến nhờ chú giải cho. Chú Đ. cởi mở về nội tâm khá lắm. Cũng là nguồn an ủi đời con khi xa vắng Thầy. Con cảm ơn Thầy tất cả. Cũng nhờ Thầy chuyển về phần Vô Vi rồi mới có hữu vi.

Bạch Thầy, hôm lễ Noel này chúng con ở Long Điền có về thiền đường dự lễ. Thầy có phóng điển về. Các con được thưởng thức, vui qua Thầy ơi và gặp nhiều bạn đạo thanh nhẹ đến, như ngày xưa Thầy còn ở VN vậy. Mỗi tuần đến nghe Thầy thuyết giảng đông lắm. Tới đây con có vài hàng gởi đến thăm Thầy và con cầu chúc Thầy một mùa xuân mới vui tươi trên bước đường hành đạo. Con kính bái. Hôn Thầy ngàn muôn cái.

N. T. K.

Chúng con kính mong Thầy bớt ít thì giờ vàng ngọc để viết cho chúng con Long Điền mỗi người một bài thơ, quí vô cùng vô tận. Nắm đó như có Thầy bên cạnh tâm hồn. Luôn đây các bạn đạo Long Điền viết lên vài hàng thăm Thầy và xin bài thơ.

Kính ông Tám, Tôi là V. V. H., 53 tuổi, gặp được Pháp Lý gần tròn một năm. Được mở bộ đầu, nổ lớn 3 lần và 3 tháng nay quả tim được đập trên Hà Đào Thành và tánh tình được sửa đổi. Ngày 22/5/80, nổ tại trung tâm chân mày. Hiện gia đình tôi L. T. T, 47 tuổi cùng tu, được nổ lớn một lần. Kính ông Tám, tôi xin noi gương và hành theo Pháp Lý cho đến ngày công thành quả mãn. Xuân mới kính Thầy.

V. V. H.

Thưa ông Tám, Con là N. T. D., giáo viên trường cấp 1 L. V., thuộc xã L. Đ., huyện L. Đ., được gặp pháp Vô Vi gần 10 tháng nay. Trong quá trình hành pháp, con cũng có lúc tiến, có lúc vì gặp nghịch cảnh nên bị động. Tuy nhiên lúc nào con cũng cố gắng công phu để cầu mong giải thoát. Nhân dịp xuân Tân Dậu sắp đến, con kính cầu

chúc sức khỏe đến ông Tám, bà Tám và các bạn đạo ở xứ người. Niềm mong ước của con là được về với Cha Trời Mẹ Đất.

Con
D.

Kính thưa ông Tám, Con tên là N. T. S, năm nay 32 tuổi. Con hành Pháp Lý Vô Vi được 18 tháng. Kết quả về sức khỏe và tánh tình con có nhiều thay đổi. Con được chị Ba K. dẫn đến thiền đường ông HVE, bà Bẩy T. Đ., chú Sáu L., ông L. Đ. ở Trảng Bom, học hỏi được nhiều điều mới lạ, cởi mở nội tâm, giúp con vững bước trên đường đạo. Kính thưa ông Tám, con có một đứa con gái năm nay 12 tuổi, tên là N. T. U. P., bệnh loạn nhịp tim. Cháu đã hành pháp được 6 tháng nay. Căn bệnh đã thuyên giảm được nhiều. Kính thưa ông Tám, mùa xuân lại sắp về trên đất nước VN, con kính chúc ông Tám và gia quyến đạt được mọi sự như ý. Phần con sang năm mới, con quyết chí hành pháp tinh tấn để sớm được trở về nguồn vội. Kính thư.

Con
S.

Kính thưa ông Tám, Con tên là P. B. T., năm nay được 20 tuổi, con hành pháp lý Vô Vi được 16 tháng. Kết quả về sức khỏe và tánh tình con có nhiều thay đổi. Con được dì Ba dẫn dắt con trên đường đạo. Niềm mong muốn của con là cố gắng hành pháp được tinh tấn để sớm về với Cha Trời Mẹ Đất. Kính thưa ông Tám, nhân dịp xuân Tân Dậu sắp đến, con kính chúc ông Tám và gia quyến được mọi sự như ý. Kính thư.

Con
T.

Ngày 7/7/80

Kính gởi anh,

Hôm nay em đã lãnh được gói hàng của anh gởi. Nhờ có người quen nên lãnh mau ghê anh ơi, có một tiếng là xong. Thế là em đi học bài bán quần, bán thuốc. Hộp thuốc em bán được 470 đồng, 2 cái quần 350 đồng. Có người nói sao em bán rẻ vậy, 2 cái quần cũng 400 đồng, nhưng đâu sao hả anh? Cũng của Cha cả! Em có tiền xài thì người khác cũng lời một chút, có sao đâu, cũng vô đó! Tánh em thích thà mình thiệt còn hơn để người khác thiệt. Có lần em bán món gì đó, mà cũng rẻ hơn, anh Ba la quá chừng: *"Em chẳng biết buôn bán gì cả, cái gì cũng bán rẻ mạt! Đi mua thì mua đắt mà bán thì bán rẻ"*. Em cười chọc tức: *"Kệ tôi vậy! Đó mà có tiền xài hoài. Người ta bán hay làm việc gì cũng mong lời còn tôi, tôi bán lỗ, vậy mới siêu chứ, siêu thượng thừa đó anh!"* Vậy là anh Ba nín luôn.

Thế là bậy quá, tapis mà vậy đó hả? Mỉa mai người ta vậy đó hả? Vậy mà tu đó hả? Khôn quá mà, học ngu không học, đòi làm khôn! Vậy là em bắt nó xin lỗi anh Ba và bắt nó từ đây không được nữa, không được mỉa mai ai nữa. Tapis em vẫn cứng cứng mềm mềm phải không anh? Nhưng em sẽ cố gắng, cố gắng . . . để nó phải thật sát đất và mềm mềm. Vĩ Kiên ơi, thế là em học bài bán quần và thuốc xong! Cũng thú lắm anh à! Hồi đó tới giờ mình đi mua không, bây giờ đi bán, cũng vui, biết thêm đủ trạng thái. Em sẽ chừa ra vài trăm mua gạo và mai em và T. đi ăn tiệm một bữa.

Anh biết không, cả tuần nay ăn chay không hà! Tàu hũ với rau mãi, cái mặt em bí xị! Không thích làm việc, mà hít pháp luân cũng chả vô. Trong người cảm thấy như nó thiếu, thiếu một cái gì.

Ăn chay chừng một tuần là em vậy đó anh à, anh Ba vẫn chay trường, còn em dở quá, chắc cái tánh trần của em nặng lắm! Anh biết không, cẩm nang cấp cứu của Cha là phải cố gắng: Công phu, ăn chay trường và niệm danh Cha mới mong qua được Long Hoa! Còn em, ôi khổ chưa, công phu đã ít, ăn chay không được, mà niệm danh Cha cũng không luôn. Thế là kẹt nỗi đó anh ơi, mà em nói cho anh biết, em mà kẹt lại là em réo tên anh mãi, réo mãi, réo hoài, kêu hoài. Sức mấy mà anh đi lên trên đó luôn với Cha được. Họa may làm giấy tờ khác, đổi tên đổi họ, em không biết kìa, còn nếu biết là em kêu mãi. Sợ chưa? Lo kiếm tên khác để đổi đi. Mà có kiếm tên khác thì cũng lòng vòng trong càn khôn này, thế nào rồi em cũng gặp. Em sẽ kêu nữa, kêu mãi, kêu hoài! Chết chưa, tapis của em lại nổi cơn chọc phá rồi đó. Nhưng không sao, đối với anh, với luồng điển thanh tịnh, với Phật tánh của anh, em sẽ được ảnh hưởng tốt lành.

Vĩ Kiên ơi, thật ra thì em đang cố gắng tu lắm anh à! Cái tu của em không phải là cố ngồi thiền cho thật lâu nhưng mà tu bổ sửa đổi lại những tư tưởng ô trược nặng nề của em. Em tập thương mọi người, hòa ái cùng mọi người, thông cảm cùng mọi người và em cảm thấy nhẹ nhàng, thanh tịnh ghê anh ơi, trong những lúc tình thương yêu rộng mở. Em cảm ơn anh rất nhiều những gì anh gởi về cho em, vật chất lẫn tinh thần. Anh đã lo nghĩ những gì cho em, em phải đem tập như vậy đối với mọi người khác xung quanh em. Anh là tấm gương để em soi và em sẽ cố gắng làm sáng tấm gương mình hơn nữa. Cảm ơn anh rất nhiều.

Thương nhớ anh càng hơn, Vĩ Kiên ơi. Hôn anh.

10/7/80

Anh Vĩ Kiên kính yêu, Hôm nay em lại nhận được một cái thơ của một bạn đạo gởi về nói rằng có được nghe ông Tám đọc cái thơ của M/M gởi ông Tám và cô Tuyết. Anh ta chọc em, tu cao rồi mà sao còn ham muốn đủ thứ. Đòi búp bê tóc vàng nè. Đòi ăn 4 kí lô nho đen nè. Trời ơi, tức chưa, tôi nói ăn 1 kí nho vậy mà bây giờ thành 4 kí. Mai mốt có thư gởi về sẽ nói tôi ăn 40 kí luôn cho biết. Họa may cái bụng tôi to bằng cái bụng phệ của ông mới ăn nổi 4 kí nho. Ghét cái mặt ông ghê, tam sao thất bổn. Tôi cắn ông một cái đau điếng cho biết. Nhưng thôi, tôi đang lập hạnh. Cắn ông đau quá, ông mét Cha, tôi bị đọa thì không còn ai để chọc ông hết, ông buồn tội nghiệp.

Ông bụng phệ đầu trọc của tôi ơi, sao tôi thương ông quá đi. Lúc này tôi đang cố gắng thực tập câu ông nói. Có 6 chữ thôi mà sao tôi khoái ghê: *"Không nên làm cho ai buồn"*. Tôi nghĩ làm được 6 chữ này thôi cũng đắc đạo rồi. Không cần bi trí dũng hay tam công tứ lượng, công quả, công trình gì đó. 6 chữ này nó cũng bao gồm bi trí dũng, tam công tứ lượng trong đó rồi, phải không anh? Vì sao? Vì không làm cho ai buồn cả tức là mình đã hạ cái ngã mình xuống, không chỉ trích ai, không nói nặng ai, không nên xỏ, mỉa mai ai, mà nâng họ lên. Họ buồn vì mình chạm tự ái họ. Còn bây giờ mình hạ cái tự ái của mình xuống và nâng tự ái họ lên. Khó lắm chứ.

Nhưng Vĩ Kiên ơi, em đang tập 6 chữ đó. Khi em định làm cái gì, nói cái gì, trong đầu em 6 chữ liền hiện ra: *"Không nên làm cho ai buồn"*. Và rồi em nâng họ lên, không một chỉ trích, một mỉa mai, một phê bình ai nữa, dù họ có mặt đó hay không. Em đang tập Vĩ Kiên ơi.

Và thích thú với mọi người, vì mọi người được vui và em cũng vui. Nhưng còn anh thì em vẫn còn phá anh hoài. Anh có buồn không? Nếu buồn thì em sẽ stop ngay. Phá ông không lỗ lại lời. Vĩ Kiên kính yêu ơi, anh biết không, từ ngày nhận cái búp bê tới nay, tâm hồn em vui vẻ vô cùng anh à. Tâm tư thanh tịnh, một con búp bê cô dâu thật xinh, còn chú rể ở đâu anh à? À anh. Ôi, nhìn búp bê mà em càng cố gắng tu hơn. Càng yêu anh nhiều, càng cố gắng tu sửa hơn nữa.

Trong một bài thơ anh gởi về có một câu: *"Viết nhiều viết ít cũng sai"*. Em biết lắm chứ. Viết gởi cho anh là vẫn còn sai. Yêu anh cũng là sai, nhưng có sai sẽ có đúng phải không anh? Có động mới biết có tịnh. Yêu anh cũng là động, nhưng trong động đó, em sẽ học sự thanh tịnh. Cảm ơn anh rất nhiều những gì mà anh dạy dỗ, giáo dục em. Đối với luồng điển thanh tịnh sáng suốt của anh, cái trò tình yêu của em đối với anh quá ấu trĩ, ô trược phải không anh? Anh có yêu em, thì chỉ là yêu một chúng sinh còn quá ngu muội vô minh, chiếu sáng cho nó thêm một chút rồi thôi, như bao chúng sinh khác. Và em, em cũng biết là em đang trong giai đoạn học bài YÊU. Và rồi sanh trụ di diệt, một ngày nào đó rồi cũng phải hết. Còn thương nhớ anh, còn khóc quá xá, động rồi. Em sẽ cố, cố gắng tranh đấu với tư tưởng mình. Nhưng Vĩ Kiên ơi, hiện giờ em đang yêu anh kinh khủng.

Lúc trước Cha có nói cho phép em yêu anh đó. Cha đã nói trước vậy người tính sao, câu thơ của anh. Vậy bao giờ anh mới về với em đây? Muốn gặp lúc nào tùy tâm thức. Ôi em nhớ cả những gì anh viết cho em nhưng sao em muốn quên đặng để được yêu anh.

Anh Vĩ Kiên kính yêu của em, Vĩ Kiên biết không, ai cũng biết anh gởi búp bê cho em.

Một đồn mười, mười đồn trăm, có người đặt câu hỏi: *"Tại sao ông Tám gởi về con búp bê nhỉ? Có ý dạy gì?"* Em chỉ cười và nói: *"Tại bà Tám hỏi em muốn mua cái gì? Thì em trả lời là muốn mua một con búp bê thật đẹp, cho nên ông Tám gởi về chớ có gì đâu"*. Thế là mọi người hơi hơi chấp nhận.

Thôi đã hết giấy, em ngừng bút nha anh. Hôn anh. Thương yêu vô cùng.

LH.

Có một cái thơ của một bạn đạo nhờ em gởi kèm theo đây.

Tokyo, ngày 20/8/80

Kính gởi L. H. và T. S,

Hai thơ lại đến một lần
Ngày 7, ngày 10 giải phân đủ điều
Thương yêu tu luyện đạt siêu
Cha đà dìu tiến yêu nhiều hơn xưa
Dạy cho hiểu biết nắng mưa
Dạy cho hiểu biết tình vừa lý chơn
Chẳng còn nhầm lẫn giận hờn
Trong không mà có minh ơn Cha lành
Tu đi gắng giữ thực hành
Năm châu nổi tiếng thơ em anh hòa
Nằm trong ý chí của Cha
Phá mê phá chấp trung hòa giúp nhân
Triển khai tiến hóa lần lần
Nằm trong đời đạo góp phần dựng xây
Nhớ thương người đạo hàng ngày
Làm sao quên được những giây hữu tình
Tình Cha thuận thỏa giúp mình

Vươn lên tự tiến điển xinh nhiệm mầu
Thế gian vật chất cơ cầu
Học cho rõ lý nhiệm mầu thiên cơ
Chọc ai cần chọc bây giờ
Ghét ai phải ghét hợp cơ thiên đình
Chung qui phải sống một mình
Búp bế hầu hạ làm thinh ứng hầu
Liên Hoa xúc tiến mau mau
Thị Sang đang học trước sau dung hòa
Yêu đời yêu đạo yêu Cha
Vĩ Kiên mở trí tâm hòa với tâm
Khóc nhưng rõ pháp diệu thâm
Tu cho đầu trọc bụng ngâm khó hòa
Đến lần cũng chẳng có xa
Long Hoa Đại Hội tâm ca nhạc Trời
Ngày mai 21 phải rời
Manila trực chỉ lập nơi giảng đường
Vòng quanh thế giới yêu thương
Đọc thơ xét thấy người đương thực hành
Ngày kia phân giải rõ ràng
Giải mê phá chấp đạt thành chơn như.

Kính thư,
L. S. H.

Thương kính tặng ông Tám Kính gởi:

Mênh mông ngàn dặm mây
Trời Thầy nơi đất khách trò nơi bụi hồng
Đã từ không có, có không
Thầy cười, trò cũng thong dong tháng ngày
Nào đâu hướng nọ phương này
Càn khôn một hội sum vầy triền miên

Thầy làm Phật, trò làm Tiên
Phật Tiên Tiên Phật đẹp duyên đại đồng
Đeo bầu sảng khoái tâm không
Mặc Trời nắng Bắc mưa Đông mặc Trời
Lâng lâng trong thảnh ngoài thơi
Điển thanh thanh điển rạng ngời hào quang
Đời đâu xa cách thiên đàng
Thiên đàng đâu cách xa ngàn đời đâu
Thiên đàng đã tự bể dâu
Bể dâu đã tự nằm sâu thiên đàng
Trược là gốc của thanh nhàn
Trời mà thiếu trược sao tòa giác tâm
Rõ lòng Tạo Hóa thậm thâm
Nghe thương, thương suốt ngàn năm thương hoài
Thương cùng khắp hết trần ai
Thương cây cỏ, thương muôn loài đệ huynh
Nhờ thiền tỉnh giấc vô minh
Mới hay khắp cõi thâm tình ruột gan
Cảm ơn Thầy dạy pháp vàng
Cảm ơn Cha Mẹ lâm phàm dỗ khuyên
Mở nguồn phản bổn qui nguyên
Thấy trong cát bụi cơ duyên nhiệm mầu
Thủng sâu một lỗ bộ đầu
Rõ thông Chân Lý tưởng hầu rối ren
Luật Trời thấu lẽ trắng đen
Chánh tà, tà chánh một then chuyển vần
Long Hoa chen với Long Vân
Hội càn khôn, hội muôn lần mãi thôi
Không ngừng thay bậc đổi ngôi
Không ngừng hóa hóa, để rồi sanh sanh
Ác là gốc của thiện lành
Thiện lành là gốc tam bành khác chi

Người xưa vẫn đã khoa thi
Nghìn sau vũ trụ vẫn thì tranh đua
Cơ Trời thua được, được thua
Được thua, thua được cũng vua cơ Trời
Đệ huynh nào muốn thảnh thơi
Lưu thanh khử trược nhẹ người là xong.

Xóm Gà 11 giờ 35 khuya 24/5 Canh Tân
1980 - T. S. K. G.

Tokyo, 20/8/80

Thư nhận được lại không thì giờ
Mang theo ăm ắp giải giấc mơ
Thương người tại thế chưa thanh tiến
Rơi lụy thâu đêm vẫn chực chờ

Chực chờ tiến hóa thiên cơ
Hồng trần ép xác dẹp mơ nghiệp trần
Hành trình đời đạo bao lần
Sống trong lặn ngụp tự lần tiến lên
Không gian chuyển động lập nền
Trong không mà có vẫn bền giữ tâm
Kỳ III là cảnh tiến thầm
Thương yêu vô tận do tâm pháp hòa
Hòa cùng muôn loại cùng Cha
Xét xa cũng thế tự qua nghiệp trần
Khuyên lơn dạy bảo nhiều lần
Mỗi phần mỗi tiến phải tầm đến nơi
Khai thông càng rõ ý Trời
Giúp người tiến hóa chẳng lời chấp mê
Dục tâm phải trở lộn về
Năm châu thay đổi giải mê nghiệp trần

Chạy theo vật chất một phần
Tâm linh khai triển chẳng cần bận tâm
Duyên đời tình đạo thậm thâm
Ngâm nga thi phú thân tâm hợp hòa
Chung qui luận xét Di Đà
Đơn sơ sáu chữ vậy mà minh tâm
Sanh rồi lại diệt chẳng lầm
Vô cùng tiến hóa siêu tâm đạt thành
Vòng quanh thế giới thực hành
Dạy cho thiên hạ rõ ràng đường đi
Tu là chịu học chịu thi
Chẳng vì lẽ mọn nhưng vì tâm linh.

Kính thư,
L. S. H.

Ngày 10/8/80

Ngả nghiêng cười chụp gởi về ta
Một bụng càn khôn quá xá a
Bộ đầu tròn trọc như khối điển
Tay cầm chuỗi hột nhiều việc a

Nhiều việc a ông sẽ phải làm
Nhưng mà tâm chẳng vướng chút phàm
Khăn sạch che sơ thân tứ đại
Miệng cười tươi trẻ chi cũng làm

Chi cũng làm chuyển hóa càn khôn
Giúp Cha dẫn tiến bao phần hồn
Càng làm càng định tâm càng sáng
Sáng rồi thấy nợ cả càn khôn

Càn khôn biết nợ nên không nợ
Vẫn trả vẫn cười tâm không sợ
Vẫn đi vẫn nói tâm luôn Phật
Ông là Phật còn tui ôi đầy nợ!

M/M

Lâu ghê không được thơ anh, hơi buồn buồn, bỗng nhận được thơ anh với 2 cái hình đầu trọc, bụng phệ! Vui ghê khi nhìn hình anh ngồi ngả nghiêng, miệng cười tươi trẻ. Anh biết không, tháng 7 Âm lịch này, em bắt lục căn lục trần của em phải ăn chay một tháng, ôi tụi nó buồn buồn nhưng em phớt tỉnh Ăng lê. Tụi nó chắc cũng không dám phạm luật đâu! Mai này là mùng 1 tháng 7 rồi đó! Tụi nó sẽ được *"Khoái ăn sang"*! Anh biết *"Khoái ăn sang"* không? Là *"Sáng ăn khoai"* đó anh! Khoai mì nè, khoai lang nè! Ăn ngon phải biết. Lúc này nhà nước ta hết bột mì rồi anh à. Cho nên bánh mì rất hiếm và rất mắc. Ta về ta tắm ao ta! Hết bánh mì thì ăn khoai cũng ngon vậy, phải không anh bụng phệ của em? Khi nào em đói bụng, dòm cái bụng phệ của anh là cũng no rồi đó! No hơi đó! Nói chơi vậy đó chứ, em chưa có đói đâu. Vẫn còn no anh à! Khi nào ăn nho, nhớ ăn dùm em vài trái nhé! Vĩ Kiên ơi! Nhớ Vĩ Kiên lắm! Em vừa viết mà vừa khóc đây anh à! Con búp bê nó đang dòm em. Không biết nó nghĩ gì khi thấy em khóc. Anh biết không, có mấy bữa rày trời mưa dữ lắm! Hình như có bão thì phải. Mưa to dữ lắm. Cây cối ngã quá chừng. Cái càn khôn của Cha cũng chưa toàn thiện. Khi nắng gắt, khi mưa dầm, nên em vẫn còn cười khóc mãi,thương nhớ anh vô cùng!

Manila, 22/10/80

M/M:

Ngửa ngiêng nghiêng ngửa giống nước nhà
Một bụng tràn đầy điển phát ra
Đầu trọc tròn vo chuyển chuyển hóa
Tay lần chuỗi hột kể như pha

Việc nhiều hay ít phải chuyên làm
Tâm vẫn hòa tan chẳng lý phàm
Khăn sạch thương tình nay trợ tá
Miệng cười tươi đẹp ý chẳng tham

Chẳng tham chuyển hóa cả càn khôn
Hợp tác cùng Cha trợ tiểu hồn
Càng gánh càng tịnh tâm sáng suốt
Minh rồi trả nợ cả càn khôn

Càn khôn có nợ nhưng không nợ
Vẫn trả vẫn cười chẳng ước mơ
Vẫn nói vẫn đi tâm Phật độ
Tâm là chơn Phật hợp thiên cơ.

Tám

Thơ đề ngày 10/8/80 - Nhận được 21/10/80

L. H., Lâu cũng như mau, nay lại được đọc thơ của L. H., cho hay là Khùng đã đến tận tay L. H.! Phê phán đủ thứ để tìm ra Chân Lý và ẩn ý của Đấng Cha Lành. Mùng 1 tháng 7 Âm lịch là ngày bắt đầu phóng thích tội phạm ở cõi Hư Âm, cũng nên ăn chay để độ niệm cho những phần hồn còn mê muội.

Khi thay đổi một tập quán thì phải có sự bất bình. Hình như mất món gì đã quen thuộc. Đó là đương nhiên phải có! Khoai cũng là phần hồn tan rã, đang lập hạnh hy sinh. Biết được tánh chất của củ khoai là biết rõ Đạo lý, lúc đó mới dùng được câu "Khoái ăn sang"! Bụng phệ đã từng chứa nó và đã khen nó, tặng cho nó bảng vàng lúc còn ở kinh tế mới. Ở đời này, cái gì rồi cũng hết. Nó đến rồi nó sẽ đi! Chỉ có tâm linh là không bao giờ hết và mất cả. Có dũng thì không có đói. Còn hèn thì ăn no cũng than. Sự vĩ đại và kiên cố mà ai không nhớ và không hướng về nó! Nước mắt thường chảy cũng là thanh tịnh! Búp bê chẳng động cũng là thanh tịnh! Sự nhiễu động của càn khôn cũng là thanh tịnh theo chiều hướng của nó.

Nếu tâm ta tịnh, mọi việc rồi cũng sẽ tịnh!
Nhớ thương người hiền là Hạnh Phúc!

Kính thư
Tám!

Ngày 11/8/80

Kính gởi Thầy, Con tên là N. T. S., kính gởi đến Thầy và xin Thầy dạy cho con một vài điều con đang thắc mắc. Kính thưa Thầy, chúng ta tu theo Pháp Lý Vô Vi này, khi xuất hồn, xuất hồn thật sự, có trở lại bản thể để tiến hóa nữa hay không? Con nhớ khi trước Thầy có nói là Hồn Thầy ở bên trên, chỉ liên kết chiếu xuống cho phần Vía làm việc bản thể thôi, còn bây giờ thì sao? Như vậy Hồn riêng, Vía riêng? Mà Hồn Vía chưa hợp nhứt, âm dương chưa tương ngộ thì sao gọi là Phật?

À, Phật là tâm! Tâm thanh tịnh là Phật! Nếu vậy những buổi giảng pháp của Thầy, những trả lời thơ đạo của Thầy là của Phật à? Khi chúng ta xuất hồn được, có thật sự chúng ta thoát ngũ hành không? Như trường hợp của Thầy, con không biết tâm Thầy ra sao nhưng hành động Thầy, bản thể Thầy vẫn ảnh hưởng ngũ hành, vẫn là công cụ của Thượng Đế! Như vậy bao giờ chúng ta mới thật sự độc lập tự do? Độc lập đúng thực nghĩa.

Chúng ta là chúng sinh của một vũ trụ và phần Hồn vũ trụ đó là Ngọc Hoàng Thượng Đế! Như vậy có một vũ trụ này thôi, một càn khôn này thôi, hay có nhiều càn khôn nữa? Con nghĩ là phải có nhiều càn khôn. Mà có nhiều càn khôn phải có nhiều Ngọc Hoàng Thượng Đế, hằng hà sa số. Nhưng theo lời Cha thì chỉ có một mà thôi! Và Cha là chủ tể mà thôi. Đúng. Nhưng chủ tể của càn khôn vũ trụ này thôi. Phải có những càn khôn khác nữa chứ? Con nghĩ là tư tưởng con đúng, nhưng trật, rồi đúng, rồi trật ! Ôi, con nhức cả đầu. Kệ nó! Có mấy càn khôn cũng được, có mấy ông Ngọc Hoàng thì cũng kệ ổng luôn! Mình phải làm sao biết Ngọc Hoàng của mình nè! Cái càn khôn của mình chưa hiểu hết nè! Nhưng sao con cứ nhức cả đầu? Thầy ơi, phân tách cho con đi! Đừng trả lời ba phải nhe! Đừng làm cho đầu con nhức thêm nhe! Mấy bữa rày con nhức cái đầu ghê. Chắc sắp sửa xuất hồn để bay qua Canada thăm Thầy đó! Mà nếu không xuất hồn được, có ngày con sẽ xuất xác đi thăm Thầy luôn!

À, con còn một điều nữa. Con còn nhiều điều hỏi Thầy lắm nhưng giấy ngắn, con sẽ hỏi bộ đầu con và Thầy sẽ trả lời một điều là con là học trò Thầy, mà là học trò lại đi yêu Thầy! Vậy có phạm luật ngũ hành không Thầy? Sao con yêu Thầy quá! Con xin họa lại bài thơ mà Thầy đã viết sau lưng tấm hình nha!

Lấy ai bụng lớn lại tròn vo
Lần chuỗi không câu lại gác giò
Mắt sáng miệng cười gieo ý niệm
Trùm khăn một miếng sống không lo

Yêu ai đâu kể bụng tròn vo
Mến chuỗi thương luôn cả cái giò
Mắt miệng thương yêu ngàn ý niệm
Khăn sạch thêm duyên đâu có lo

Con nghe tin Thầy đang ở Phi Luật Tân. Kệ con cứ viết. Chắc khi nào thơ này đến thì Thầy cũng sẽ vừa về. Thầy đọc thơ con trước nhe! Thương yêu Thầy vô cùng tận.

NTS

Manila, ngày 23/10/80

T. S. con,

Thầy đã nhận được thư con đề ngày 11/8/80. Được biết con muốn học thêm vài điều mà con đã học từ lâu. Người nào tu theo Pháp Lý cũng phải đi đi lại lại trong bản thể suốt cả hành trình tu luyện, đến lúc hoàn tất là chuyển hóa đến nơi khác. Lấy gì làm bằng chứng? Con bình tâm nghiền ngẫm lại từ lúc khởi đầu con tu cho đến nay, bao nhiêu trạng thái đã ẩn hiện trong đầu óc của con? Nhiều khi con cảm thấy đầu con bế mà tại sao lại có nhiều tư tưởng lạ thường, do đâu mà có? Có phải nhờ thực hành Pháp Lý không?

Ban đầu lâu lâu thay đổi và bây giờ tiến tới từ phút từ giây. Có đi, có lại. Khi hòa đồng với càn khôn vũ trụ, khi thu hẹp trong phạm vi của thể xác. Trong chu trình học hỏi đó, đến ngày nay, con mới biết yêu và hòa hợp! Còn về phần Thầy, phần của Thầy, thì Thầy mượn xác này,

thực hiện những điều gì hữu ích cho các con. Không có ngũ hành thì làm sao hiểu Đạo? Có Đạo mà không có ngũ hành thì lấy đâu mà dạy Đạo? Thư Đạo của Thầy và sự sáng suốt, mượn ngũ hành, thơ văn, đại diện là Vía! Con yêu thể xác của Thầy là con yêu cô gái đẹp hơn con. Thành thử con thấy con trai thương Thầy, con gái lại càng thương hơn! Con nên cố gắng tu để đạt tới kết quả như Thầy. Con sẽ là một thư sinh xinh đẹp, tâm hồn siêu diệu, yêu tất cả muôn loài vạn vật, cảm động vạn linh và đem lại sự thái bình cho mảnh đất phù sanh này. Khi con hiểu rõ một nguyên căn thì con sẽ rõ tất cả. Giữ mình để tiến trong muôn một. Con yêu Thầy, con nhớ Thầy là con nhớ nguồn cội hư không!

Yêu Thầy bến giác điển tròn vo
Lần tiến vươn lên chẳng mỏi giò
Mắt miệng thông đều thành huệ nhãn
Nhớ thương vô tận vượt quanh co.

Thầy của con,
L. S. H.

Ngày 18/8/80

Kính gởi anh Vĩ Kiên, Vĩ Kiên anh ơi, em nhớ anh quá, nhớ kinh khủng, nhớ muốn điên lên luôn, em không hiểu tại sao giai đoạn này em khùng như vậy? Khùng quá sức! Luồng điển nào đang se em, trận ngũ hành nào đang vây em, mà tối ngày em cứ nhớ đến anh, cứ nghĩ đến anh? Lúc này em rất ít nói chuyện, thật ít, ít đi đâu nữa. Chỉ thích ngồi êm lặng một mình, đầu óc miên man suy nghĩ về anh, tưởng tượng về anh.

Như hôm nay em phải đi học đàn, em đi bộ, tính đi cyclo nhưng em thích đi bộ, với anh bên cạnh, em nói thao thao với anh, theo những tư tưởng trong đầu em

tuông ra! Em chả thấy xe cộ nào cả, người nào cả, nhà cửa nào cả, chỉ thấy anh! Anh và em cùng đi dạo, trò chuyện và cứ thế em đi bộ thật xa mà chẳng mỏi chân gì cả. Đi mãi, đi mãi! Đầu óc miên man, miên man!

Ồ, không biết anh có mỏi chân không anh? Anh đi bộ giỏi lắm mà! Nhưng bây giờ bơ sữa quá rồi, đi xa thì có phi cơ, đi gần đã có xe hơi, đi lên đã có thang máy, đi xuống lại dùng thang cuốn, anh đâu còn có dịp đi bộ dài dài như em nữa! Lúc này em chả thích đi chơi đâu nữa, ngoài hàng tuần phải ra khỏi nhà một lần để đi học đàn. Chả buồn xem xi nê! Chả đi phố! Hồi đó đi phố là em mua này mua kia, đủ thứ cả. Bây giờ thì phớt tỉnh, đi ngang luôn. Em tự nghĩ không hiểu em hết thích những món hàng đó, hay là tại túi em không có tiền? Có lẽ tại cả hai! Nhưng nếu bây giờ em có thật nhiều tiền, em cũng chả thích mua cái gì cả. Em thấy em rất đầy đủ rồi! Chỉ còn thiếu một thứ, thiếu anh, anh ơi!

Ồ, nhưng cũng đâu có thiếu. Anh luôn luôn ở gần em mà! Bằng chứng là em đi đâu cũng thấy anh bên cạnh. Anh đang ở ngoài những gì em thấy và cũng ở trong em, ngay tim em! Ôi, anh Vĩ Kiên yêu dấu ơi, tại sao em yêu anh nhiều vậy, không biết nữa. Người con gái lại tỏ tình cảm mình ra nhiều quá là xấu ghê phải không anh? Họ phải kín đáo nhiều, nghiêm nghị lại. Nhưng anh ơi, qua anh, người tình của em, em còn thấy anh là người anh của em, người thầy của em, người cha của em. Cho nên em phải viết, viết để đọc, để thấy Thầy hiểu em, để Cha biết rằng tư tưởng em luôn luôn như bão sóng, nó tràn tới, tràn tới, hết làn sóng này đến làn sóng khác, ào ạt tới. Đôi khi làm em mệt mỏi quá, em phải giải ra luôn.

Những lúc nhớ anh quá, em phải khóc, khóc thật nhiều. Em nhớ lúc trước có lần anh nói, anh rất ghét người nào khóc, vậy mà em ... Trời ơi, em dở quá! Em phải cố gắng mới được.

Những tư tưởng em bây giờ như một người bị tù, mất cái phao, trôi đi, trôi đi theo những giòng tư tưởng của em. Quay cuồng, quay cuồng trong xoáy nước thương yêu. Bao giờ ngưng đây? Bao giờ tới bờ đây? Em hiểu trong định luật Cha Trời Sanh Trụ Di Diệt, vinh rồi nhục, thịnh rồi suy, thương rồi ghét. Bây giờ em đang thương anh đây. Một ngày nào đó, em sẽ ghét anh sao?

Trời ơi, em tức tối, em vùng vẫy trong cái định luật của Cha. Em muốn phá tan cái ngũ hành này. Nhưng không, không thể được. Em không phá tan nó được. Em phải đưa nó lên, chiếu sáng nó hơn, để rồi thăng hoa lên, thoát khỏi sức hút của hồng trần, thoát cái ảnh hưởng ngũ hành vây hãm. Em không ngu muội, xách thiết bản lên tận cung Trời đánh cho Ngọc Hoàng phải chạy. Mà em phải ẩn nhẫn, đeo vòng Kim Cô, theo dắt ngựa phò Tam Tạng, chịu gian khổ để thỉnh kinh vô tự.

Ôi anh ơi! Em đang gian khổ. Những bài học, những kích động đến với em luôn. Em cảm ơn tất cả những người dạy dỗ giáo dục. Phóng tư tưởng lành đến cho họ, cảm ơn họ nhiều. Và còn bài học đối với anh, em đang luôn luôn suy nghĩ về nó. Khi em yêu anh, đó là tình yêu gì? Em đã ý thức những gì? Đã tiến hóa tư tưởng ra sao? Đã sáng lên ở chỗ nào hay vẫn còn tăm tối ngu muội? Tình yêu phàm và tình yêu Phật khác nhau ở chỗ nào? Em thấy tâm em vẫn còn động quá anh à. Vẫn nhớ thương anh nhiều, vẫn khóc, vẫn mơ mộng. Em nghĩ tình yêu vẫn là nằm trong ngũ hành. Vậy nó đã sanh ra tức là phải có diệt. Vậy tình yêu nào mới là trường tồn?

Thế gian này có tình yêu đó chăng? Em đang xử dụng YÊU, cũng là tính chất của DỤC. Em phải xử dụng DỤC sao đây cho em tiến hóa? Ôi, em còn trần trược lắm. Em chưa xử dụng nó thật trọn vẹn. Em xử dụng YÊU, em yêu anh qua mọi người. Một người nào đó thương yêu em,

em thương yêu họ lại. Đó là chuyện thường tình. Còn bây giờ, một người kích động em, hành động xấu với em. Đáng lẽ em giận hờn bực tức họ. Nhưng họ là Vĩ Kiên mà, tại sao mình lại bực tức Vĩ Kiên? Thế là cơn giận em tan mất. Và yêu Vĩ Kiên, thế là em yêu họ. Em nhìn họ bằng cặp mắt thương yêu. Nghĩ đến anh và phóng tư tưởng tốt lành đến cho họ. Chúc cho họ những lời tốt đẹp sáng suốt. Nhưng anh ơi! Em xử dụng chưa trọn vẹn lắm. Vì em còn yêu Vĩ Kiên này nhiều hơn Vĩ Kiên kia. Thấy Vĩ Kiên này còn khác Vĩ Kiên nọ. Ôi, không! Em phải thấy mọi Vĩ Kiên đều là một. Thương mọi Vĩ Kiên đều bằng nhau, không còn cách biệt Vĩ Kiên ở Canada hay Vĩ Kiên ở Saigon. Mà tất cả là một, thương yêu như nhau, phải vậy không Vĩ Kiên?

Anh ơi, anh có thương yêu mọi người bằng nhau chưa? Có thấy mọi người là một chưa? Em chưa làm được như vậy. Anh ơi, nhưng em sẽ được. Nhứt quyết như vậy. Em phải sáng, phải sáng lên, phải không anh? Để gần anh hơn, để trở về khối sáng suốt mà vì vô minh, chúng ta bị tách ra. Vĩ Kiên ơi, thương nhớ anh vô ngần, tỏa ra sao cho hết. Hàng ngày, hàng ngày, đầu óc em luôn luôn nhớ đến anh. Sáng mở mắt ra là em đã gọi tên anh. Tới lúc lên giường ngủ, em cũng nhớ đến Vĩ Kiên. Trước khi thiếp vào giấc ngủ, tên anh vẫn lởn vởn trong đầu óc em. Mong sao gặp anh mỗi đêm, nhưng có lẽ anh bận lắm. Hay là em động loạn quá đi, em không gặp anh được. Vĩ Kiên ơi, thương nhớ anh vô ngần.

Gởi đến anh nụ hôn thương nhớ.

L. H.

Manila, ngày 24/10/80

LH,

Trong thương có ghét, trong ghét có thương, Chân Lý luôn luôn thông suốt cả hai. Hiểu được hai thì mới Quân Bình. Yêu là độ, yêu vô cùng tận là hòa tan với các giới. Sự trung thành của Trời Đất là yêu thương. Người tu trên đà phát triển về Chân Lý thì phải niệm tình yêu thương đối với bậc Chơn Giác. Sự ảnh hưởng vô tận sẽ dẫn tiến êm dịu trong cuộc hành hương. Có tức thì mới có tiến. Có thương yêu thì mới rõ điệu du dương của Trời Đất. Cha yêu con nhiều hơn con yêu Cha, thương yêu nhân loại vô cùng, nhớ thương 24/24. Loài người thực hiện thương yêu giới hạn và ích kỷ, thành thử còn phải học bài thương yêu trong thắc mắc. Bình tâm xem xét mọi sự bao trùm cả càn khôn vũ trụ, thì chỉ có thiếu sự sáng suốt của hành giả mà thôi. Yêu người hiền là Hạnh Phúc. Thế Thiên hành Đạo thì mới rõ nguồn căn.

Nhớ thương thương nhớ nhiều ngày
Sóng tình bộc khởi nhớ Thầy, xét ta
Thương ai cũng cảm thấy hòa
Thương Cha lại cảm trong ta có tình
Càng yêu càng rõ tâm linh
Suối tình tuôn chảy chơn tình đạt thông
Khóc cho cảm động cõi lòng
Yêu cho khai triển muôn vòng tiền căn
Đồng hành từ bước chậm nhanh
Chẳng còn xa cách tịnh hành đến nơi
Vì ai phải hiểu Cha Trời
Vì ai thương nhớ mở lời nhủ khuyên
Vì ai phân rõ tiền duyên
Vì ai lập hạnh nối liền tiền căn

Vì ai khen thưởng chị Hằng
Vì ai dạy dỗ mỗi tầng mỗi khai
Liên Hoa đã sẵn có tài
Thương người trợ giác dồi mài thương yêu
Yêu Trời, yêu Phật, yêu nhiều
Ngày kia rõ Pháp là điều thực thi
Chẳng còn buồn hận sân si
Vì mình, vì họ, ta thì tiến lên.

Kính thư
8

Kính gởi anh Vĩ Kiên,

Hôm nay đi học về, nghĩ đến anh, đầu óc em lâng lâng sung sướng lạ kỳ. Hạnh phúc tuyệt vời đến với em. Em đạp xe chầm chậm, tâm hồn vui vẻ. Những cảnh vật có đó như không có. Đối với em không có xe cộ nữa, nhà cửa gì, không ai cả. Chỉ có em, em và anh. Vĩ Kiên ơi, sao hôm nay em sung sướng vui vẻ quá.

Nhớ lại thời gian qua, em hay buồn khóc dữ lắm. Càng nhớ anh, em càng khóc. Càng thương anh, em càng buồn. Có lúc sân si nổi lên. Yêu anh nhiều chừng nào, em sân chừng đó. Em tức giận, sân si, vì không được gần anh. Anh đi xa, em bực tức, em đau khổ, em muốn đập tan một cái gì, phá tan một bức tường vô hình nào đó đang ngăn cách em và anh. Nhưng không được. Em đau khổ, em bực tức vì nhớ thương anh. Còn bây giờ, em cũng nhớ thương anh, nhưng sao vui quá, hạnh phúc quá. Càng nhớ anh càng vui. Té ra cũng là trạng thái của yêu.

Yêu làm cho chúng ta tham, sân, si, dục. Nhưng biết yêu, chúng ta biết thêm những trạng thái của yêu, của thất tình lục dục hơn. Hiểu hơn, chúng ta sáng hơn. Sáng hơn, chúng ta sẽ làm chủ nó được. Chúng ta sẽ điều

khiển nó, chi phối nó, chứ không phải để nó chi phối chúng ta nữa.

Vĩ Kiên ơi, em vẫn còn bị thất tình chi phối em. Như bây giờ em đang vui, cái vui này nó hay hơn cái buồn chăng? Hay hơn cái sân chăng? Nó cũng vậy mà thôi. Buồn rồi tới vui. Vui rồi cũng hết vui. Lại buồn. Sanh Trụ Di Diệt. Cái vui này làm em sung sướng hạnh phúc. Nhưng em biết rằng nó cũng không phải là mục đích của em. Em không đứng dừng ở đó, mà em phải tiến hóa nữa kìa. Ôi, yêu anh quá! Tình yêu giúp em tiến hóa, sáng suốt hơn, Vĩ Kiên ơi. Em đang vui đây. Anh hãy chia xẻ với em nha anh. Anh yêu mến, buồn vui gì em cũng đều kể cho anh nghe, anh có mệt không? À, có một cái thơ anh có nói: Mặt em khôn lắm phải không?

Mày khôn lắm đó mặt mi
Thở than than thở cắp thì điển tao

Chứ sao? Tui làm con của Cha mà, tui phải giống Cha tui chứ. Tôi khôn là lẽ thường tình. Còn khi nào tôi ngu đó là tại tôi giống ai đó. Ai mà tên là Vĩ Kiên đó. Ngu cho nên làm tapis cho người ta đạp lên. Ngu cho nên tu thành Phật. A, mà sao tôi khoái ngu ghê. Ngu giống như vậy, nên ngu tu thành Phật. À, còn tiếp theo, thở than than thở cắp thì điển tao. Ha, ha! Ông nói vậy mà nghe được hả? Ai thèm ăn cắp điển của ông? Điển của càn khôn vũ trụ chớ bộ. Bữa nào tôi thông thì tôi thâu được. Bữa nào kẹt thì tôi ráng chịu. Cũng của càn khôn chớ bộ. Ai thèm ăn cắp điển của ông. Thương ông thì có. Thử ông làm bộ cho tôi đi, coi tôi thèm lấy không cho biết. Ha ha! Quê quá ta ơi! Quê một cục. Phật bị quê anh tức không? Nếu tức có giỏi phóng điển về chọc tức ta đi. Ta sẽ không thèm tức và nhà ngươi bị quê nữa! Hai cục! Vĩ Kiên ơi! Hôm nay em vui quá, phá anh một bữa tơi bời hoa lá, anh vui không? Em mong rằng anh sẽ vui khi đọc lá thơ này và rồi anh hãy cười đi. Hãy nở nụ cười Di

Thiện Tối Lạc đi. Em đang ngắm nhìn nụ cười anh đây, anh ơi.

Cười xem biết Lão là ai? Ha ha! Cười xong ta biết Lão là ai rồi. Ta đang học luồng điển của Lão đây. Hỡi nụ cười Di Lạc. Kính chào Lão. Hôn cái càn khôn Lão một cái.

L. H.

Manila, ngày 25/10/80

LH

Kích động yêu thương lại muốn hòa
Nhớ ai lại nhớ cả phương xa
Tâm bình học đạo say mùi đạo
Nhớ kẻ không nhà sống với Cha

Sống với Cha vạn sự hòa
Thương yêu vô tận dù xa hay gần
Công bằng lập sẵn cán cân
Phân ra đời đạo mỗi phần tương giao
Quán thông muôn sắc muôn màu
Tình thâm đạo pháp trước sau dung hòa
Thương yêu xa cách chẳng xa
Cha con là một cùng hòa tiến lên
Lý kia luận xét vững bền
Tâm kia hồi hộp mở nền đạo tâm
Càng tu càng rõ diệu thâm
Muôn vàn đạo pháp tự tầm tự đi
Vui cười tự đạt một khi
Hư không chánh pháp ta thì an tâm
Chẳng còn suy luận thì thầm
Hướng về một cõi thậm thâm hợp hòa
Sống cùng chung cảnh chung nhà
Sanh trụ di diệt thực thà tiến lên

Sống hoài tâm thức chẳng quên
Đạt nền chánh pháp vững bền tự tu
Luân hồi nhiều kiếp học ngu
Nhường cho thiên hạ an du tâm tình
Sửa mình tiến hóa là xinh
Vô cùng tinh tấn biết mình là ai
Liên Hoa tươi đẹp tươi hoài
Gieo mùi tâm thức lập đài tự tu
Thức tâm hiểu biết mình ngu
Trùng trùng phức tạp tâm mù tại ta
Xét xem Chân Lý chan hòa
Tình thương đời đạo do ta đạt thành
Mặt tiền hóa hóa sanh sanh
Dù thành hay bại cũng hành đến nơi
Bình tâm phán xét nơi nơi
Trong ta có sẵn cõi Trời thương yêu
Yêu lên cố gắng yêu nhiều
Cười cho hoà hợp những điều ước mơ.

Kính thư,
L. S. H

Kính gởi ông Hai Không - Tám:

Hôm nay tôi vui ghê, vui ghê vì cười quá chừng anh biết tại sao không? Em đang ngồi trong phòng em, ngắm dung nhan anh, bổng nghe ở phòng khách có một bạn đạo, bà đang kể chuyện của em bà ở bên Mỹ cho anh Ba nghe. Bà nói: *"Em tui đó, bây giờ nó tu dữ lắm. Tối ngày lo việc đạo không hè! Nó nói từ ngày ông Tám qua, được nghe ông Tám giảng, nó tu tiến lắm. Mà ông Tám cũng thi tụi nó dữ lắm. Cho tụi nó học đủ bài hết, tham nè, sân nè, si nè, rồi ghen nữa nè! Ôi cha đủ chuyện, học đừ luôn. Mà học xong thấy nhẹ lắm!"*

Ôi bà ta kể thao thao đủ chuyện. Khi đó tự nhiên em thấy nụ cười trong tấm hình anh và rồi em phát cười.

Cười thôi quá chừng! Cười không ngưng được, cười nôn cả bụng! Cười chảy cả nước mắt! Ha ha ha ha! Em thấy cái mặt anh tức cười ghê! Nhất là nụ cười. Một nụ cười đang cười thiên hạ! Một nụ cười ẩn tàng một cái gì đó! Tức cười lắm! Nói ra không được! Trong bụng em nghĩ: Cái ông này nhiều chuyện ghê ta. Ông cho người này người kia học đủ thứ bài. Mình đang bị điển yêu, chắc cũng ổng chứ ai! Ông còn gởi hình cười về cho mình nữa! Ông cho mình học rồi ông cười mình hè. Ha ha! Tức cười ghê! Ông cũng nhiều trò lắm!

Thế gian này toàn một lũ làm trò, lớn làm trò theo lớn, nhỏ làm trò theo nho! Cha cũng trò! Phật cũng trò! Ta cũng đang trò! Ha ha ha! Tức cười quá! Nhưng không sao! Tưởng ai khảo ta, cho ta học bài, thì ta sợ, chứ ông Hai Không Tám cho thì ta sẵn sàng học. Vì học với ông không học được hai không thì cũng được một không! *"Không tối"* cũng đỡ rồi! Ha ha! Mà tới giờ này ông mới cho tôi học yêu hả? Tôi yêu ông từ lâu rồi! Từ hồi mới biết tu kìa! Từ hồi mới gặp cái bụng phệ ông kìa! Nhưng chỉ dám nhớ ông thôi! Nhớ hoài, nhớ hoài ... Chẳng dám yêu! Vì mặc cảm càng ngày càng nhiều! Nhớ ông, nhớ ông mãi! Và bây giờ cảm ông nhiều nhe. Vì nhờ ông gợi ý, nhờ ông kích động, tui có dịp để tuôn cái yêu của tôi ra! Tui tuôn ra, tui được nhẹ đi phần nào và học hỏi nơi ông. Trí tôi mở thêm nhờ ông. Trên đời này, chỉ có ông là dạy dỗ tôi được thêm sáng suốt thôi! Rất cảm ơn ông! Ông Hai Không Tám ơi! Vì ... em lại cười nữa Vĩ Kiên ơi! Bây giờ cứ dòm cái hình anh là tức cười kinh khủng. Cái nụ cười có vẻ cái gì, cái gì đó! Trời ơi, em hiểu mà sao không diễn tả ra được. Kỳ quá, cái nụ cười anh tức cười lắm cà!

Ôi, em cười chảy cả nước mắt! Hồi đó em khóc hoài nên em chưa thấy cái câu mà anh viết sau hình đó. Hay

lắm! Nhưng bây giờ thấy nó thấm thấm! Khoái quá! Ha ha!

Phật minh khúc khuỷu tự cười ... Ha ha! Ông ngồi ông khúc khuỷu cười hả? Hôm nay ta cũng cười theo ông cho đời nó vui. Hồi trước nhà mi nói ta là: *"Học khùng lại khóc, học oai lại cười!"* Nhưng hôm nay ta khùng mi ơi. Mà lại cười! Ôi cười chảy cả nước mắt. Ta sắp khùng đến nơi rồi. Vì lây cái cười của nhà mi! Nhà mi nói ta *"học oai lại cười"*.

Học oai là học làm sao ta? Học làm Cha thiên hạ mới oai sao? Hay làm vua, làm tướng, làm thằng nhà giàu, làm thằng sang? Ôi, mấy cái đó, ta chẳng thấy nó oai gì cả! Học làm tapis oai nhứt! Nhưng ôi, sao ta chưa làm được tapis? Ta còn cứng qua! Cứng như đá! Mềm như bún! Mà tapis ta chưa như bún! Ha ha, tức cười ghê! Làm tapis oai lắm chứ! Vì lúc đó ta sẽ được ngắm nhiều bàn chân đi qua. Có chân thì bự cồ! Có cái thì nhỏ xíu! Có chân thì đẹp! Có chân lại xấu! Có chân đỏ ao! Có chân lại cà thọt! Có chân lại mất ngón! Ôi, từ những bàn chân đó ta biết ra biết bao nhiêu loại người, cũng đang làm trò cho cái thế gian này! Ha ha! Và ta nữa! Ta cũng đang làm trò! Ha ha, yêu ai không yêu, nhè yêu ông Phật mà yêu! Rồi nhớ ổng, khóc nữa! Ha ha! Tức cười quá! Và ông Phật không nhằm ai, nhằm ngay ta kích động nữa. Phóng điển yêu cho ta quay quay! Ha ha ha! Tức cười quá! Nhiều trò thật!

Ôi, còn nhiều chuyện tức cười nữa, Vĩ Kiên ơi! Không làm sao kể ra hết trên giấy cho anh đây. Em chỉ kể sơ cho anh, để anh biết rằng: Em đang học cười anh ơi! Ngồi đâu nghĩ nghĩ một hồi, thấm ý em lại cười.

Cười khoái chí! Vì đời đạo gì cũng nhiều trò cười lắm! Cho nên anh cũng ngồi cười, mặc cho thiên hạ! Hôn anh! Ha ha!

L. H.

L. H.,

Dạy thì phải ra bài, học thì phải thực hiện! Muốn đạt tới triết lý cao siêu thì thần thức phải đụng chạm nhiều thì mới tiến hóa!

Cười là đã học đã thi
Khóc thì đang học, ta thì học thêm
Tức thì tiến giải ngày đêm
Thấy ông bụng phệ ngày đêm muốn hòa
Ước mong thể xác bay xa
Đâu dè thần thức đã hòa với nhau
Chẳng còn kẻ trước người sau
Một lần điển sáng muôn mầu hòa minh
Thế gian cho đến thiên đình
Tình thương khai triển tâm linh hợp hòa
Hoa sen bừng nở cười hòa
Tâm thanh tự đạt tự hòa nơi nơi
Chung qui cũng hợp với Trời
Cộng đồng thương nhớ đời đời không quên
Liên Hoa khoe sắc bề trên
Giữ lòng trong sạch đạt nền vĩnh sanh
Nụ cười hòa hợp em anh
Trong ngoài tươi đẹp thực hành mới nên
Cách xa lại đạt được nền
Dìu nhau xây dựng vững bền tự tu
Xét mình thấp kém còn ngu
Đón mừng Chân Lý tiếp thu chơn tình.

Kính thư,
8

Manila, ngày 7/11/80

Kính gởi Đức Phật Thầy,

Người tôi thương

Phật hiện thân người tôi thương,
Người tôi thương bụng bự tròn vo
Hít cả thiên không để dạy trò
Ra bài cười khóc hồn nghiêng ngửa
Khuyên nhủ tôi rằng chẳng phải lo

Chẳng phải lo nhưng lo tu tịnh
Để hồn tôi thanh nhẹ thoát tình
Nợ trần gian đà vay chưa trả
Người ơi, người nhớ độ hồn xinh

Độ hồn xinh người dạy thiền tu
Gom thanh điển cho về hội tụ
Hà đào thành xoáy óc từng không
Hợp điển trời thỏa mộng chu du

Người tôi thương đầu không sợi tóc
Điển bộ đầu rung chuyển càn khôn
Nguyện làm thảm cho đời chà đạp
Theo gương người thảm nhỏ đời tôi

Người tôi thương ánh mắt từ bi
Trải tình thương bồi đạo đức thi
Ban ân thưởng cho người trả nghiệp
Ấm hồn tôi đời quá sầu bi

Người tôi thương nụ cười Di Lạc
Phát ân tình muôn kẻ không nhà
Cho bằng hết những gì người có
Mong đàn con đừng thiếu tình Cha

Người tôi thương bàn tay tuyệt mỹ
Gắn hàn bao tình vỡ hận thù
Xoa nắn lại vết thương trần thế
Vuốt ve hồn tránh cảnh ngục tù

Người tôi thương bàn chân trắng muốt
Vượt chông gai khổ hạnh làm khuôn
Dạy cho Đời trí dũng hành thông
Về cho kịp kỳ III Đại Hội

Người tôi thương giọng truyền rung cảm
Thấu tâm can nam nữ an thần
Đề thi thương nhớ cho tôi học
Ngộ pháp Vô Vi trở lại nhà

Người tôi thương chợt đến rồi đi
Gây giông bão vì Hồn chưa tỉnh
Chê thơ tôi vẫn còn trần tục
Biết sao giờ người hỡi chửa minh

Người tôi thương đã tìm đúng hướng
Rẽ ngã nào để đến Tây phương
Thành kính hướng về người Đại Giác
Phật hiện thân người đó tôi thương

Xa người tôi bơ vơ
Vắng người tôi ước mơ
Mong người tôi thẫn thờ
Thương người tôi thờ ơ
Nhớ người tôi làm thơ.

Kính,
Con - X. H.

Manila, ngày 7/11/80

X. H. con,

Người tôi thương điển chuyển tròn vo
Hoàn tất công phu dạy học trò
Cười khóc sắp bài hành tiến tới
Vô cùng tiến hóa chẳng cần lo

Chẳng lo đời nhưng cần hành đạo
Giải tỏa đời tôi chuyển thấp cao
Đăng đẳng nợ trần cần phải trả
Hành thông nhơn quả hợp muôn màu

Độ nguyên căn người dạy hành tu
Thơ thới tâm minh thoát cõi tù
Khai triển bộ đầu tìm lối thoát
Hòa tan thanh điển mộng trùng tu

Người tôi thương đầu tròn không tóc
Điển chuyển cùng hòa hợp càn khôn
Tự trải mình theo tầm tâm khảm
Theo gương người tôi nguyện hành tu

Người tôi thương cặp mắt từ bi
Đạo đức tình thương rải hợp thì
Sưởi ấm tâm hồn người thọ nạn
Chẳng còn uất ức chẳng sầu bi

Người tôi thương nụ cười Di Lạc
Phát ân tình san sẻ hợp hòa
Cùng đóng góp những gì đã có
Mong mọi người thấu đáo tình Cha

Người tôi thương bàn tay êm dịu
Hàn gắn muôn tình tự giác siêu
Tiến triển không ngừng tâm thức giác
Muôn trùng phân giải pháp phân điều

Người tôi thương bàn chân bạch tuyết
Tự khổ hành các xứ gieo gương
Vì chúng sanh không ngừng thanh dịu
Pháp tiến hành hòa hợp tình thương

Người tôi thương giọng người rung cảm
Chơn pháp truyền khai triển tâm cang
Thi thố đề tài đồng dẫn dắt
Hòa thanh Đại Hội hướng Tây Phang

Người tôi thương hiện rồi biến mất
Nỗi nhớ nhung khêu gợi từ giờ
Lòng mến cảm không bao giờ dứt
Tỏa văn tình họa nỗi ước mơ

Người tôi thương đã hành đúng hướng
Chuyển thân người tự đến Tây Phương
Vô cùng thương nhớ người siêu giác
Phật tánh hư không hợp tỏ tường

Xa người tôi hằng thương thương nhớ
Vắng bóng người cảm thấy bơ vơ
Đặt viết nhắn người về nội cảnh
Tham thiền nhập định ngộ từ giờ.

Thầy của con,
L. S. H.

Ngày 22/8/80

Kính gởi ông Hai Không:

Em có nhận được lá thơ búp bê dự Hội Long Hoa và những câu đố của ông. Hà! Khôn ghê ta, mới vô đề đã khen: *"Thơ cô phúc đáp rất hay"*. Tui chưa kịp nở lỗ mũi, kế tiếp theo liền: *"Nay xin hỏi tiếp cô mầy khá nghe"*. Hà! Kỳ này Cha sẽ không trả lời cho con đâu. Cha muốn dạy cho con một bài học khác. Trước con hỏi là Cha trả lời. Đó là thuận! Hôm nay Cha không trả lời là có ý cho con một bài học về nghịch! Nghịch thuận gì cũng tiến hóa, mà thanh trược gì cũng là Cha thôi, con biết không? Con là đứa con tiến hóa nhất mà tư tưởng Cha sanh ra. Cho nên nếu con tiến hóa hơn là Cha cũng sẽ được sáng hơn. Cho nên cần lo cho con học, để con tiến hóa.

Ha ha ha! Đọc tới đây cái mặt ông ra sao? Có bị quê lên không khi được ta kêu là con? Ha ha! Đâu có gì đâu! Chính ông viết mà: Cha là con, con là Cha. Mà hồi trước tôi có viết thơ gọi ông là Cha, bây giờ kêu là con, có gì khác nhau đâu! Phải vậy không con? Ha ha ha! Hôm nay ông thấy cái ngông của tôi chưa? Tôi khoái ông ở cái chỗ những Chân Lý của ông cũng hơi ngông giống tôi. Nên hợp! Nên chỉ có ông mới dạy tôi sáng thêm và chỉ có tôi mới dám kích động ông kiểu đó. Hợp ghê, phải không con? Huề! Đừng tức lên nha! Bị chậm tiến quá đó! Thôi, đọc tiếp theo bài thơ này, để có tức thì tức thêm, ta rút cho! Nếu không rút được, ta kéo xuống, cho thêm điển trược vô! Ha ha ha! Thanh hay trược gì rồi cũng tiến hóa. Chân Lý siêu thượng thừa đó con! Hãy sẵn sàng tiếp điển trược của ta đây.

Nếu ông nói rằng:
Chữ tình là giả!
Tại sao lại yêu?
Chữ tiền là tạm!
Tại sao phải tham?
Cái đẹp giai đoạn!
Tại sao phải si?
Lời nói như gió
Thoảng qua lỗ tai!
Tại sao lại sân?
Ông thấy chưa ông
Người nào tạo ra
Hỏi thẳng người đó
Tại sao hỏi tui
Hỏi tới hỏi lui
Ông ơi ông ơi
Nếu ông không dám
Hỏi thẳng với ai
Tội nghiệp ông thay
Tôi vì yêu ông
Sợ ông lại buồn
Nên tôi nói đại
Ông ráng mà nghe
Tình tiền tài tật
Nó đâu có giả
Tại ông cố chấp
Ông cho nó sai
Chớ nó thật hay
Giúp người tiến hóa
Ta đang nhờ nó
Trui luyện hàng ngày
Nhờ yêu ta sáng
Nhờ si ta bi
Nhờ tham ta trí
Nhờ sân ta dũng

A ha Cha ta
Cho ta của báu
Vậy mà nhà ngươi
Cho rằng là gia
Ai biểu mi chấp
Ta nói mi đó
Giỏi trả lời đi
Chấp, chấp, chấp! Quê!

Ê, có tức thì tức vừa vừa thôi, đừng tức quá! Rủi bể cái bụng bự ta không còn ai để yêu nữa, ta buồn! Ôi, nhớ cái mặt nhà mi lắm!

L. H.

Montréal, ngày 24/1/81

L. H.,

Cha là con, con là Cha
Bầu trời thế giới tự hòa chẳng hai
Hỏi đi hỏi lại hỏi hoài
Cha là con vậy, vậy Ngài là tôi
Còn đâu có chuyện sang tồi
Liên Hoa bầy vẽ chuyện tồi chuyện sang
Chọc cho bực tức chàng nàng
Trong vòng cố chấp Trời ban duyên tình
Thư kia đã động đến mình
Nay đà tiến hóa đệ huynh chào mừng
Bê bê dự hội đẹp xinh
Chơn tình hay giả chính mình hiểu hơn
Lý Trời thuận chiếu qui hườn
Long Hoa Đại Hội minh ơn Phật Trời
Liên Hoa lý luận sáng ngời:

Ông nói rằng: Chữ tình là giả, tại sao yêu?
Cô nói rằng: Yêu mà không giữ, chữ tình là giả!

- Chữ tiền là tạm, tại sao phải tham?
- Chữ tiền là tạm, sợ nghèo mới tham!
- Cái đẹp giai đoạn, tại sao phải si?
- Cái đẹp giai đoạn, tại vì tăm tối!
- Lời nói như gió thoảng qua lỗ tai, tại sao lại sân?
- Lời nói quanh co chui vào, tánh ý yếu hèn thu hút

Ông thấy chưa ông
Người nào tạo ra
Hỏi thẳng người đó
Tại sao hỏi tui
Hỏi tới hỏi lui
Cô thấy chưa cô?
Người nào tạo ra
Người đà mở trí
Vì tâm chưa thức
Còn tức còn vui
Bùi ngùi khóc lóc!
Ông ơi ông ơi
Cô ơi cô ơi
Nếu ông không dám
Dám hỏi từ lâu
Hỏi thẳng với ai
Tội nghiệp ông thay
Tui vì yêu ông
Sợ ông lại buồn
Nên tôi nói đại
Ông ráng mà nghe
Dám hỏi từ lâu
Ngọc Hoàng đã chứng
Chấp nghiệp sợ mất
Vì yêu Không Số
Lo buồn người khác

Mở miệng phóng đại
Cô ráng nghe đây
Tình tiền tài tật
Nó đâu có giả
Tại ông cố chấp
Ông cho nó sai
Chớ nó thật hay
Giúp người tiến hóa
Cô ráng nghe đây
Tình tạo thêm tăm tối
Nó thật là tồi
Kiểm kê tánh lỏng
Tạo cảnh lầm sai
Chẳng còn thân thiết
Khôn cùng tiến hóa
Ta đang nhờ nó
Trui luyện hàng ngày
Ta làm ra nó
Điều khiển hàng ngày
Nhờ yêu ta sáng
Nhờ si ta bi
Nhờ tham ta trí
Nhờ sân ta dũng
Yêu đời ta động
Yêu không ta sáng
Nhờ si lụn bại
Nhờ nhẫn ta bi
Tham trần mất trí
Tham đạo khai tâm
Mượn sân xuất phát
Sáng suốt đạt dũng

A ha Cha ta
Cho ta của báu
Vậy mà nhà ngươi
Cho rằng là giả
Ai biểu mi chấp
Ta nói mi đó
Giỏi trả lời đi
Chấp, chấp, chấp, quê!
Cha cho ta
Tưởng lầm của báu
Đâu dè bài học
Phân luyện giả chơn
Chưa thông còn chấp
Hai người là một
Vậy ai là mi?
Phân hai còn chấp
Giữ một là huề
Không tức không quê
Lại huề thêm một trận
Vui chưa?

Kính thơ
L. S. H.

Thành phố HCM, ngày 5/9/80

Kính gởi Thầy,

Ôi, hôm nay xúc động làm sao khi nghe lại âm thinh của Thầy từ Canada. Nước mắt con lại rớt. Thầy ơi, xúc động làm sao nghe những lời thương yêu của Thầy. Ôi! Tha thiết làm sao, du dương làm sao tình người truyền pháp, rung động cả tâm can. Và con cảm thấy quá xấu hổ, nhục nhã thấy khi đã biếng lười bê trễ trong việc tu hành.

Ôi! Nhưng Thầy vẫn thương, thương luôn, nhắc nhở luôn, luôn luôn van xin, luôn luôn trải thảm ra cho mọi người tiến hóa. Và con nữa. Ôi! Bao nhiêu lời ngang ngược, hỗn láo, nhưng Thầy vẫn sẵn sàng trải thảm để nâng nui con, để dạy dỗ con. Ôi! Tình thương Thầy cao rộng biết chừng nào. Con nói là con yêu Thầy, nhưng sự thực con chưa biết yêu tí nào cả. Vì con chưa biết yêu con, con còn than van, con còn yếu hèn, chưa biết chấp nhận học. Những bài học mà con hân hạnh được Cha và Thầy ban cho con. Thầy ơi! Yêu thương Thầy hơn nữa, trong thăng hoa, sự sáng suốt. Yêu thương Cha hơn nữa, trong trách nhiệm nặng nề. Một trách nhiệm nặng nề làm sao, khi phải tu tiến, để dẫn dắt kêu gọi cho vạn linh ý thức trở về sự sáng suốt. Nhưng nó còn u tối quá.

Thương yêu Cha hơn, khi hiểu con đây cũng phải có trách nhiệm nặng nề, phải dẫn dắt, phải thương yêu chúng sinh, trong cái tiểu vũ trụ này. Thầy ơi! Âm thinh của Thầy, tình thương yêu của Thầy, sáng suốt của Thầy như bao phủ lấy con. Con phải nắm đó để tiến. Tiến để hòa, để được thông công trong cái tình thương sáng suốt của Trời Phật. Ôi! Tâm hồn con bừng sáng lên, mạnh lên, trưởng thành thêm. Con phá bỏ đi những yếu hèn, những tệ đoan trong đầu óc con. Con yêu Vĩ Kiên nhưng con chưa thực hiện được như tên của người. Thầy ơi! Con sẽ không than vãn nữa. Sẽ không sầu khổ nữa. Con sẽ tu trong vui, tu trong niềm hạnh phúc được sự dẫn tiến của Cha và Thầy. Ôi hạnh phúc, ôi yêu thương tràn ngập tâm hồn con.

Nghĩ lại, hàng tuần Thầy đã nhận biết bao nhiêu thư, đọc biết bao nhiêu hàng chữ toàn những lời than vãn, cầu xin, buồn khổ, thất vọng, trong đó có con nữa. Ôi thật là ngu xuẩn, khi còn viết thơ hỏi Thầy về cái vụ xuất hồn xuất vía. Có một cái thơ con đã hỏi như vậy. Bây giờ nghĩ lại thật là ngu ngốc.

Thầy ơi, con sẽ bớt viết thơ làm phiền Thầy, con sẽ buồn lắm, nhưng con sẽ bắt con tu nhiều hơn. Ôi, tại sao con không ráng tu để đi đến sự sáng suốt, thanh tịnh mà lại thắc mắc hoài, thắc mắc mãi. Như vậy lục căn lục trần con còn nặng trược lắm. Căn còn thấp thỏi, nhưng con sẽ cố gắng. Con sẽ không gởi những thắc mắc hay những sầu buồn đến Thầy nữa. Con sẽ cố gắng tu để được yêu thương con nhiều hơn, yêu thương mọi người nhiều hơn.

Thầy ơi, con đang yêu thương người đây. Yêu thương thật nhiều. Yêu thương cả tấm lòng, và Vĩ Kiên ơi, em đang thương anh đây. Yêu thật nhiều, yêu sâu đậm, yêu say mê, yêu trong thăng hoa tư tưởng. Anh đang ở trong tâm em. Em ôm ấp anh, thương yêu anh. Em đã sống với tư tưởng Vĩ Kiên trong bao nhiêu năm rồi mà em quá thờ ơ, quá lạnh lùng, để rồi than khóc mãi, nhớ nhung mãi. Vĩ Kiên ơi, em đã có anh trong em từng phút giây, thương yêu, ôi sao tả xiết. Thầy ơi, con xin tạ lỗi với Thầy, đã xen vài lời với anh con. Cảm tạ Thầy biết bao, khi những lời giảng của Thầy đã giúp con thêm phần sáng suốt.

Thầy ơi, con sẽ chỉ viết cho Thầy những lời vui, những lời thăng hoa tư tưởng trong đầu óc con. Con sẽ không sầu nữa, không than vãn. Con chưa biết chấp nhận là con yếu hèn, ngu xuẩn. Ôi ngu ngốc làm sao khi thấy Thầy đã giảng dạy bao nhiêu năm trời mà vẫn còn thắc mắc. Ôi con thật là đáng phạt, tội con quá nặng vì đã làm chậm trễ thiên cơ, vì sự ngu ngốc vô minh của mình. Con đã khóc cả ngày cả đêm.

Thầy ơi, khóc không vì khổ, vì buồn, vì thắc mắc, mà khóc vì ăn năn mình đã quá u tối, vô minh. Sau cơn khóc này, con sẽ nhẹ hơn, ý chí dũng mãnh hơn, kiên cố hơn.

Ôi, muôn vàn cảm tạ những lời giảng dạy thương yêu của Thầy. Kính dâng Thầy trọn vẹn yêu thương.

M/M

Montréal, ngày 25/1/81

M/M,

Thầy đã vui nhận được thơ của con đề ngày 5/9/80. Được biết con đã tự ý thức rõ nhiệm vụ chính về phần hồn vô cùng tận của con. Thương yêu Cha, thương yêu Thầy. Ngày đêm Thầy và Cha đã bàn bạc, tìm đủ mọi phương tiện sẵn có để đánh thức sự si mê của chúng sanh, trong đó có con. Con là của quý của trần gian, nếu con sớm thành đạo. Con ơi, sự nhẫn nhục của Thầy không bằng một góc của Cha đã làm. Thầy có nhiệm vụ trông nom các con và chiều chuộng các con đến hơi thở cuối cùng của Thầy để mãn nguyện sự mong muốn của Cha đối với các con. Các con khóc, Thầy cũng khóc. Các con vui, Thầy cũng vui. Thầy sống trong mọi trạng thái của các con. Hôm nay Thầy đã lâm bệnh, nhưng vẫn ngồi trên giường bệnh, tại bệnh viện Institution Cardiologie Canada, phúc đáp thơ cho con. Thầy đang được chữa trị về bệnh tim, nội vài tuần sẽ xong. Bệnh của Thầy đã có từ lâu. Tại Canada trị bệnh tim giỏi nhất thế giới. Tại đây rất đầy đủ các con khỏi bận tâm. Con càng tu thì con sẽ càng thấy sự thương yêu cao cả sẽ bộc lộ trong tâm hồn của con. Thầy thường nói: *"Chúng ta sẽ hòa là một. Một ý chí, tấm lòng từ bi vĩ đại kiên cố, thương yêu vô cùng thì mới rõ thiên cơ"*. Chúc con và các bạn vui tiến.

Thầy của con,
L. S. H.

Thành phố HCM, ngày 17/9/80

Kính gởi ông Hai Không,
O! Hi! O! Kính chào, kính chào!
Búp bê Nhật Bổn ra mắt, ra mắt!
Vượt ngàn hải lý
Qua bao trời mây
Xa xôi ngàn dặm
Hội họp về đây
Dự hội Rồng Mây
Cha lành đón rước
Ha ha! Thị Sang
Miệng tươi như hoa
Nụ cười ướm nở
Thêm một búp bê
Trở về với Cha
Á Âu một nhà
Vui hòa, vui hòa
Cha lành Thị Sang
Thương yêu ban rải
Nâng niu bảo vệ
Đặt đâu đứng đó
Vui hòa khắp nơi
Tây Tầu Nhật bổn
Cùng họp một nhà
Long Hoa Đại hội
Cha lành ngắm nghía
Búp bê ứng hầu
Tây Tầu Nhật bổn
Hết cười rồi khóc
Cười vì các con
Á Âu hòa hợp
Thương yêu vô ngần
Khóc cho các con

Giờ này còn mê
Phần Hồn chưa giác
Quên cội quên nguồn
Quên Phật quên Cha
Cha cùng đau khổ
Với các con này
Hàng ngày dày vò
Tâm can trí não
Cha khổ Cha khóc
Vì các con Cha
Vẫn còn bê trễ
Chưa chịu lo về
Tụ nơi sáng suốt
Bộ đầu khai minh
Thượng ngươn khai triển
Tân Dân Minh Đức
Phật tâm thanh tịnh
Hư không hòa hợp
Vài lời chú thích
Trình tấu Hai Không
Để cho rõ biết
Ba nơi đã về
Ứng hầu Cha Sang
Được ban hồng ân
Thương yêu quý mến
Ngày ngày ve vuốt
Tối tối cận kề
Cha con một thể
Càng minh càng sáng
Càng tu càng luyện
Cảm ơn Hai Không
Không tối không sáng
Mà cũng nhiều trò
Chọc cho ta khóc
Rồi phá ta cười

Hàng ngày lãnh khổ
Nặng gánh cùng Cha
Giúp người tu tiến
Một lòng độ nhơn
Bày đặt mở hội
Búp bê Long Hoa
Ta đây là Cha
Thương yêu hết cả.
Kính chào, kính chào!

M/M

Kính gởi anh vĩ Kiên, Hôm qua em có nhận được một gói quà từ Nhật Bổn gởi về, một con búp bê Nhật Bổn, 1 kí bột ngọt, 1 sấp vải. Không vui cũng không buồn. Đầu óc vẫn miên man nghĩ về anh, thương yêu làm sao đó, tràn ngập tâm hồn. Anh biết không? Lúc đem búp bê về nhà, vì là búp bê Nhật Bổn mới tới VN lần đầu, nên chưa biết tiếng VN anh à. Búp bê nói với em một tràng tiếng Nhật, em chả hiểu gì, nên viết ra đây gởi đến anh, mong anh giải dùm.

Ohio sansa, papakusiwa nihoncara kima su Long Hoa tái cai nô ni du wa. Wata kusiwa; atêmasu, do to san sei wata kusiwa, yen wa anatawa, ashihêtê, cu da sai, wata ka sai, tachiwa to tê no, taio tang sony sa me dê, ha ru, ma sei.

Gởi đến anh muôn ngàn yêu thương.

L. H.

Montréal, ngày 25/1/81

M/M

Búp bê Nhật Bổn
Không hồn có xác
Hợp tác Thị Sang
Trình Cha Đại Hội
Dù đứng hay ngồi
Một lòng xưng tội
Cha Sang rửa cho
Chẳng còn hôi thối
Cha bảo con ngồi
Cha hun cái mặt
Cha nựng hai tay
Trong lòng khoan khoái
Cho sợ con đái
Tạo Hóa sửa không
Đêm ngày cũng vậy
Mùa lạnh như nóng
Áo êm lòng vòng
Trình Cha sửa chữa
Xứ Nhựt cũng ưa
Thương yêu vô tận
Ngày nay đến gần
Cha Sang âu yếm
Thương Cha tạo niềm
Nhớ thương người Nhựt
Sống trong khổ cực
Tiếng Nhựt ro ro
Văn hào lễ độ
Cảm động lòng em
Nhựt Hoàng phải chiếu
Thương Cha lại nhiều
Hơi Cha truyền cảm

Sống chung hợp nhứt
Dù Tàu hay Đức
Cũng một niềm tin
Qui về nguồn cội
Em đứng chị ngồi
Hôn em một cái
Những nhẽo hoài hoài
Ngày nào cũng vậy
Cha thương mới thấy
Rung cảm Trời mây
Hợp lòng Cha độ
Dù ở nơi mô
Cũng hòa thuận thảo
Qui nguyên có một
Tình thương duy nhứt
Cùng chung góp sức
Xây dựng càn khôn
Quê nhà khôi phục
Dù cho khổ nhục
Vẫn giữ lòng tin
Có ngày hội ngộ
Xây dựng cơ đồ
Chúng sanh thức giác
Tu tiến mới an
Bê bê xin học
Hai Không chuyển vòng
Độ cho dân chúng
Giải thoát gông cùm
Hồn ta vô tận
Bá tánh hợp gần
Bê Bê làm chuẩn
Trí khôn loài người
Chuyển hóa quây quần
Bê Bê đại hội
Cha Sang chứng giám

Kẻ đứng người ngồi
Tham lam Đạo pháp
Ngước mắt nhìn Trời
Mây xanh tươi tốt
Hai Không hòa hợp
Đưa Hồn tiến hóa
Quên cửa quên nhà
Thị Sang đạt pháp
Sống cảnh không tham
Vật gì cũng có
Căn bản Tình Thương
Mở đường tiến hóa
Bản thể là nhà
Lo tu mới tốt
Sửa cho hết ngộp
Như em bị nhốt
Vẫn về với chị
Nụ cười khai triển
Ý nghĩa triền miên
Sống chung một cảnh

Kính thư
L. S. H

TP HCM, ngày 26/9/80

Kính gởi ông Tám,

Xin có lời kính thăm ông Tám, bà Tám, cô T. và cảm ơn ông Tám nhiều. Ông Tám đã gởi cho quà rất nhiều, từ Phi, cùng với quà của chị XH. M/M cảm động lắm. Nhận được vô số đồ, quần áo, phấn son và thực phẩm ngon mà từ lâu không được ăn: Ovomaltine, fromage v.v.. T. nó cũng sung sướng lắm. Cảm ơn ông Tám đã nghĩ đến gia đình chúng con.

Thầy đã ban cho đạo, rồi cũng không quên ban cho đời nữa. Đạo đời song toàn. Các quà ông Tám gởi và của chị X. H. cho cũng đã được gởi ngay vô Cha chiều hôm lãnh ra. Hôm các đạo hữu được gặp Cha dịp Tết rồi, Cha bận bộ đồ xanh vert bouteille, vải mà ông Tám gởi về. Tối trước đó, cô N. có được thấy Cha trong bộ y phục này. Bên nhà vẫn nhận được thường các bài thơ dạy đạo của ông Tám, do ông Tám và B. gởi về đầy đủ. B. cũng có gởi cho Phụ Ái và Mẫu Ái 1 đến 7. Các bài thơ cũng lần lượt được làm nhiều bản để cho các bạn tu. Mọi người đều có, tất cả đều vui được tin này và xem hình Thầy gởi về. Các hình cũng được nhắn gởi vô Cha xem vì Cha nhớ ông Tám lắm. Những bài học ông Tám và Cha sắp xếp cho, giúp bạn tu tiến nhiều.

Từ chỗ nghịch lung tung, đi đến lần cởi mở, phá chấp, rồi hòa và thương yêu nhau và sửa sai nội tâm nhiều. Bài học càng khó, càng nhiều, càng giúp sự tiến hóa. Tụi này phấn khởi vô cùng, nhớ câu ông Tám có nói: chúng ta có cơ hội được Bề Trên dẫn dắt, đi nhanh bằng bao thế kỷ. Và nhớ kỹ lúc trước đầu năm ông Tám chúc Tết: *"Không phải tôi muốn điều xấu cho các bạn, khi chúc các bạn gặp nghịch cảnh, khảo đảo nhiều chừng nào, các bạn mau tiến chừng nấy"*. Cùng câu mật pháp của Cha là: *"Sự đau khổ để giúp các con tiến hóa"*. Ở VN được Cha ban mật pháp tối đa từ mấy năm nay. Quí và sướng quá, phải không ông Tám? Vài hàng kính chào ông Tám, bà Tám và cô T.

Nay kính
H. V. E.

TB: Tháng rồi Đức Quan Thánh có xuống điển qua đồng tử một giáo phái bạn và Ngài có nhắc đến ông Tám với danh từ Như Lai Lương Sĩ. Các đạo hữu vẫn đến thiền đường hằng ngày, để tránh đông đảo vào một ngày,

vì không được phép trong tuần. Các bạn ở các nơi xa, các tỉnh vẫn lên thường và đạo hữu mới của nhiều giáo phái khác đến học thiền. Họ khao khát được gặp Cha và ông Tám. Tết Trung Thu rồi vui lắm ông Tám à. Vì nhằm ngày lễ nên xin được phép hội họp, nên đông lắm huynh đệ.

Montréal, ngày 26/1/81

Kính gởi anh E.,

Vui nhận được thơ anh đề ngày 26/9/80, đầy đủ tin tức ở bên nhà. Nhân dịp tôi đi Đông Nam Á đã gởi được chút ít đồ về thiền đường để chia vui cùng mọi người. Nhứt là anh em được vui và mạnh mẽ tấn công tôi!

Keo nầy rồi sẽ có keo khác. Bài vở đã sắp sẵn từ lâu. Đón chờ mà học tiếp! Từ con bê bê, phấn son, vật dụng. Từ bên ngoài cho đến bên trong đều xoay chuyển. Tu phải hành là vậy! Phần tôi cũng vậy, thay đổi triền miên, không ở yên được một chỗ. Các nơi đều quí mến và đòi hỏi sự có mặt của tôi, làm việc không ngừng, cho nên ngày nay phải lâm bệnh, bắt buộc phải vào bệnh viện điều trị.

Hiện tại tôi đang nằm tại bệnh viện Institution Cardiologie, nổi tiếng nhứt ở miền Bắc Mỹ, chuyên trị về tim. Đến Pháp, làm việc quá nhiều. Đến Marseille là bị ram ngực nhưng đến nay đỡ nhiều. Bên này họ khóc rất nhiều qua lời giảng của tôi nói về Cha. Người Pháp cũng rất hiếu đạo và muốn gặp Cha. Khắp thế giới đều biết M/M qua những cuộn băng thư từ lai vãng của y thị và tôi.

Ai ai cũng muốn gặp mặt M/M, LH, và cụ HVE. Chuyện Trời Phật sắp đặt rất vui. Chuyện vui buồn sướng khổ đối với chúng ta không có nghĩa lý gì nữa. Ước mong hậu đại sớm ý thức mùi đạo và tự hành về nơi bến giác. Anh chị đã góp công rất nhiều, rất là M/M, LH, đã đóng vai người yêu của Phật, Hai Không, làm Cha và con Phật đầy đủ vai tuồng, thích thú trên sân khấu Vô Vi. Những cuộn băng này rất có giá trị cho tuổi trẻ, lưu lại đời đời tại thế trong chương trình phá mê phá chấp.

Thành thực cảm ơn M/M và nhớ thương vô cùng. Trong óc có gì xuất phát cứ gởi đến Ba Phải. Còn sống một phút cũng trả lời đầy đủ cho M/M. Không gì vui bằng sự hòa cảm của nội tâm.

Kính thư,
L. S. H.

Hết Tập 1

DANH SÁCH CÁC THIỀN ĐƯỜNG, TRUNG TÂM TỰ NGUYỆN XIN LÀM NƠI PHÂN PHỐI KINH SÁCH VÀ TÀI LIỆU TU HỌC PLVVKHHBPP

1) T/T TACOMA, WA
c/o Nguyễn Văn Mai
6124 N 40th
TACOMA, WA 98407
Tel. (206) 752-4384

2) T/Đ PORTLAND, OR
c/o Nguyễn Hữu Lâm
1522 SE 139th Ave.
PORTLAND, OR 97233-2307
Tel. (503) 257-8657

3) T/T PORTLAND, OR
c/o Nguyễn Đức Trọng
2809 S.E. Division Street
PORTLAND, OR 97202

4) T/Đ Tân Nguyệt, CA
330 South 12th Street
SAN JOSE, CA 95112
Tel. (408) 293-4264

5) T/T IRVINE, CA
c/o Đỗ Hoàng Nga
14645 Seron Ave.
IRVINE, CA 92714
Tel. (714) 551-9206

6) T/Đ THANH HÒA, CA
6519 Zenda Drive
SAN DIEGO, CA 92115
Tel. (619) 286-7084

7) T/T DEKALB, IL
c/o Nguyễn Văn Xang
1728 Oakwood Ave.
DEKALB, IL 60115
Tel. (815) 758-3218

8) T/T Houston, TX
4635 E. Ost Drive
HOUSTON, TX 77013
Tel. (713) 674-9525

9) HỘI ÁI HỮU VÔ VI DALLAS, TX

4806 Larue Street

DALLAS, TX 75211

Tel. (214) 331-9124

10) HỘI ÁI HỮU VÔ VI HOUSTON, TX

8130 Shady Arbor Lane

HOUSTON, TX 77040

Tel. (713) 937-8346

11) T/Đ TAMPA, FL

c/o Lê Thanh Tùng

3314 W. Louisiana Ave.

TAMPA, FL 33614

Tel. (813) 870-0902

12) T/Đ HONOLULU

c/o Trần Văn Dũ

1635 Meyers Street

HONOLULU, HI 96819

Tel. (808) 845-5806

13) T/Đ NEW CASTLE, AUSTRALIA

c/o Vũ Quang Minh

43 George Street

TIGHES HILL

N.S.W 2297, AUSTRALIA

Tel. (049) 621015

14) T/T CANBERRA, AUSTRALIA

c/o Nguyễn Trọng Thanh

13 Moruya Circuit

KALEEN, ACT 2617, AUSTRALIA

Tel. (062) 417-236

15) T/Đ Thức Tâm, CANADA

c/o Võ Tấn Tài

784 Place De Chaumont

Laval Des Rapides

QUEBEC, H7N 5V8, CANADA

Tel. (514) 669-1218

16) T/T HATIFAX, CANADA

26 Margaret Road, Cowiehill

HATIFAX, NOVASCOTIA B3N 1R9

CANADA

Tel. (902) 479-0447

17) T/Đ Munchen, W. GERMANY
c/o Hà Phước Thảo
Triebstr. 8a
8000 Munchen 50
WEST GERMANY
Tel. (089) 141-8060

18) T/Đ GIESSEN, W. GERMANY
c/o Đoàn Văn Thuận
Kropbacher Weg 29B
6300 GIESSEN, WEST GERMANY

19) T/T Berlin, W. GERMANY
c/o Tô Trường Xuân
Schulstrabe 37
1000 Berlin 65
WEST GERMANY
Tel. (030) 465-5330

20) T/T Genève, SWITZERLAND
c/o Nguyễn Tân
16 Rue De La Ferme
1205 Genève, CH
SWITZERLAND
Tel. (022) 292237

21) T/Đ ESBJERG, DANMARK

c/o Khổng Trung Huyến

TINGH0JS ALLÉ 16 DI. MF

6700 ESBJERG, DANMARK

Tel. 75-459454

HỘI ÁI HỮU VÔ VI HOA KỲ

P.O. BOX 2045

WESTMINSTER, CA 92684-2045

Tel. (714) 891-0889

Fax (714) 531-2844

NHÀ IN VÔ VI

14869 DILLOW STREET

WESTMINSTER, CA 92683

Tel. (714) 891-0889

BẢN LIỆT KÊ CÁC TÀI LIỆU ĐÃ PHÁT HÀNH.

I. SÁCH DỊCH.

1.Địa Ngục Du Ký	Thánh Hiền Đường
2. Thiên Đàng Du Ký	Thánh Hiền Đường
3. Nhân Gian Du Ký	Thánh Hiền Đường
4. Luân Hồi Du Ký	Thánh Đức Đường

II. SÁCH TRƯỚC TÁC.

1. Thượng Đế Giáng Chơn Lý (Tôi Tầm Đạo 7) (Việt, Anh và Pháp ngữ)	
2. Điểu Sào Thiền Sư (Tình trong bốn bể)	Đỗ Thuần Hậu
3. Đời Đạo song tu	Đỗ Thuần Hậu
4. Kinh A Di Đà (Chú giải)	Đỗ Thuần Hậu
5. Phép xuất hồn	Đỗ Thuần Hậu
6. Phụ Ái Mẫu Ái I	Lương Sĩ Hằng
7. Phụ Ái Mẫu Ái II	Lương Sĩ Hằng
8. Phụ Ái Mẫu Ái III	Lương Sĩ Hằng
9. Tôi Tầm Đạo 4	Lương Sĩ Hằng
10. Vấn Đáp Đại Cương	Lương Sĩ Hằng
11. Văn Tự Vô Vi	Lương Sĩ Hằng
12. Tôi Tầm Đạo 1,2,3,5,9,10	Hồ Văn Em
13. Phương Pháp Công Phu	Hội Ái Hữu Vô Vi
14. Đặc San Vô Vi 82, 83, 84, 85, 88	Hội Ái Hữu Vô Vi
15. Vô Vi Pháp	Hà Liên Vô Ảnh Tử
16. Tu Chưa Em	Thiên Nghi
17. Thiền Thực Hành	Hội Ái Hữu Vô Vi
18. Nấu ăn chay	B.S. ĐÀO TUẤN KIỆT

III. Băng cassettes và băng video về các bài giảng liên quan đến thiền theo Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp.

Muốn có các băng giảng trên, xin liên lạc trực tiếp về địa chỉ của Hội Ái Hữu Vô Vi Hoa Kỳ.

Muốn thỉnh kinh sách (miễn phí) hoặc muốn được chỉ dẫn về thiền theo PLVVKHHBPP, xin liên lạc với các Thiền Đường, các Trung Tâm.

Sách này tặng miễn phí, không bán.

In tại nhà in Vô Vi
14869 Dillow Street
Westminster, CA 92683
Tel. (714) 891-0889

VO VI FRIENDSHIP ASSOCIATION
P.O. BOX 2045
WESTMINSTER, CA 92684-2045
PHONE : (714) 891-0889
FAX : (714) 531- 2844